

ชุดสำรวจเพื่อประมวลข้อมูลนันทนาการเมืองขึ้น เล่มที่ 49

สถาบันพระปกเกล้า

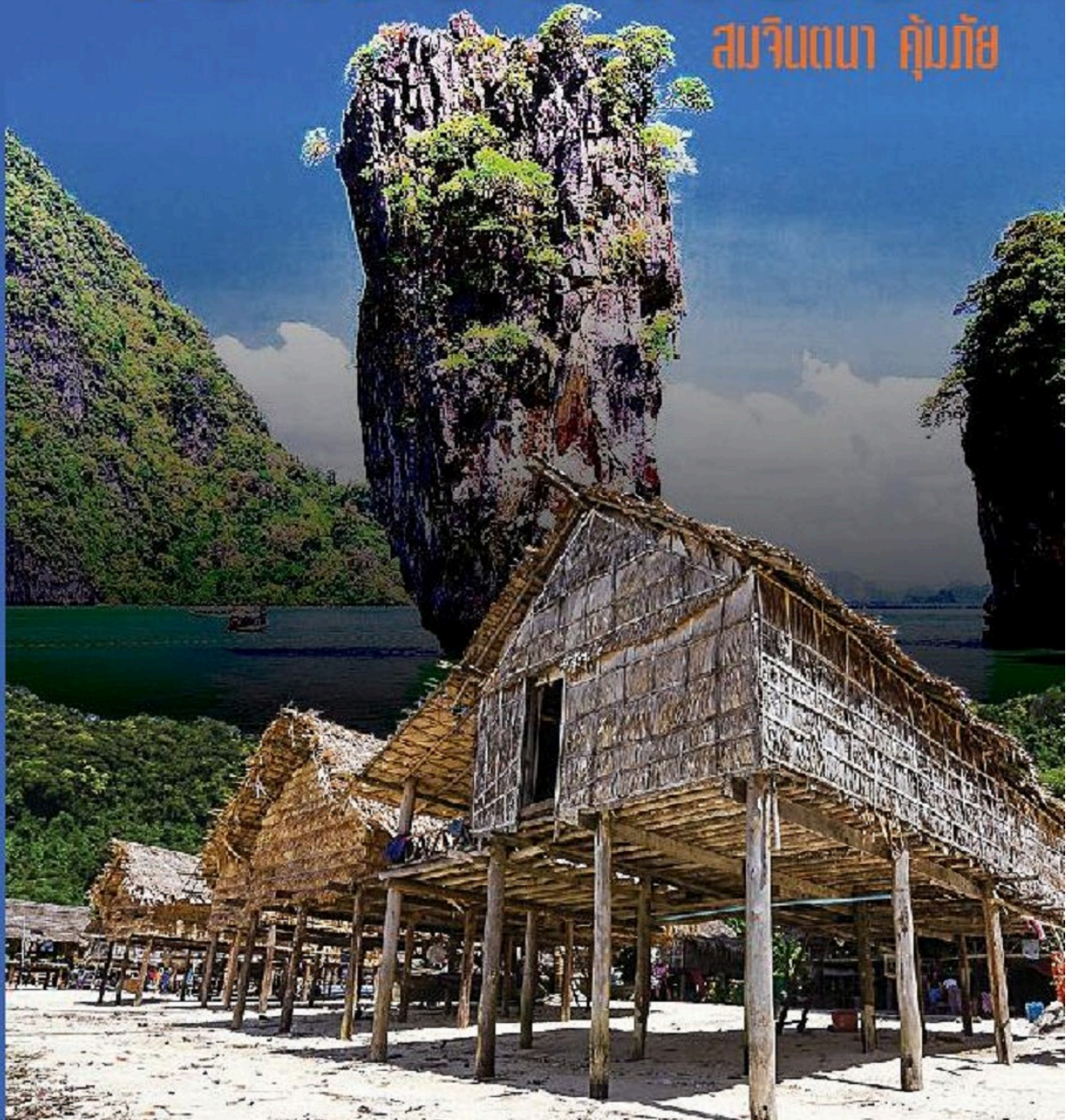

นันทนาการเมืองขึ้น จังหวัดน่าน

นันทนาการเมืองขึ้น จังหวัดพังงา

สมจินตนา คู่มัทย

สมจินตนา คู่มัทย

นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา

โดย สมจินตนา คุ่มภัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

สมจินตนา คุ่มภัย.

นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา - กรุงเทพฯ : สถาบันพระปกเกล้า, 2558.

196 หน้า.

1. นักการเมือง -- พังงา. 2. พังงา -- การเมืองการปกครอง I. ชื่อเรื่อง.

342.2092

ISBN 978-974-449-XXX-X

รหัสสิ่งพิมพ์ของสถาบันพระปกเกล้า สวพ.58-XX-500.0

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-449-XXX-X

ราคา

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2559

จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม

ลิขสิทธิ์ สถาบันพระปกเกล้า

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์(พิเศษ)นรนิติ เศรษฐบุตร
รองศาสตราจารย์ ดร.นิยม รัฐอมฤต
รองศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา หงษ์ไกรเลิศ
รองศาสตราจารย์พรชัย เทพปัญญา
ดร.ถวิลวดี บุรีกุล

ผู้แต่ง

สมจินตนา คุ่มภัย

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สถาบันพระปกเกล้า

จัดพิมพ์โดย

สถาบันพระปกเกล้า

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น 5
(โชนทิศใต้) เลขที่ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 02-141-9607 โทรสาร 02-143-8177
<http://www.kpi.ac.th>

พิมพ์ที่

บริษัท เอ.พี. กราฟิค ดีไซน์และการพิมพ์ จำกัด
745 ถนนนครไชยศรี แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 02-243-9040-4
โทรสาร 02-243-3225

นักการเมืองถิ่น จังหวัดพังงา

สมจินตนา คุ่มภัย

สถาบันพระปกเกล้า
อภินันทนาการ

คำนำ

รายงานวิจัย เรื่อง โครงการสำรวจเพื่อประมวลข้อมูล
นักการเมืองถิ่น: จังหวัดพังงา จัดทำขึ้นโดยความอนุเคราะห์
ทุนวิจัยจากสถาบันพระปกเกล้า ทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสศึกษา
การเมืองถิ่นจังหวัดพังงา ซึ่งเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ในภาคใต้แต่มี
ประวัติศาสตร์ทางการเมืองมายาวนานและน่าสนใจ

อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้มีความสมบูรณ์เพียงระดับหนึ่ง
เท่านั้น จำเป็นต้องพัฒนาต่อไป เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ
ที่สามารถนำมาพัฒนาการเมืองของไทยและเผยแพร่ความรู้ไป
ยังบุคคลที่สนใจ

นอกจากสถาบันพระปกเกล้าแล้ว ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ
ผู้ที่สละเวลาให้สัมภาษณ์อย่างตั้งใจและเต็มใจ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาพรรคเพื่อไทยที่ให้ความ
อนุเคราะห์ข้อมูลด้วยการให้สัมภาษณ์เพื่อให้งานวิจัยสมบูรณ์
ยิ่งขึ้น ผู้ประสานงานในพรรคเพื่อไทยและประชาธิปไตยที่ให้

ความช่วยเหลือด้านข้อมูลแก่ผู้วิจัยด้วยน้ำใจไมตรี รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน ซึ่งบางท่านผู้วิจัยไม่สามารถอ้างอิงชื่อท่านเหล่านั้นในบรรณานุกรมได้ เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ต้องการให้เปิดเผยนาม และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รงค์ บุญสวยขวัญ ผู้ให้คำแนะนำในการทำวิจัย รวมทั้ง ดร.นคร กกแก้ว และคุณกัลยา กิตติธาดากุล ผู้ร่วมวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจน ดร.มนเทียร เสรีจกิจ ที่ช่วยตรวจสอบบทความคัดย่อภาษาอังกฤษแก่ผู้วิจัย

หากงานวิจัยนี้ มีความผิดพลาดในส่วนใดก็ตาม ผู้วิจัยยินดีรับคำแนะนำ คำวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อนำไปพัฒนาแก้ไข ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์สำหรับโอกาสต่อไป

สมจินตนา คุ่มภัย
ผู้วิจัย

บทคัดย่อ

โครงการสำรวจเพื่อประมวลข้อมูลนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลนักการเมืองที่เคยได้รับการเลือกตั้งในจังหวัดพังงา ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย ปี 2475 จนถึงปัจจุบัน และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้นักการเมืองพังงาได้รับการเลือกตั้ง ทั้งพฤติกรรมระดับบุคคล ระดับกลุ่มและองค์การ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์นักการเมือง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองถิ่นพังงา ประชาชนในพื้นที่ และผู้มีความรู้ด้านการเมืองภาคใต้ รวมทั้งสังเกตการณ์ในพื้นที่ที่ทำวิจัย

ผลจากการศึกษาพบว่าตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ถึงปัจจุบัน คือ พ.ศ. 2556 การเมืองถิ่นพังงาสามารถจำแนกออกเป็น 3 ยุค คือ ยุคแรก (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2518) นักการเมืองถิ่นพังงามาจากขุนนางหรือข้าราชการ และมีได้สังกัดพรรคการเมืองอย่างชัดเจน ยุคที่สอง (พ.ศ. 2518 - พ.ศ. 2548) ซึ่งเป็นยุคที่ชนชั้นกลาง เช่น นักธุรกิจ ปัญญาชน มีบทบาทในสังคมไทยมากขึ้น นักการเมืองพังงาจึงมาจาก

นักธุรกิจท้องถิ่น คือ นายบรม ต้นเถียร และต่อมาเป็น นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์ ปัญญาชนที่ไฟฝันมีอาชีพเป็น นักการเมือง จากพรรคประชาธิปัตย์ ส่วนยุคที่สาม (พ.ศ. 2548 - ปัจจุบัน) เป็นยุคของทนายาททางการเมืองและมีการแข่งขันกันอย่างชัดเจนระหว่างสองพรรคการเมืองใหญ่ คือ พรรคประชาธิปัตย์และพรรคเพื่อไทย ที่ต่างฝ่ายหากกลยุทธ์มาต่อสู้กัน เพื่อให้ประสพชัยชนะ แต่นักการเมืองจากพรรคประชาธิปัตย์ ก็ยังสามารถครองใจชาวพังงามาเป็นระยะเวลายาวนานกว่า 20 ปี

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา ได้รับเลือกตั้ง คือ เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก หรือมาจากครอบครัวที่มีบารมี หรือมีความผูกพันทางเครือญาติกับนักการเมืองคนก่อน นอกจากการสังกัดพรรคที่ได้รับความนิยมจากชาวพังงาแล้ว ต้องลงพื้นที่สร้างผลงานเพื่อได้รับการสนับสนุนจากชาวพังงาอีกด้วย โดยสร้าง 1) บุคลิกภาพของนักการเมือง ต้องมีพฤติกรรมต่อสาธารณะด้วยความสม่ำเสมอ คงเส้นคงวา (Consistent) มีความเสมอต้นเสมอปลาย สร้างความประทับใจแก่ประชาชน ชอบเข้าสังคม (Extraversion) สุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) และมีความรับผิดชอบ (Conscientiousness) 2) สร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์ (Building a Network of Useful Contract) มีหลายรูปแบบ ทั้งเครือข่ายของเครือญาติ เครือข่ายของกลุ่มอาชีพต่างๆ และเครือข่ายอื่น ๆ เพื่อเป็นฐานเสียงสำคัญ 3) ใช้หัวคะแนนซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลากหลายอาชีพ โดยเฉพาะนักการเมืองท้องถิ่น 4) การรณรงค์หาเสียง มุ่งเน้นนโยบายของ

พรรคการเมืองและชูหัวหน้าพรรคของตนเป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งต้องทำทั้งในช่วงเลือกตั้งและไม่ใช่วงเลือกตั้ง

5) พรรคการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคประชาธิปัตย์เป็น ปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงของชาวพังงา คือ พรรคเลือกผู้มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของชาว พังงา คือ เป็นคนในพื้นที่และมีการศึกษาสูง เมื่อเลือกไปแล้ว ทำหน้าที่ของผู้แทนราษฎรอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการตรวจสอบ รัฐบาล นอกจากนี้ชาวพังงายังชื่นชมและศรัทธาต่อนายชวน หลีกภัยเป็นอย่างมาก รวมทั้งติดตามมีส่วนร่วมฟังการปราศรัย ของพรรคประชาธิปัตย์อย่างต่อเนื่อง เพราะเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่ง ของวิถีชีวิตชาวใต้

อย่างไรก็ตาม พังงาก็เป็นพื้นที่หนึ่งที่ชาวพังงามีได้เลือก ส.ส. โดยพิจารณาจากพรรคการเมืองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังนำผลงานของนักการเมืองมาประกอบการตัดสินใจด้วย ดังนั้นนักการเมืองถิ่นพังงาจึงต้องทำงานหนักเพื่อให้ผลงาน สร้างความประทับใจแก่ชาวพังงาอย่างสม่ำเสมอ

Abstract

This project aimed to study characteristics of Phang Nga elected politicians active over period beginning with the 1932 revolution that introduced constitutional monarchy until the present. Researchers attempted to identify personal, group, and organizational factors that enable Phang Nga politicians to win election. The research used qualitative methods with information acquired through study of documents, observation of local political activities in Phang Nga, and interviews with politicians, local people, and authorities on politics in southern Thailand.

The study found that from the revolution in 1932 to the present (2013), politics in Phang Nga can be classified into three periods. During the early period (1932 - 1975), Phang Nga politicians were nobles or officers who were not affiliated with political parties. During the second period (1978 - 2005), a middle class seemed to emerge and businessmen

(Mr. Borom Tantien) and intellectuals took a role in politics (Mr. Jurin Laksanawisit from the Democratic Party). The third period (2005 - 2013) has been characterized by political competition between the two major political parties: the Democrat Party and Pheu Thai Party. The Democrat Party has won elections in Phang Nga for more 20 years.

The main success factors for Phang Nga politicians are being famous, coming from a well-known family, or having kinship with former politicians. In addition in Phang Nga politicians are more successful if they are members of a popular party and close to the local people. Other success factors are: 1) political personality, exhibiting consistent behavior in public, extraversion, agreeableness, and conscientiousness; 2) building a network such as kinship networks, professional networks, and other networks to secure votes; 3) using canvassers, especially local politicians; 4) using political campaigns that focus on policies, being affiliated with the political party that wins the general election so the party leader will be the prime minister; and continuing political campaigning both during the election and outside election periods; 5) political party, especially membership in the Democrat Party, is a major factor in Southern voters' decisions because this party chooses as candidates people who live in the area and have high education level, and MPs from the Democrat Party monitor the government seriously.

In addition, Phang Nga people also appreciate and believe in former prime minister Chuan Lekpai, and always listen to the speeches of the Democratic Party as a way of life.

However, people of Phang Nga do not elect representatives solely on the basis of political party. They also vote for politicians who work hard for the people's benefits.

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	IV
บทคัดย่อ	VI
Abstract	IX
บทที่ 1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	6
วิธีการศึกษา	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงา	9
สภาพภูมิศาสตร์	10
สภาพเศรษฐกิจ	10
สภาพสังคมและวัฒนธรรม	11
การบริหารและการปกครอง	12
บทที่ 3 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
นักการเมือง	14
วัฒนธรรมทางการเมือง	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองในภาคใต้	46
กรอบแนวคิดการวิจัย	53
บทที่ 4 นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา	54
ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองจังหวัดพังงา	54

	หน้า
ยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น	55
การเมืองถิ่นพังงาภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475	62
การเมืองและนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา	75
ยุคที่หนึ่ง ยุคเชื้อสายขุนนางข้าราชการและ ยังไม่มีพรรคการเมืองที่ชัดเจน (พ.ศ. 2476 – พ.ศ. 2518)	75
ยุคที่สอง ยุคผูกขาดโดยพรรคการเมืองพรรคเดียว (พ.ศ. 2518 พ.ศ. 2544)	80
นายบรม ตันเถียร	81
นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์	89
ยุคที่สาม ยุคทายาททางการเมืองและการแข่งขัน ระหว่างสองพรรคใหญ่ (พ.ศ. 2544–ปัจจุบัน)	108
นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์	109
นายจุฤทธิ์ ลักษณะวิศิษฎ์	114
นายเกษ ศรีฟ้า	117
นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์	124
นายก่อแก้ว พิกุลทอง	132
บทที่ 5 อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	138
สรุปภาพรวมการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา	138
กลยุทธ์การเลือกตั้งจังหวัดพังงา	141
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต	160
บรรณานุกรม	161
ภาคผนวก	175
ภาคผนวก ก. บุคคลที่ให้ข้อมูล	175
ภาคผนวก ข. รายชื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 – 2554	178
ภาคผนวก ค. ภาพนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา	181

นักรการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา

สารบัญแนภาพ

	หน้า
2.1 แผนที่จังหวัดพังงา	13
3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	53

บทที่ 1

บทนำ

นักการเมือง (Politician) คือ บุคคลที่เข้าไปมีอิทธิพลต่อการกำหนดและการตัดสินใจในนโยบายสาธารณะ ออกกฎหมายและกำหนดนโยบายที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่ประชาชน ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชนตัดสินใจบริหารประเทศ นักการเมืองยังรวมถึงผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี สมาชิกวุฒิสภาที่ได้อำนาจมาจากการเลือกตั้ง รัฐประหาร หรือวิธีการอื่น ๆ สำหรับประเทศไทยซึ่งปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย นักการเมืองส่วนใหญ่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน

การแสดงบทบาททางการเมืองของนักการเมืองถือเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง (Social Phenomenon) การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมือง จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะนอกจากศึกษาการกระทำทางการเมืองที่แสดงออกมาให้เห็นแล้ว ยังศึกษาแรงจูงใจ ความเชื่อ ค่านิยม

ทัศนคติ บุคลิกภาพของนักการเมือง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมทางการเมือง การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกับการศึกษาสถาบันทางการเมืองที่เป็นทางการ (Formal Political Institution) เช่น รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล เป็นต้น เนื่องจากการศึกษาทั้งสองประเภทนี้ล้วนเป็นกิจกรรมหรือกระบวนการ (Process) ทางการเมืองด้วยการทั้งสืบและส่งผลซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมทางการเมืองสามารถกำหนดระบบการเมืองและปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระบบการเมืองได้ เช่น การเลือกตั้ง การแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี การออกกฎหมาย เป็นต้น

การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองนอกจากศึกษาพฤติกรรมภาวะผู้นำทางการเมือง (Political Leadership) ของนักการเมืองคนนั้น ๆ เพื่อพิจารณาว่าพฤติกรรมทางการเมืองของบุคคลดังกล่าวส่งผลต่อระบบการเมืองอย่างไรแล้วยังศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของกลุ่มควบคู่กันไปอีกด้วย เช่น พฤติกรรมการออกเสียงเลือกตั้ง อิทธิพลของกลุ่มที่มีต่อระบบการเมือง เพราะพฤติกรรมหรือปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มก่อให้เกิดกิจกรรมทางการเมืองระดับชาติ เช่น กิจกรรมในรัฐสภาหรือกิจกรรมในองค์การบริหาร (จุมพล หนิมพานิช, 2552, น. 8) หรือกล่าวได้ว่ากลุ่มมีความสำคัญต่อการเมือง เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งก็พยายามปกป้องรักษาผลประโยชน์ของกลุ่ม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมไทยเป็นสังคมที่มีความเป็นส่วนรวมนิยม (Collectivism) หรือมีความเป็นส่วนรวมค่อนข้างสูง

(Hofstede, 2004, p. 75) คือ มองประโยชน์ของส่วนรวมหรือสังคมสำคัญมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เห็นว่าสังคมจะช่วยคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์เมื่อตนเดือดร้อน บุคคลเหล่านี้จะรู้สึก เป็นหนี้บุญคุณสังคมและแสดงความจงรักภักดีเป็นการแลกเปลี่ยนหรือตอบแทนแก่สังคม (เสนาะ ตีเขาวี, 2544, น. 76) ซึ่ง Hofstede (2004, p. 76) เห็นว่าลักษณะดังกล่าวข้างต้นมีผลต่อแนวคิด (Idea) และการเมืองในสังคมนั้น ๆ เช่น อำนาจทางการเมืองบริหารโดยกลุ่มผลประโยชน์ สิทธิและกฎหมาย ถูกกำหนดและบังคับใช้แตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม มิได้ใช้ปฏิบัติเหมือนกันทุกคน ให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มแต่ไม่วางใจบุคคลนอกกลุ่ม เป็นต้น จะเห็นได้จากพฤติกรรมทางการเมืองของกลุ่มคนในชนบท การเลือกตั้งของประชาชน มักมาจากเงื่อนไขของระบบอุปถัมภ์และการมีส่วนร่วมในระบบอบประชาธิปไตยโดยผ่านระบบตัวแทน (พิชาย รัตนดิกลง ภูเก็ต, 2550, น.276) ที่มีผลประโยชน์ต่อกัน ให้เข้าไปในสภาเพื่อทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่พวกตน

ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองและกลุ่มย่อมส่งผลซึ่งกันและกัน นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน เช่น นักการเมืองจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีเครือข่ายความสัมพันธ์ในรูปแบบของกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่เป็นทางการ คือ กลุ่มครอบครัวหรือเครือญาติ หรือบุคคลใกล้ชิดกับพรรคการเมืองพรรคหนึ่งที่ประชาชนส่วนใหญ่ในภาคใต้ให้การยอมรับ นักการเมืองจังหวัดสงขลามีกลวิธีในการหาเสียงโดยให้ความช่วยเหลือหรืออุปถัมภ์ในรูปแบบต่าง ๆ แก่หลากหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มเยาวชน กลุ่มผู้พิการ กลุ่มผู้สูงอายุ และที่สำคัญ

มากที่สุดคือกลุ่มสตรีแม่บ้านเนื่องจากเป็นฐานเสียงที่เชื่อถือได้ (ภิญโญ ต้นพิทยคุปต์, 2549, น. 122) รูปแบบของการช่วยเหลือหรืออุปถัมภ์ ได้แก่ สนับสนุนเงินทุน จัดหาอุปกรณ์สิ่งของ และรางวัลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น แข่งขันฟุตบอล จัดงานวันผู้สูงอายุ วันแม่ วันเด็ก เป็นต้น นักการเมืองจังหวัดพัทลุงก็ดำเนินการเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ นักการเมืองถิ่นจังหวัดพัทลุงยังจัดตั้งหัวคะแนนและแกนนำเครือข่าย ที่มาจากนักการเมืองในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และข้าราชการบางคนที่ทำหน้าที่เป็นหัวคะแนนให้ในลักษณะแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ตอบแทนซึ่งกันและกัน (มานิตย์เพชรภาพ, 2550, น. 309) แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมทางการเมืองของกลุ่มส่งผลต่อพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมืองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และขณะเดียวกันนักการเมืองก็สร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มในลักษณะต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

ดังนั้น การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองนอกจากศึกษาพฤติกรรมนักการเมืองเกี่ยวกับลักษณะภายในของบุคคล เช่น ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติ บุคลิกภาพ แรงจูงใจ และลักษณะภายนอก เช่น สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อม เป็นต้น แล้วจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของกลุ่มไปพร้อมกันด้วย จึงจะเข้าใจการเมืองได้อย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม นักการเมืองและกลุ่มในแต่ละพื้นที่ย่อมมีความแตกต่างกัน ในเรื่องความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติ การรับรู้ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ทำให้นักการเมืองและกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เหมือนกันในแต่ละท้องถิ่น เช่น ประชาชนในภาคใต้มีพฤติกรรมทางการเมืองที่ต่างจากท้องถิ่นอื่น ๆ คือ ใช้พรรคการเมือง

พรรคหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองของตน เนื่องจากเป็นพรรคการเมืองที่มีประวัติศาสตร์ต่อสู้กับระบอบเผด็จการอำนาจนิยมทหารอย่างยาวนาน รวมทั้งพรรคการเมืองนี้เคยมีนักการเมืองที่เป็นสัญลักษณ์ของความซื่อสัตย์เป็นหัวหน้าพรรค และเป็นนายกรัฐมนตรีในระยะเวลาหนึ่ง พรรคการเมืองดังกล่าวจึงสามารถตอบสนองของความเชื่อของคนภาคใต้ได้

ในขณะที่คนในกรุงเทพมหานครมีความต้องการทางการเมืองมากกว่าการต่อสู้กับระบอบอำนาจนิยมและความซื่อสัตย์ แต่ยังคงต้องการการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพอีกด้วย (พิชาย รัตนดิลล ฌ ฎุเกีต, 2550, น.276) เมื่อพฤติกรรมทางการเมืองของแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกัน พฤติกรรมการเมืองของนักการเมืองถิ่นและพฤติกรรมการเมืองของกลุ่มในแต่ละท้องถิ่นจึงควรศึกษาเป็นรายกรณีหรือรายพื้นที่ไป เนื่องจากนักการเมืองถิ่นมีบทบาทสำคัญเช่นเดียวกับนักการเมืองระดับชาติ นอกจากทำหน้าที่ในรัฐสภาดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีแล้ว ยังต้องดูแลเครือข่ายผู้สนับสนุน พบปะประชาชนในพื้นที่ที่เป็นฐานเสียงอีกด้วย จึงมีการศึกษาเรื่องราวของนักการเมืองถิ่นในหลายจังหวัด เช่น นครศรีธรรมราช พัทลุง สุราษฎร์ธานี และ สงขลา แต่ยังมีได้ทำการศึกษานักการเมืองถิ่นในจังหวัดพังงา ซึ่งแม้เป็นจังหวัดเล็ก ๆ ในภาคใต้ แต่หากพิจารณาถึงประวัติศาสตร์ทางการเมืองจากอดีตจนถึงปัจจุบันแล้ว พบว่ามีการต่อสู้ทางการเมืองอยู่เสมอระหว่างพรรคที่เป็นคู่แข่งกันที่น่าสนใจ งานวิจัยนี้จึงศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา ระดับบุคคล เช่น บุคลิกภาพ พฤติกรรมการเมืองของ

กลุ่มในรูปความสัมพันธ์และเครือข่าย กระบวนการได้มาซึ่งตำแหน่งทางการเมือง ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มและประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งบทบาทในองค์การหรือพรรคการเมือง เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาข้อมูลนักการเมืองที่เคยได้รับการเลือกตั้งในจังหวัดพังงา ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย ปี 2475 จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2556)
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้ให้นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาได้รับการเลือกตั้ง ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับกลุ่ม และปัจจัยระดับองค์การ

วิธีการศึกษา

ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้ได้ข้อมูลพรรณนาเชิงลึก เนื่องจากงานวิจัยนี้ต้องใช้ข้อมูลที่เป็นข้อความ (Text) เป็นหลักจากผู้ให้ข้อมูลโดยตรง ในเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก และความรู้ของผู้ให้สัมภาษณ์ รวมทั้งใช้ข้อมูลจากการสังเกต เพื่อพรรณนารายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรม พฤติกรรม การกระทำที่เกิดขึ้นจริง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ระหว่างกลุ่ม ระหว่างองค์การ ซึ่งต้องใช้ในการสังเกตการณ์ นอกจากนี้ยังใช้ข้อมูลจากเอกสารหลากหลายแหล่ง เช่น เอกสารทางประวัติศาสตร์ รายงานหรือเอกสารจากหน่วยงานราชการและเอกสารจากภาคเอกชน เป็นต้น ซึ่งเครื่องมือสำคัญในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาทั้งในอดีตและปัจจุบัน ซึ่งเป็นข้อมูลที่รวบรวมไว้แล้วหรือข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ (Aggregated Data or Secondary Data) จากเอกสารรายงานของหน่วยงานราชการ (Official Record) งานวิจัย รายงานประจำปี เอกสารหรือรายงานจากสื่อสารมวลชน (Mass Media Reports) และ ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต (Internet) เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ (Interview) ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi - Structure) เป็นการสัมภาษณ์ที่วางแผนจัดเตรียมคำถามและวิธีการสัมภาษณ์อย่างเป็นระบบ และมีขั้นตอนไว้ล่วงหน้า เพื่อรวบรวมข้อมูลจากนักการเมือง บุคคลในครอบครัว คนใกล้ชิด คนในท้องถิ่น เป็นต้น นอกจากนี้จะจดบันทึกสีหน้า ท่าทาง และกิริยาอาการต่าง ๆ (Nonverbal Behavior) ของผู้ให้สัมภาษณ์ด้วย เพื่อประกอบการพิจารณาตีความหมายของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และบางกรณีผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงเอกสารและบันทึกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคาถามการวิจัย ผู้วิจัยจึงขออนุญาตชมและขอถ่ายสำเนาไว้เป็นหลักฐานหากได้รับอนุญาต

3. การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non - Participant Observation) เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยสวมบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์อย่างสมบูรณ์แบบ (Complete Observer) (องอาจ นัยพัฒน์, 2548, น.111) ในขณะที่นักการเมืองแสดงพฤติกรรมทางการเมือง เช่น หาเสียง พบปะประชาชน อภิปรายในสภา โดยสังเกตลักษณะทางกายภาพของนักการเมืองผู้นั้น เช่น บุคลิกภาพ

ภาษาที่ใช้สื่อสาร เป็นต้น เพื่อนำมาประกอบข้อมูลในข้อ 1 และข้อ 2 แล้ววิเคราะห์พฤติกรรมทางการเมืองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เข้าใจกลไกทางการเมืองในจังหวัดพังงา ตั้งแต่มีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ.2476 – พ.ศ. 2555)
2. ได้ทราบว่าตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งแรกเป็นต้นมามีนักการเมืองคนใดในจังหวัดพังงาได้รับการเลือกตั้งบ้าง และชัยชนะของนักการเมืองเหล่านี้มีสาเหตุและปัจจัยใดสนับสนุน
3. ได้ทราบรูปแบบ วิธีการ และกลวิธีต่างๆ หรือปัจจัยสำคัญที่นักการเมืองใช้ในการเลือกตั้ง
4. ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับ “การเมืองถิ่น” และ “นักการเมืองถิ่น” สำหรับเป็นองค์ความรู้ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเมืองการปกครองไทยต่อไป

ข้อมูลทั่วไปของจังหวัดพังงา

จังหวัดพังงาเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ตั้งอยู่ในภาคใต้ ด้านฝั่งตะวันตกของประเทศไทยหรือทะเลอันดามัน คำว่า พังงา สันนิษฐานว่า เดิมน่าจะเรียกกันว่า เมือง “ภูงา” เนื่องจากสมัยอยุธยาเป็นเมืองที่มีแร่ดีบุกอุดมสมบูรณ์ จึงมีชาวต่างชาติจำนวนมากเดินทางมาค้าขายสินแร่ในเมืองนี้ แล้วออกเสียงเรียกเมืองภูงา ว่า “พังงา (PHUNGA)” ในอดีตพังงามีแร่ดีบุกจำนวนมากจนได้รับฉายาว่า “จังหวัดแร่หมื่นล้าน” และมีคำขวัญประจำจังหวัดว่า “แร่หมื่นล้าน บ้านกลางน้ำ ถ้ำงามตา ภูเขาแปลก” แต่ปัจจุบันเหมืองแร่ดีบุกต้องปิดกิจการลง เพราะดีบุกราคาตกต่ำ ไม่คุ้มค่าต่อการลงทุน แต่พังงายังมีธรรมชาติทางทะเลที่สวยงาม ประกอบด้วยเกาะแก่งจำนวนมาก สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศจำนวนมากมาเยี่ยมชม

สภาพภูมิศาสตร์

จังหวัดพังงามีพื้นที่ประมาณ 4,171 ตารางกิโลเมตร มีลักษณะภูมิประเทศที่สวยงาม ประกอบด้วยทะเลและภูเขา สลับซับซ้อน มีพื้นที่ราบน้อยมาก เนื่องจากเนื้อที่ส่วนใหญ่เป็น ป่าชายเลน และป่าดงดิบประมาณร้อยละ 57 ของพื้นที่ทั้งหมด มีชายฝั่งทะเลยาว 239 กิโลเมตร มีเกาะแก่งประมาณ 105 เกาะ รวมถึงแนวปะการังทั้งบริเวณชายและตามหมู่เกาะต่าง ๆ จำนวนมาก มีแม่น้ำพังงาและแม่น้ำตะกั่วป่าเป็นแม่น้ำสำคัญของจังหวัด (พงษ์นรินทร์ ไสผ่องและ เจริญผล สุวรรณโชติ, 2548) อาณาเขตของพังงานั้น ทิศเหนือของจังหวัดติดต่อกับ ระนอง ทิศใต้ติดต่อกับภูเก็ตและทะเลอันดามัน ทิศตะวันออก ติดต่อกับกระบี่และสุราษฎร์ธานี และทิศตะวันตกจดมหาสมุทร อินเดีย สำหรับสภาพภูมิอากาศของพังงาเป็นแบบมรสุม เขตร้อน มีเพียง 2 ฤดูกาลเท่านั้น คือฤดูฝนกับฤดูร้อน ฤดูฝนได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากมหาสมุทรอินเดีย ทำให้มีฝนตกชุกตลอดทั้งปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเดือนพฤษภาคม ถึงธันวาคมซึ่งเป็นฤดูฝน จะมีฝนตกมากช่วงเดือนกรกฎาคม ถึงตุลาคม ส่วนฤดูร้อนจะอยู่ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือน เมษายน

สภาพเศรษฐกิจ

ชาวพังงาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและ ประมง ซึ่งพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และไม้ผล ส่วนการประมงประกอบด้วยการ

เพาะเลี้ยงชายฝั่ง และการประมงน้ำลึก นอกจากนี้พังงายังเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามติดอันดับโลก เช่น หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะสิมิลัน อ่าวพังงา เป็นต้น ทำให้เกิดธุรกิจด้านบริการและการท่องเที่ยวจำนวนมาก เช่น โรงแรมที่พัก ร้านอาหาร ส่วนด้านอุตสาหกรรมนั้น มักเป็นโรงงานขนาดเล็ก ได้แก่ โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา โรงงานผลิตภัณฑ์จากยางพารา และโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม เป็นต้น

สภาพสังคมและวัฒนธรรม

ประชากรส่วนใหญ่ของพังงามีเชื้อสายไทย รองลงมา เป็นเชื้อสายจีน ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้สื่อสารในท้องถิ่น ชาวพังงา นับถือศาสนาพุทธมากที่สุดและนับถือศาสนาอิสลามเป็นอันดับสอง ส่วนศาสนาอื่น ๆ มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ชาวพังงามีภาษาและวัฒนธรรมแตกต่างจากชาวภาคใต้ท้องถิ่นอื่น (ยกเว้นภูเก็ต) เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศเป็นอุปสรรคต่อการคมนาคมติดต่อ ภาษาไทยถิ่นใต้ของชาวพังงา เกิดจากการผสมกันระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูบนไทย และภาษาจีนฮกเกี้ยน (ปัญญา ศรีนาค, 2546) เนื่องจากมีชาวจีนฮกเกี้ยนอพยพเข้ามาอยู่ตั้งแต่สมัยต้นรัตนโกสินทร์

นอกจากนี้ พังงายังมีชาวต่างด้าวสัญชาติพม่าและมอญ ซึ่งเดินทางมาใช้แรงงานจำนวนหนึ่ง และมีชาวเลหรือมอญแกนหรือชาวไทยใหม่ เป็นชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่บริเวณหมู่เกาะสุรินทร์ อำเภอคุระบุรี และบริเวณชายฝั่งทะเลอำเภอท้ายเหมือง ซึ่งมีภาษาพูดเป็นของตนเอง

การบริการและการปกครอง

จังหวัดพังงาแบ่งการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ และ 48 ตำบล ได้แก่

1. อำเภอเมืองพังงา แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 9 ตำบล ได้แก่ ตำบลท้ายช้าง บางเตย เกาะปันหยี ตากแดด ปากอ ทุ่งคาโงก นบปริง สองแพรก และน้ำผุด

2. อำเภอกะปง ประกอบด้วย ตำบลกะปง ตำบลเหมาะ ตำบลแหล ตำบลท่านา และตำบลธรมณีย์

3. อำเภอคุระบุรี มีเขตการปกครอง ทั้งหมด 4 ตำบล คือ ตำบลคุระ บางวัน เกาะพระทอง และเกาะคอเขา

4. อำเภอตะกั่วทุ่ง ประกอบด้วยตำบลต่าง ๆ ดังนี้ ตำบลกระโสม ตำบลถ้ำ ตำบลกระไหล ตำบลท่าอยู่ ตำบลหล่อยง ตำบลโคกลอย และตำบลคลองเคียน

5. อำเภอตะกั่วป่า แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 8 ตำบล คือ ตะกั่วป่า นายสี โคกเคียน ตาด้ว บางไทร บางม่วง คีคคัก และเกาะคอเขา

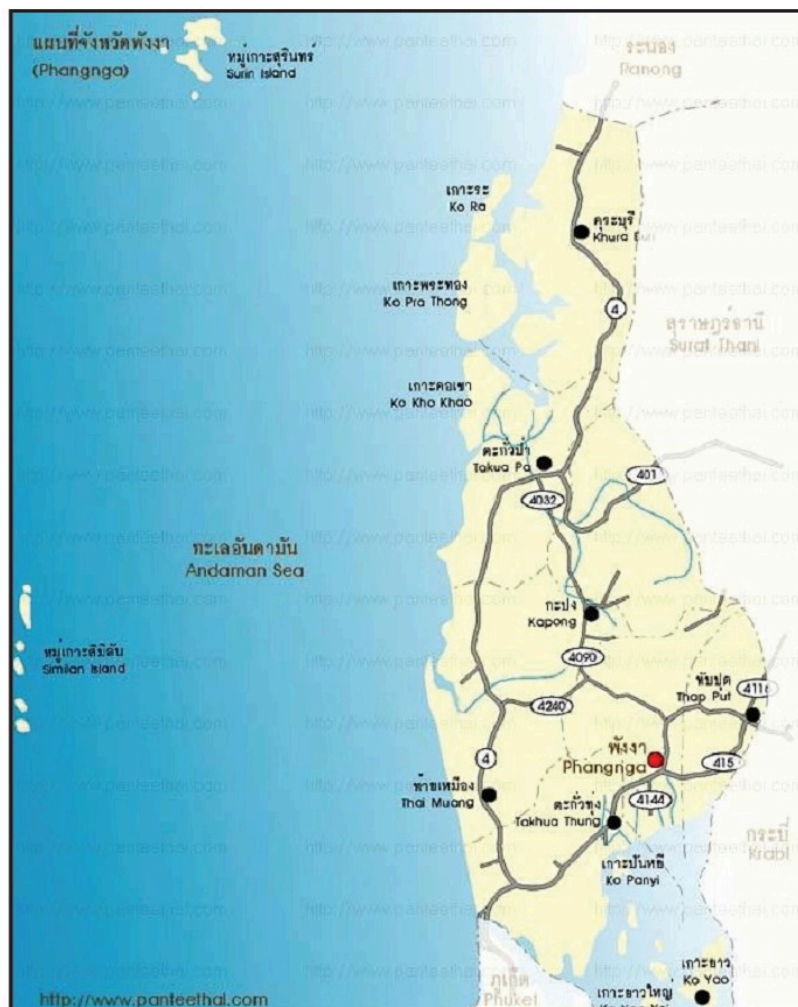
6. อำเภอทับปุด ประกอบด้วย ตำบลทับปุด มะรุ่ย ป่อแสน ถ้ำทองหลาง โคกเจริญ และบางเหริยง

7. อำเภอท้ายเหมือง มีทั้งหมด 6 ตำบล ประกอบด้วย ตำบลท้ายเหมือง นาเตย บางทอง ทุ่งมะพร้าว ลำภี และลำแก่น

8. อำเภอเกาะยาว เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เล็กที่สุด จึงมีเขตการปกครองเพียง 3 ตำบล คือ ตำบลเกาะยาวน้อย ตำบลเกาะยาวใหญ่ และ ตำบลพรุใน

นอกจากนี้พังงายังมีเทศบาล 11 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล 40 แห่ง และ หมู่บ้าน จำนวน 321 หมู่บ้าน (สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพังงา, 2555)

ภาพที่ 2.1 แผนที่จังหวัดพังงา

ที่มา: <http://forums.panteethai.com/a/index.php?topic=1453.0>

บทที่ 3

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง

นักการเมือง (Politician)

นักการเมืองเป็นบุคคลที่ทำงานทางการเมือง โดยได้รับการเลือกตั้งเข้ามาดำรงในรัฐสภา มีทักษะในการติดต่อ สร้างความสัมพันธ์กับประชาชนหรือใช้สถานการณ์สร้างประโยชน์ (Longman, 2003, p. 1265) ให้แก่ตนเองหรือพรรคพวกด้วยวิธีการหรือยุทธวิธีต่างๆ (The American Heritage Dictionary of the English Language, 2000) นักการเมืองต้องดำเนินกิจกรรมทางการเมือง โดยใช้ทักษะและประสบการณ์ทั้งด้านศาสตร์ (Science) และศิลปะ (Art) ปฏิบัติงานด้านการเมือง การบริหาร และการเป็นรัฐบาล (Collins English Dictionary, 2003)

ประเทศไทยนักการเมืองมีหลายประเภท เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) สมาชิกวุฒิสภา (ส.ว.) รัฐมนตรีที่มาจากการแต่งตั้ง สมาชิกสภาจังหวัด (ส.จ.) สมาชิกสภาเทศบาล

(ส.ท.) เป็นต้น ซึ่งมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันออกไป สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นบุคคลที่ได้รับเลือกจากประชาชนให้เป็นตัวแทนของตนไปทำหน้าที่นิติบัญญัติ ปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 1) พุทธศักราช 2554 กำหนดให้มี ส.ส. มีจำนวนทั้งหมด 500 คน มาจากการเลือกตั้งใน 2 รูปแบบ ได้แก่ ส.ส.แบบแบ่งเขต จำนวน 375 คน และ ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ จำนวน 125 คน และรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ ส.ส. ต้องมีบทบาททั้งภายในและภายนอกรัฐสภา ซึ่งบทบาทภายในสภา ได้แก่ ตรากฎหมาย ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน มีอำนาจให้ความเห็นชอบในเรื่องสำคัญ ส่วนบทบาทภายนอกสภาผู้แทนราษฎร คือ ช่วยเหลือแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ แก่ประชาชนที่เดือดร้อน และบทบาทด้านต่างประเทศ โดยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนานาประเทศ

และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ยังกำหนดว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องมาจากการเลือกตั้งของประชาชนและต้องสังกัดพรรคการเมือง ซึ่งเป็นหน้าที่ประการหนึ่งของพรรคการเมืองจะต้องส่งสมาชิกพรรคลงสมัครรับเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง ดังนั้นนักการเมืองและพรรคการเมืองต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ผู้สมัครรับเลือกตั้งทุกคนต่างมุ่งหวังให้ตนได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าไปทำหน้าที่นิติบัญญัติ หากพรรคการเมืองของตนได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภา ก็จะสามารถปฏิบัติภารกิจตามนโยบายที่ได้กำหนดไว้ แต่หากได้

เสียงข้างน้อยในสภา อาจต้องทำหน้าที่เป็นพรรคฝ่ายค้าน ควบคุมการทำงานของรัฐบาล โดยตั้งกระทู้ถาม หรือเสนอ ญัตติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบเป็นรายกระทรวงหรือ คณะ นอกจากนี้ยังสามารถวิจารณ์การทำงานของรัฐบาล ผ่านทางสื่อมวลชน การประชุมสัมมนา และช่องทางอื่น ๆ เพื่อควบคุมมิให้รัฐบาลใช้อำนาจตามอำเภอใจ (ณัชชาภัทร อุ้นตรงจิตร, 2553, น.138)

ฉะนั้นผู้สมัครรับเลือกตั้งต่างต้องใช้กลยุทธ์ทางการเมือง เพื่อให้ตนได้รับเลือกตั้ง ซึ่งมีหลากหลายวิธี ได้แก่

1. บุคลิกภาพ (Personality) ของนักการเมือง

มีงานวิจัยจำนวนมากไม่น้อยเห็นว่า ไม่เพียงแต่อุดมการณ์หรือนโยบายของพรรคการเมืองเท่านั้นที่มีผลต่อการลงคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง บุคลิกภาพของนักการเมืองก็มีผลต่อการตัดสินใจของผู้เลือกตั้งเช่นกัน (Roets and Hiel, 2009) จากการสำรวจผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงชาวเบลเยียมจำนวน 109 คน โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพ 5 มิติ ประกอบด้วย 1) การเข้าสังคม (Extraversion) 2) การให้ความร่วมมือ (Agreeableness) 3) ความรับผิดชอบ (Conscientiousness) 4) ความมั่นคงในอารมณ์ (Emotion Stability) และ 5) การเปิดรับสิ่งใหม่ (Openness to Experience) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามชอบนักการเมืองที่มีความรับผิดชอบ (Conscientiousness) แล้วยังพบว่าผู้นิยมพรรคฝ่ายซ้าย นิยมนักการเมืองที่มีบุคลิกภาพเป็นมิตร (Agreeableness) เปิดเผย เปิดรับสิ่งใหม่ (Openness to Experience) อีกทั้งยังเห็นว่านักการเมืองที่พึงประสงค์ควรมีบุคลิกภาพ รักความสงบ

(Pacifism) เป็นมิตร (Friendliness) รวมถึงให้ความสำคัญแก่อำนาจ (Machiavellianism) อนุรักษ์นิยม (Conservative) และมุ่งผลสำเร็จ (Achievement)

นอกจากนี้ Kinicki and Kreitner (2009, p. 338) เห็นว่าการสร้างความประทับใจ เป็นกลยุทธ์ทางการเมืองรูปแบบหนึ่ง (Political Tactics) ที่นักการเมืองต้องให้ความสำคัญ โดยใช้ภาพลักษณ์ (Image) หรือแนวคิด (Ideas) ควบคุมหรือดำเนินการให้บุคคลอื่น ๆ มีพฤติกรรมตอบสนอง ประกอบด้วยวิธีการพูด พฤติกรรมหรือการแสดงออกและบุคลิกลักษณะ จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างจำนวน 84 คน ในสหรัฐอเมริกาพบว่าบุคคลที่สามารถสร้างความประทับใจควรมีลักษณะให้ความสำคัญแก่งานหรือมีผลการทำงานที่ชัดเจน (Job – Performance Focused) ทำงานให้แก่ผู้บังคับบัญชาของตน (Supervisor Focused) ซึ่งผู้บังคับบัญชาของนักการเมืองก็คือประชาชน เป็นบุคคลที่สุภาพ (Polite) และเป็นคนที่น่าชื่นชม (Nice Person)

ทฤษฎีจิตวิทยาเรื่องการจัดการความประทับใจ (Impression Management Theory) อธิบายว่า การที่บุคคลมีพฤติกรรมต่อสาธารณะด้วยความสม่ำเสมอ คงเส้นคงวา (Consistent) ทำให้เขาได้รับแรงเสริมจากสังคม ในทางตรงกันข้ามหากแสดงพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา (Inconsistent) ต่อสาธารณะก็จะทำให้ถูกลงโทษจากสังคม เนื่องจากแสดงพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวากับทัศนคติต่อหน้าผู้อื่น เช่น มีทัศนคติว่าประชาชนต้องมีส่วนร่วมทางการเมือง แต่ใช้เงินซื้อเสียงหรือว่าจ้างคนมาร่วมชุมนุม เป็นต้น บุคคลนั้นต้องจัดการให้ทัศนคติ

และพฤติกรรมมีความสอดคล้องกันคงเส้นคงวา เพื่อให้ผู้อื่นประทับใจในตัวเขา โดยเปลี่ยนพฤติกรรมหรือเปลี่ยนทัศนคติให้สอดคล้องกัน (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2546, น.143)

การสร้างความสำเร็จของนักการเมืองเป็นสิ่งที่น่าสนใจ นักการเมืองไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญ เพราะสอดคล้องกับวัฒนธรรมทางการเมืองของไทย ที่ยึดมั่นในตัวบุคคลมากกว่าหลักการหรือเหตุผล ทำให้การเลือกตั้งแต่ละครั้งผู้ลงคะแนนเสียงมักคำนึงถึงคุณสมบัติส่วนตัวของผู้สมัคร มากกว่านโยบายหรืออุดมการณ์ของพรรคการเมือง (ภูเมฆ สัตยพิพัฒน์, 2550, น. 16) นิยมยกย่องบุคคลที่มีความรู้สูง รวมทั้งผู้ที่มีวิทยุฒิสูง ดำรงตำแหน่งระดับสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในองค์กรภาครัฐ รวมไปถึงผู้ที่มีฐานะทางการเงิน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของภูเมฆ สัตยพิพัฒน์ (2550) เรื่องพรรคประชาธิปไตยกับการสร้างฐานความนิยมในภาคใต้ ซึ่งพบว่าสาเหตุที่พรรคได้รับความนิยมจากประชาชนในภาคใต้ เนื่องจากผู้สมัครเป็นคนในท้องถิ่นเดียวกันตน มีการศึกษาสูงจึงเป็นที่ยอมรับและรู้สึกถึงความ เป็นพวกเดียวกัน นอกจากนี้บทบาทการทำหน้าที่ในสภาผู้แทนราษฎรหรือผลงาน (Job Performance) ของบรรดาสมาชิกพรรคประชาธิปไตยเป็นที่พอใจของประชาชนภาคใต้ รวมทั้งการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของท้องถิ่น เช่น งานอุปสมบท งานศพ ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า จัดกิจกรรมส่งเสริมการกีฬาและกิจกรรมต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น ตลอดจนภาพลักษณ์ความซื่อสัตย์สุจริตของหัวหน้าพรรคแต่ละท่านมีผลต่อการสนับสนุนของคนใต้เป็นอย่างมาก

2. การรณรงค์หาเสียง (Political Campaign) การที่นักการเมืองจะได้รับการสนับสนุนจากประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงนั้น นักการเมืองและพรรคการเมืองจำเป็นต้องมีการสื่อสารทางการเมือง เพื่อนำข่าวสารทางการเมืองไปสู่ประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการให้สัมภาษณ์ของนักการเมืองเพื่อให้ข้อเท็จจริงและเสนอแนวคิดทางการเมือง พบปะประชาชนในที่ถืองั้นเพื่อนำข่าวสารไปถึงประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การสื่อสารหรือการโฆษณาทางการเมืองมีความสำคัญเป็นอย่างมาก นักการเมืองพรรคต่าง ๆ จะพยายามส่งข้อมูลหรือสื่อสารให้ถึงประชาชนมากที่สุด

การเลือกตั้งหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ผู้สมัครรับเลือกตั้งหาเสียงโดยจัดทำโปสเตอร์และใบปลิว ให้มีรูปแบบสวยงามสะดุดตาผู้ลงคะแนนเสียง โดยชอนนัยทางการเมืองไว้ด้วย เช่น บ่งบอกชาติกำเนิด ภูมิลำเนา และภูมิหลังของผู้สมัคร รวมทั้งให้คำมั่นสัญญาว่าจะเป็นปากเป็นเสียงแก่ประชาชนในพื้นที่ที่จะพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญขึ้น เป็นต้น โปสเตอร์หาเสียงเหล่านี้ เป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงว่าสังคมไทยมีความคาดหวังในตัวผู้แทนมากกว่าการทำหน้าที่นิติบัญญัติเท่านั้น แต่เป็นการต่อยอดวัฒนธรรมการอุปถัมภ์ในสังคมไทย โดย ส.ส.ไทยจะต้องทำหน้าที่อุปถัมภ์แก่กุลประชาชนทั้งโดยรวมและรายบุคคลไปพร้อม ๆ กัน (สถาบันพิพิธภัณฑการเรือนรู้แห่งชาติ, 2549, น. 32)

ในปัจจุบันการรณรงค์หรือโฆษณาหาเสียงมีหลายรูปแบบ เสดียร เชนประทบ (2551, น. 137-140) จำแนกการโฆษณาทางการเมืองออกเป็น 8 ประเภท ได้แก่

1. การโฆษณาหาเสียงโดยดำเนินการให้ผู้ประกาศหรือพิธีกรถามแล้วให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งตอบคำถามนั้น ๆ

2. การหาเสียงที่มุ่งเน้นปัญหาที่เกิดขึ้น โดยผู้สมัครรับเลือกตั้งจะหาเสียงว่าตนสามารถจัดการ ปัญหานั้น ๆ ได้สามารถดำเนินการได้สำเร็จ เพื่อให้ประชาชนรู้สึกประทับใจ

3. การโฆษณาเชิงลบ มุ่งโจมตีคู่แข่งชั้นเป็นหลัก โดยโจมตีให้เข้ากับอารมณ์ของผู้ฟังหรือผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง

4. การโฆษณาทางการเมือง เพื่อถ่ายทอดความคิดเห็นที่สำคัญของผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือพรรคการเมืองโดยไม่มุ่งเน้นเรื่องส่วนตัว เชน พรรคประชาธิปไตยในการเลือกตั้ง ปี 2550 ได้กำหนดวาระประชาชนที่ว่าประชาชนต้องมาก่อนเพื่อถ่ายทอดความคิดเห็นที่สำคัญของพรรค

5. การโฆษณาให้เห็นภาพชีวิตที่แท้จริงของผู้สมัครรับเลือกตั้งรวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับประชาชนที่เป็นไปตามธรรมชาติ

6. การโฆษณาเพื่อหาเสียงหรือรับการสนับสนุนจากคนทั่ว ๆ ไป เชน การเคาะประตูบ้านผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การเดินหาเสียงตามแหล่งชุมชนหรือตลาดสด เป็นต้น

7. การแสวงหาการสนับสนุนจากบุคคลที่มีชื่อเสียง หรือเป็นที่นับถือศรัทธาในวงการต่าง ๆ เชน วงการวิชาการ กีฬา

และบันเทิง จะเห็นว่าในการเลือกตั้งแต่ละครั้งพรรคการเมืองต่างๆ จะให้ดารานักร้อง นักแสดงมาช่วยหาเสียงกันอยู่เสมอ

8. การโฆษณาที่ผู้ชมได้รับข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือคู่แข่งชั้นชุดหนึ่ง หลังจากนั้นก็ขอให้ผู้ชมประเมินด้วยความเป็นกลางและด้วยความเป็นวัตถุประสงค์ (Objectives) พรรคการเมืองหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งจะเลือกใช้วิธีการโฆษณาหาเสียงรูปแบบใด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ เช่น ต้องการนำเสนอนโยบายของพรรค นำเสนอผลงานที่ตนทำสำเร็จหรือคิดว่าทำสำเร็จ โจมตีความล้มเหลวของพรรคคู่แข่ง หรือต้องการชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นหรือปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไข เป็นต้น

การโฆษณาทางการเมืองทุกรูปแบบ เสถียร (2551, น. 139) เห็นว่าควรดำเนินการเป็นขั้นตอน โดยเริ่มต้นด้วยการโฆษณาเพื่อให้ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงจำชื่อและเอกลักษณ์ของผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยบอกถึงประวัติ ซึ่งมักจะระบุไว้ในแผ่นพับหาเสียง หลังจากนั้นจึงโฆษณานโยบายของพรรค มักมุ่งไปยังกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งของผู้ออกเสียงเลือกตั้ง เช่น วัยรุ่น ผู้สูงอายุ เกษตรกร เป็นต้น ด้วยวิธีการเสนอปัญหาและนโยบายในการแก้ไขปัญหา โดยเร้าอารมณ์และกระตุ้นความสนใจให้ผู้ฟังเห็นด้วยและยอมรับนโยบายของพรรค ต่อจากนั้นจะกล่าวโจมตีพรรคการเมืองหรือผู้สมัครคู่แข่งชั้น ปกป้องหรือแก้ข้อกล่าวหาของตนเอง และในตอนท้ายผู้สมัครจะสรุปแนวทางแก้ไขปัญหาพร้อมทั้งให้เหตุผลว่าทำไมผู้มีสิทธิ์ออกเสียงควรเลือกหรือลงคะแนนเสียงให้ตน ซึ่งการหาเสียงรูปแบบนี้มักจะดำเนินการในสัปดาห์สุดท้ายของการรณรงค์หาเสียง

โรล็องด์ บาร์ตส์ (Roland Barthes: 1915 – 1980) เห็นว่าการโฆษณาหาเสียงทางการเมืองเป็นการใช้มายาคติ (Mythologies) เพื่อสื่อความหมายทางการเมือง มายาคติ คือการสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรมซึ่งถูกกลบเกลื่อนจนดูเป็นธรรมชาติ เป็นกระบวนการทำให้หลงรูปแบบหนึ่ง มิใช่โดยการโกหกหลอกลวง แต่ทำให้คุ้นเคยจนไม่ทันสังเกตว่าแท้จริงแล้วถูกสร้างขึ้น (นพพร ประชากุล อ่างใน สุภาวงศ์ จันทวานิช, 2552, น.220) รูปถ่ายและป้ายโฆษณาหาเสียงสามารถแสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอก บุคลิกภาพ การแต่งกาย กิริยาท่าทางของผู้สมัคร เพื่อเรียกคะแนนเสียงด้วยบารมีนิยมในการเลือกตั้ง เนื่องจากสิ่งที่ถ่ายทอดผ่านภาพถ่ายของผู้สมัครไม่ใช่นโยบาย แต่เป็นแรงจูงใจและภาวะแวดล้อมด้านต่าง ๆ เช่น ภาพผู้สมัครสวมเครื่องแบบนายทหาร ประดับเหรียญตราและสายสะพาย เพื่อสื่อความหมายในเชิงขู่กรรโชก โดยใช้ค่านิยมทางจิตใจ เช่น ชาติ กองทัพ ประชาชน เกียรติยศ สมรภูมิ ความเสียสละ เป็นเครื่องต่อรองให้ประชาชนรู้สึกคล้อยตามจนอยากลงคะแนนให้ หากผู้สมัครคนใดสวมแว่นสายตาจะเพิ่มความเคร่งขรึม สื่อถึงความฉลาดหลักแหลมจริงจัง ตรงไปตรงมา จากภาพถ่ายดูเหมือนว่ากำลังเพ่งดูศัตรู อุปสรรค หรือ ปัญหา (วรรณพิมล อังคสิริสรรพ, ผู้แปล, 2544: น. 87 – 90)

ปัจจุบันนิวมี่เดีย (New Media) หรือโซเชียลมีเดีย (Social Media) เป็นอีกสื่อหนึ่งที่พรรคการเมืองและผู้สมัครรับเลือกตั้งใช้เป็นช่องทางเรียกคะแนนนิยม และสนับสนุนกิจกรรมการหาเสียง เนื่องจากแต่ละบุคคลมิได้เป็นสมาชิกของกลุ่มใด

กลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเป็นสมาชิกในหลากหลายกลุ่ม ซึ่งมีการเชื่อมต่อกันระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่ซ้อนทับกัน ระหว่างบุคคลกับบุคคล หรือระหว่างบุคคลกับองค์กร (Centeno and Hargittai, 2003; Mizuchi, 1992) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่นิยมในเทคโนโลยี เนื่องจากมีความรวดเร็ว ทันสมัย และเข้าถึงประชาชนได้ง่าย ทำให้ประชาชนรู้สึกเข้าถึงตัวจริง (ณัฐวิ ปรียกุลศิริศิลป์, 2554, น. 8) ของนักการเมือง ซึ่งโซเชียลมีเดียที่นักการเมืองนิยมใช้กัน ได้แก่ Facebook Twitter และ Youtube Twitter มีลักษณะเป็นบรอดแคสต์ติง และรายงานข้อมูลแบบทันที (Real Time) เมื่อส่งข้อมูลไป จะสามารถเข้าถึงคนจำนวนมากเป็นหลักแสน (ณัฐวิ ปรียกุลศิริศิลป์, 2554, น.8) จึงเหมาะกับการประกาศกิจกรรมการลงพื้นที่เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับแฟนคลับหรือผู้สนับสนุน ส่วน Facebook เป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงคนได้ประมาณ 6 - 7 ล้านคน กระจายข่าวได้ไกลกว่าสามารถแบ่งปัน (Share) ภาพและวิดีโอได้ เครื่องมือใน Facebook สามารถจูงใจคนได้มาก สำหรับ Youtube เป็นสื่อที่สามารถทำให้ผู้ชมสื่อสารแบบปากต่อปากในเรื่องที่ถูกต้องได้ เพื่อชวนให้ผู้อื่นมาดูและส่งต่อถึงกันได้ง่าย เพราะเห็นทั้งภาพเสียงและลีลา รวมทั้งไม่ต้องสมัครเป็นแฟนเพจเหมือน Facebook

อย่างไรก็ตาม นายวรวิสุทธิ ภิทยไญยง ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดดิจิทัล (Digital) ให้ความเห็นกับหนังสือพิมพ์เนชั่นสุดสัปดาห์ว่า พลังของโซเชียลมีเดียอาจมีผลแค่เพียงกลุ่มคนที่ชื่นชอบพรรคหรือบุคคลนั้น ๆ บุคคลที่ชื่นชอบใคร่ใคร่ผู้สมัครคนใดอย่างเหนียวแน่นอยู่แล้ว พรรคตรงกันข้ามหรือคู่แข่งชั้น

จะใช้สื่อทางโซเชียลมีเดียอย่างไร ก็ไม่สามารถเปลี่ยนใจบุคคลเหล่านั้นได้ นอกจากนี้ จำนวนผู้เยี่ยมชมหรือกด ว่าชอบ (Like) ที่แสดงให้เห็นตามสื่อต่างๆ นั้น ซึ่งทำให้พรรคการเมืองหรือนักการเมืองภาคภูมิใจ ก็มีได้หมายความว่าตัวเลขเหล่านั้นจะเป็นฐานเสียงที่แท้จริง แต่การสื่อสารด้วยโซเชียลมีเดียสามารถทำให้บุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นรับรู้หรือตระหนักเรื่องการเลือกตั้งมากยิ่งขึ้น (ณัฐวิภา ปรียกุลศิลป์, 2554, น.8)

จากการวิจัยของ Hsu and Park (2012, p.169 – 181) ก็พบว่านักการเมืองเกาหลีใต้ ใช้ Twitter มากกว่าใช้ Homepage หรือ Blog เพื่อเชื่อมโยงสมาชิกของตนเข้ากับนักการเมืองคนอื่น ๆ ในพรรคของตน โดยนักการเมืองเกาหลีใต้ใช้เครือข่ายโซเชียลมีเดียเพื่อสื่อสารสำหรับรณรงค์หาเสียงและรักษาความสัมพันธ์กับผู้สนับสนุนระหว่างที่ไม่มีการเลือกตั้งอีกด้วย

ทั้งนี้นักการเมืองต่างต้องการสร้างอิทธิพลทางสังคม (Social Influences) เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือความคิดความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่ง สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2546, น.190 – 197) จำแนกการสร้างอิทธิพลทางสังคม ไว้ 4 รูปแบบ ได้แก่

1. การชักจูง (Persuasion) เป็นการสื่อสารโดยให้ข้อคิดหรือข้อโต้แย้งอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือมากที่สุด แต่มักจะซ่อนความไม่ถูกต้องบางอย่างไว้ บางครั้งทำได้สำเร็จ แต่บางครั้งก็ล้มเหลว ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จประกอบด้วย
- 1) คุณลักษณะของผู้ชักจูง ต้องมีเสน่ห์ (Attractive) มีการนำเสนอที่ดี (Style) และมีความน่าเชื่อถือ (Credibility)
  - 2) เนื้อหาของข้อเสนอ ควรมีสองด้าน คือ เหตุผลสนับสนุน

ให้เลือกพรรคของเรา และข้อโต้แย้งว่าพรรคการเมืองตรงกันข้ามไม่ได้ดีอย่างไร ข้อเสนอควรเจ้าอาารมณั สามารถสื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจได้ง่าย ด้วยข้อเสนอที่ไม่สุดโต่งหรือคนละด้านกับผู้รับสารจนเกินไป

2. การคล้อยตาม (Conformity) คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองให้เข้ากับมาตรฐานหรือความเชื่อซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ที่เรียกกันว่าบรรทัดฐานของกลุ่ม เนื่องจากแรงกดดันจากกลุ่มเป็นสำคัญ

3. การยอมทำตาม (Compliance) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากได้รับคำขอร้องจากบุคคลอื่นให้กระทำ ทั้งที่ใจจริงไม่อยากจะกระทำ แต่ไม่สามารถปฏิเสธได้ อาจเนื่องจากความเกรงใจหรือความไม่รู้ตัว

4. การเชื่อฟัง (Obedience) เกิดจากบุคคลยอมทำตามคำสั่งของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ผู้ออกคำสั่งต้องมีตำแหน่งหรือฐานะที่สูงกว่าผู้รับคำสั่ง และสามารถหาวิธีการทำให้คำสั่งนั้นเกิดผลในทางปฏิบัติได้ด้วย

3. การสร้างเครือข่ายทางการเมือง (Political Networks) เป็นกลยุทธ์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายจากการสำรวจความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน 87 คน และชาวสหราชอาณาจักรจำนวน 250 คน พบว่ากลยุทธ์ทางการเมืองเชิงรุก (Proactive) ที่นำมาใช้บ่อยมากที่สุด คือ การสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์ (Building a Network of Useful Contracts) (Kinicki and Kreitner, 2009, p.337- 338) ซึ่งการสร้าง

เครือข่ายความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์มิใช่เรื่องใหม่สำหรับสังคมไทย เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมแบบส่วนรวมนิยม (Collectivism) ที่คนในสังคมให้ความสำคัญแก่กลุ่มหรือสังคม มุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมากกว่างาน ประโยชน์ของกลุ่มสำคัญกว่าประโยชน์ส่วนตัว เห็นว่าสังคมสามารถปกป้องตนเองได้ จึงจงรักภักดีและรู้สึก เป็นหนี้สังคม จำเป็นต้องตอบแทนแก่สังคม อิทธิพลของกลุ่มมีผลต่อชีวิตส่วนตัว ความคิดเห็นของบุคคลถูกครอบงำโดยกลุ่ม ความเป็นหนึ่งเดียวกัน (Harmony) และความสมานฉันท์ (Consensus) เป็นเป้าหมายสำคัญของสังคม

กลุ่ม (Group) เป็นปรากฏการณ์หนึ่งของสังคม คือ การรวมตัวของปัจเจกบุคคล มีปฏิสัมพันธ์กัน อย่างต่อเนื่อง ด้วยการแลกเปลี่ยนเป้าหมายและปทัสถาน (Goals and Norms) แก่กัน มักใช้คำว่าเรียกกันว่า “พวกเรา” (We) (Anderson and Taylor, 2006, p.140) เช่น ครอบครัว กลุ่มเพื่อน พรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ เป็นต้น เมื่อสมาชิกในกลุ่มมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน มีความสัมพันธ์ในกลุ่มสูง (In-group Relationships) คือ สมาชิกในกลุ่มสนิทสนม คุ่นเคยและไว้วางใจภายในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็มีความรู้สึกว่ากลุ่มอื่นมิใช่พวกเดียวกับตน ตามแนวคิดของนักสังคมวิทยา ชื่อ W.I Thomas (1931) ที่เห็นว่า ความสัมพันธ์กับคนนอกกลุ่มเป็นความไม่คุ่นเคยไม่สนิทสนม และไม่ไว้วางใจบุคคลภายนอกกลุ่ม ส่งผลต่อการรับรู้ที่ผิดพลาด คือ มองกลุ่มของตนในทางบวก แต่มองกลุ่มอื่นในทางลบ (Pettigrew, 1992) เช่น การมองคนที่ไม่เลือกพรรคการเมืองเดียวกับตน ว่าอยู่คนละกลุ่ม คนละพวกกับตนและการเลือก

พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามเนื่องจากไม่ฉลาดหรือเห็นแก่เงิน เป็นต้น

กลุ่มมีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมากในการดำเนินชีวิตประจำวันตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รวมถึงการเลือกตั้ง เช่น ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ประชาชน 7 คน ใน 10 คน เลือกพรรคการเมืองตามครอบครัวของตนถึงแม้ว่ามีความต้องการเลือกพรรคการเมืองอื่นก็ตาม (Worchel et al., 2000; Taylor et al, 1997; Jennings and Niemi, 1974)

การช่วยเหลือกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของตน สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2546, น.292) เห็นว่าการช่วยเหลือกันเกิดจาก 1) บรรทัดฐานแห่งการแลกเปลี่ยน หรือหวังผลตอบแทนแลกเปลี่ยนกันในภายหน้า ตามทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) โดยมนุษย์จะมีการคิดคำนวณว่า ช่วยแล้วผลตอบแทนที่กลับคืนมายังตนเองนั้นจะมีค่าอย่างไร หากคำนวณแล้วผลตอบแทนมีคุณค่าสูง มนุษย์เราจะยินดีช่วยเหลือมากกว่าผลตอบแทนที่มีค่าน้อยหรือรู้สึกว่าได้ขาดทุน 2) เกิดจากหลักการได้รับแรงจูงใจหรือรางวัลตอบแทนทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ทำให้ผู้ให้ความช่วยเหลือพึงพอใจ ตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behavior Theory) 3) เพื่อรักษาเผ่าพันธุ์ของตนให้อยู่รอด (Kin Selection) ตามทฤษฎีวิวัฒนาการ (Evolution Theory) ของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน งานวิจัยทางจิตวิทยาในกลุ่ม พบว่า มนุษย์มีแนวโน้มจะช่วยเหลือเครือญาติ (Genetic Relative) ของตนมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่เครือญาติของตน และ 4) เกิดจากแรงจูงใจที่จะทำด้วยใจจริง เนื่องจาก

ความเห็นใจ (Empathy) โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น ตามแนวคิดจิตวิทยาสังคมของ แดเนียล แบ็ทสัน (1991)

Hofstede (1991) พบว่า สังคมไทยมีความเป็นส่วนรวมสูง หรือมีความเป็นอยู่ในรูปแบบของการรวมกลุ่มกันเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลต่อการเมืองหลายประการ เช่น ผลประโยชน์ของส่วนรวม หรือกลุ่มสำคัญกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวถูกแทรกแซงโดยกลุ่ม ความคิดเห็นถูกกำหนดโดยกลุ่ม กฎระเบียบถูกบังคับใช้แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม คือ แต่ละคนได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่าอยู่ในกลุ่มไหนหรือกลุ่มของใคร เป็นสำคัญ ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางสังคมที่ผู้มีความสัมพันธ์แต่ละฝ่ายมีบทบาท หน้าที่ และความคาดหวังต่อกันบางประการ เป็นที่ รัับรู้หรือยอมรับกันตามธรรมเนียมประเพณีหรือวัฒนธรรมของสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคมแบบนี้ อีริค วูล์ฟ (Eric R. Wolf) เรียกว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง “ผู้อุปถัมภ์ - ผู้รับบริการ” (Patron – Client Relations) มีลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในรูปแบบความสัมพันธ์ต่างตอบแทน โดยต่างฝ่ายต่างหวังผลประโยชน์จากกันและกัน ถึงแม้ฝ่ายอุปถัมภ์จะเป็นผู้ให้มากกว่าก็ตาม แต่ก็มีได้เป็นการให้เปล่า ผู้รับบริการจะต้องให้ผลตอบแทนแก่ผู้อุปถัมภ์เสมอ อาจไม่ใช่ในรูปแบบของวัตถุแต่เป็นด้านจิตใจ เช่น ความจงรักภักดีหรือการลงคะแนนเสียงให้ (สนธิ สัมครการ, 2542, น.249 - 250)

การให้ความอุปถัมภ์ซึ่งกันและกันในสังคมไทยมีหลายรูปแบบ ได้แก่

1) ความสัมพันธ์ทางเครือญาติมีอิทธิพลต่อการเมือง การปกครองไทยมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนกระทั่งปัจจุบัน (จุมพล หนีมพานิช, 2542) สังคมไทยเป็นสังคมแบบส่วนรวมนิยม (Collectivism) ส่งผลให้การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งกิจกรรมในชีวิตประจำวันและกิจกรรมทางการเมือง ได้แก่ การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เช่น การแลกเปลี่ยนแรงงาน (Exchange Labor) ด้านเกษตรกรรม การกู้ยืมเงินคนในครอบครัวยามขาดส่น เป็นต้น การรวมกลุ่มทางสังคมเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน ในงานพิธีต่าง ๆ เช่น แต่งงาน อุปสมบท งานศพ ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ แต่การรวมกลุ่มทางสังคมเป็นการรวมกลุ่มกันเพียงชั่วคราวเท่านั้น เมื่อดำเนินกิจกรรมแล้วเสร็จกลุ่มก็สลายไป นอกจากนี้ยังมีการรวมกลุ่มทางการเมือง ความเป็นเครือญาติเป็นหลักเกณฑ์สำคัญที่บุคคลใช้ตัดสินใจทางการเมือง เห็นได้จากงานวิจัยของจุมพล หนีมพานิช ที่เข้าไปศึกษาการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านในภาคกลางแห่งหนึ่ง ใน พ.ศ. 2529 ผู้สมัครแต่ละคนต่างมีกลุ่มเครือญาติของตนให้การสนับสนุน เลือกญาติของตนเอง โดยเชื่อว่า “ญาติก็ต้องเลือกญาติ” ส่วนกลุ่มที่ไม่ใช่ญาติก็จะพิจารณาว่าสนิทหรือใกล้ชิดกับผู้สมัครคนใดมากกว่ากัน

2) การอุปถัมภ์ในหมู่มิตรสหายหรือกลุ่มเพื่อน ซึ่งสนิทสมัครการ (2542, น. 251) เห็นว่ามีหลายรูปแบบ เช่น เพื่อนเล่น เพื่อนร่วมรุ่น เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนร่วมสถาบันการศึกษา ในสังคมไทยความคาดหวังระหว่างเพื่อนมีความหนักแน่นและลึกซึ้งมากกว่าสังคมตะวันตก เช่น สหรัฐอเมริกา เพราะความเป็นเพื่อนของไทยวัดจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งเพื่อนที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูงกว่าให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำกว่า เช่น การอุปถัมภ์ด้านวัตถุ ซึ่งผู้ได้รับการอุปถัมภ์ก็จะตอบแทนด้วยความจงรักภักดี มีความสัมพันธ์ฉันเพื่อนที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากเพื่อนที่ฐานะดีกว่าไม่ให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่มีฐานะด้อยกว่า ความสัมพันธ์จะห่างออกไป ความเป็นเพื่อนอาจขาดหายไปในที่สุด จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนจะมุ่งเน้นผลประโยชน์มากกว่ากลุ่มเครือญาติ ทำให้มีความมั่นคงถาวรของระบบอุปถัมภ์น้อยกว่า

3) การอุปถัมภ์ระหว่างกลุ่มอาชีพต่าง ๆ มีความคงทนถาวรน้อยกว่ารูปแบบเครือญาติและกลุ่มเพื่อน แต่ยังคงเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์และการกระทำที่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน จะเห็นได้อย่างชัดเจนในช่วงการหาเสียงเลือกตั้งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ผู้สมัครที่ต้องการได้รับการเลือกตั้งจะออกเยี่ยมเยียนประชาชนในพื้นที่ของตนเอง เช่น ประชาชนในชนบทที่ประกอบอาชีพเกษตรกร ซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะยากจน เป็นกลุ่มที่ผู้สมัครต้องการคะแนนเสียง ขณะเดียวกันชาวไร่ชาวนาก็ต้องการความช่วยเหลือจากนักการเมืองเช่นกัน ในเรื่องการชลประทาน ราคาสินค้า การเกษตร เทคโนโลยีที่ทันสมัย รวมถึงสาธารณูปโภคและสาธารณูปการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ เช่น ถนน สะพาน ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น ดังนั้นนักการเมืองที่หวังจะได้รับความจงรักภักดีจากเกษตรกรในรูปของคะแนนเสียงจะต้องให้ความอุปถัมภ์แก่กลุ่มคนดังกล่าว มิเช่นนั้นจะมีโอกาสไม่ได้รับเลือกเข้าสู่สภาได้

นอกจากนี้ยังครอบคลุมไปถึง กลุ่มเยาวชน กลุ่มผู้พิการ กลุ่มผู้สูงอายุ รวมทั้งกลุ่มสตรีแม่บ้านเนื่องจากเป็นฐานเสียงสำคัญ โดยนักรการเมืองจะให้ความช่วยเหลือหรืออุปถัมภ์ ในรูปของเงินทุนสนับสนุน จัดหาอุปกรณ์สิ่งของ และรางวัลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น แข่งขันฟุตบอล จัดงานวันผู้สูงอายุ วันแม่ วันเด็ก เป็นต้น (ภิญโญ ตันพิทยคุปต์, 2549, น. 122) รวมถึงกลุ่มข้าราชการและผู้ใช้แรงงาน ก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่นักรการเมืองต้องการฐานเสียงจากคนกลุ่มนี้ จึงใช้วิธีการหาเสียงในรูปแบบการต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน หากพรรคของตนได้รับเลือกตั้งเข้ามาทำหน้าที่ออกกฎหมายในสภา เช่น การปรับเงินเดือนข้าราชการ การขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ การลดภาษี เป็นต้น

ระบบอุปถัมภ์ดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) ที่กล่าวว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะเกิดขึ้นเมื่อปฏิสัมพันธ์นั้นได้รับผลที่ต้องการตามมา เช่น ได้รับรางวัลหรือสิ่งที่ปรารถนา ปฏิสัมพันธ์ใดที่ดำเนินการแล้วมีแนวโน้มได้รับผลประโยชน์ทางสังคม (Social Profit) ก็จะมีปฏิสัมพันธ์เช่นนั้นซ้ำ ๆ หรือดำเนินการอย่างต่อเนื่อง แต่หากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมใดเมื่อดำเนินการแล้วมีโอกาสได้รับการลงโทษหรือความสูญเสียมากกว่าได้รับรางวัลหรือผลประโยชน์ ก็มีแนวโน้มจะไม่เกิดปฏิสัมพันธ์นั้นขึ้นอีก

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเสริมแรงจูงใจ (Reinforcement Theory) ของ B.F. Skinner (1953) ที่เห็นว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง พฤติกรรมที่ให้ผลทาง

บวกหรือผลซึ่งเป็นที่พึงพอใจ บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น
อีก ในทางตรงกันข้าม หากพฤติกรรมใดก่อให้เกิดผลทางลบ
หรือได้รับผลที่ไม่น่าพึงพอใจ บุคคลก็จะไม่แสดงพฤติกรรมเช่น
นั้นอีก เช่น เมื่อเลือกผู้สมัครคนใดเข้าไปเป็นผู้แทนราษฎรใน
สภาแล้ว ผู้แทนคนนั้นทำตามสัญญาที่ให้ไว้เมื่อตอนหาเสียง
ทำให้กลุ่มของผู้เลือกได้รับผลประโยชน์ตามที่ต้องการ เมื่อ
ผู้แทนคนนั้นมาลงรับสมัครเลือกตั้งในสมัยหน้าอีก ก็มีแนวโน้ม
ว่าจะได้รับคะแนนเสียงจากผู้ได้รับประโยชน์อีกเป็นการแลกเปลี่ยน
ซึ่งกันและกัน หรือผู้ลงคะแนนเสียงเลือกผู้แทนราษฎร
เพื่อหวังให้ผู้แทนอำนวยความสะดวกตามที่ตนต้องการ แต่หาก
ผู้แทนที่ได้รับเลือกเข้าไปนั้นกลับไม่ให้ประโยชน์ตามที่สัญญาไว้
ผู้ลงคะแนนก็จะไม่เลือกผู้สมัครคนเดิมอีกต่อไป ดังนั้นการที่
บุคคลมีความผูกพันกับผู้สมัครรับเลือกตั้งรวมทั้งพรรคการเมือง
ที่ผู้สมัครสังกัดมักมาจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่มีต่อกัน
(สุวัฒน์ จันทร์สุข, 2539)

อย่างไรก็ตามปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวข้างต้น ต้องตั้งอยู่บน
พื้นฐานของความยุติธรรมด้วย (an Equitable Interaction) โดย
เปรียบเทียบระหว่างปัจจัยนำเข้า (Inputs) หรือต้นทุนทางสังคม
(Social Costs) กับผลลัพธ์ (Outputs) หรือรางวัลที่ได้รับว่ามีความ
เท่าเทียม สมเหตุสมผลกันมากน้อยเพียงใด รางวัลที่ผู้รับรู้สึกว่า
ยุติธรรมมีผลต่อความเห็นพ้องต้องกัน (Conformity) ระหว่าง
ผู้ให้และผู้รับ ขณะที่รางวัลซึ่งผู้รับรู้สึกว่าไม่ยุติธรรมนั้นย่อม
ส่งผลทางลบระหว่างผู้ให้และผู้รับ เช่น เปลี่ยนทัศนคติและ
การรับรู้ต่อผู้ให้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นต้น

จากความรู้สึกว่าตนได้รับการแลกเปลี่ยนที่ยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรมนั้น อาจเป็นผลต่อความสัมพันธ์ในระบบอุปถัมภ์ ทำให้ขาดความแน่นแฟ้น หรือเป็นโครงสร้างแบบหลวม ไม่มีความถาวร เนื่องจากการแลกเปลี่ยนทางวัตถุ เงินทองเป็นสำคัญ มิได้มุ่งเน้นหรือให้ความสำคัญแก่ความผูกพันทางจิตใจ หรืออารมณ์ความรู้สึกมากนัก (ธีรยุทธ บุญมี, 2533, น. 214) เมื่อผู้ได้รับการอุปถัมภ์ไม่ได้รับในสิ่งที่ตนต้องการก็พร้อมที่จะไปหาผู้อุปถัมภ์รายใหม่ที่จะสามารถตอบสนองความต้องการ หรือผลประโยชน์ให้แก่ตนได้

4. การใช้หัวคะแนน (Election Canvasser หรือ Election Campaigner) เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมอุปถัมภ์ ดังนั้นในการเลือกตั้งทุกครั้งจะมีผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ช่วยผู้สมัครรับเลือกตั้งรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ที่เรียกกันว่า หัวคะแนน ซึ่งมักเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง กว้างขวางเป็นที่รู้จักในท้องถิ่นนั้น ๆ หรือบุคคลที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ สามารถมีอิทธิพล โน้มน้าว จูงใจให้ประชาชนสนใจเลือกผู้สมัครที่ตนสนับสนุนได้ หัวคะแนนมีความสำคัญในการเลือกตั้งทุกระดับ ทั้งการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาซึ่งเป็นการเลือกตั้งระดับชาติ จนถึงการจัดระดับท้องถิ่น หัวคะแนนมาจากหลากหลายอาชีพ โอฟ้า ธิ่นบางเตียว และ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (2554) จำแนกหัวคะแนนตามกลุ่มอาชีพว่าประกอบด้วย

1) ข้าราชการและอดีตข้าราชการ เช่น ครู ทหาร ตำรวจ นับเป็นกลุ่มที่มีอำนาจ อิทธิพลสูง เนื่องจากมีคนเคารพ

นับถือมากในท้องถิ่น สามารถเชื่อมโยงไปยังหัวคะแนนคนอื่น ๆ ได้ ข้าราชการนอกจากสนับสนุนด้านการหาคะแนนเสียงให้แก่ผู้สมัครแล้ว ยังอาจให้ความช่วยเหลือด้านกลวิธีการหาคะแนนเสียงอีกด้วย เช่น สั่งการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครที่ตนสนับสนุน

2) ผู้นำท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตร กำนัน แพทย์ประจำตำบล กรรมการสภาตำบล กรรมการหมู่บ้าน ผู้นำเหล่านี้จะมีเครือข่ายดีมาก มีอิทธิพลต่อท้องถิ่นสูง เนื่องจากก่อนที่จะมาเป็นผู้นำชุมชนต้องมีฐานคะแนนเสียงของตนในหมู่บ้านเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ดังนั้น ในการเลือกตั้งแต่ละครั้งผู้สมัครรับเลือกตั้งจะพยายามชักชวนให้ผู้นำท้องถิ่นเหล่านี้มาเป็นหัวคะแนนให้ตนเอง เพราะสามารถทำให้มั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จชนะในท้องถิ่นนั้นๆ อย่างแน่นอน

3) นักการเมืองท้องถิ่น ได้แก่ สมาชิกสภาจังหวัด (ส.จ.) สมาชิกสภาเทศบาล (ส.ท.) นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ หัวคะแนนกลุ่มนี้จึงเชี่ยวชาญในการเลือกตั้ง มีฐานคะแนนจำนวนมากกว่าผู้นำท้องถิ่นในข้อ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองท้องถิ่นกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันทั้งด้านฐานคะแนนเสียงและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จึงทำให้นักการเมืองท้องถิ่นเป็นหัวคะแนนที่สำคัญของผู้สมัคร ส.ส.

4) ผู้นำทางศาสนา เช่น พระสงฆ์ โต๊ะอิหม่าม รวมทั้งมรรคทายก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับเจ้าอาวาสหรือ

พระอาจารย์ต่างๆ เป็นผู้มีอิทธิพลทางจิตใจต่อชาวบ้านเป็นอย่างมาก ยิ่งถึงแม้คำสั่งมหาเถรสมาคมเรื่อง ห้ามพระภิกษุสามเณรเกี่ยวข้องกับการเมือง พ.ศ. 2538 โดยข้อ 5 ห้ามพระภิกษุสามเณรทำการใดๆ อันเป็นการสนับสนุนช่วยเหลือโดยตรง หรือโดยอ้อมแก่การหาเสียง เพื่อการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสภาเทศบาล หรือสภาการเมืองอื่นใด แก่บุคคลหรือคณะบุคคลใดๆ แต่หากผู้สมัครสามารถโน้มน้าวให้พระช่วยหาคะแนนให้ได้แล้ว โอกาสที่จะได้รับคะแนนเสียงในเขตเลือกตั้งในจำนวนมากๆ ก็ย่อมเป็นไปได้สูง

5) นักธุรกิจ พ่อค้า คหบดีในท้องถิ่นที่มีฐานะร่ำรวย และเป็นที่เคารพยำเกรงของบรรดาพ่อค้าด้วยกันและเป็นผู้กว้างขวางทางธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับประชาชนทั่วไปในท้องถิ่น หัวคะแนนกลุ่มนี้มีบทบาทและอิทธิพลต่อการหาเสียง โดยการให้ประโยชน์ทางธุรกิจ เป็นการแลกเปลี่ยนในฐานะพ่อค้ากับลูกค้า หรือ เจ้าหนี้ยกับลูกหนี้ การที่นักธุรกิจเข้ามาเป็นหัวคะแนนให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเนื่องจากทั้งสองฝ่ายมีผลประโยชน์ทางธุรกิจต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลในอาชีพอื่นๆ ส่วนใหญ่เป็นอาชีพผิดกฎหมาย เช่น เจ้าพ่อ นักเลง อันธพาล ผู้มีอิทธิพลเถื่อน แต่มีความสัมพันธ์อันดีกับนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เพราะมีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ต่อกัน รวมทั้งมีความสัมพันธ์กับประชาชนจำนวนมากด้วยธุรกิจที่ไม่เปิดเผยอีกด้วย

หัวคะแนนเหล่านี้สามารถยัดคะแนนเสียงไว้ได้ เนื่องจากมีเครือข่าย พวกพ้อง ที่สามารถแปรเป็นคะแนนเสียง ได้ทันทีที่ต้องการ ถึงแม้ชาวบ้านจะไม่รู้จักผู้สมัครคนนั้นเลย ก็ตาม (เนชั่นสุดสัปดาห์, 2554, น. 7) โดยการเป็นหัวคะแนนนั้น อาจทำโดยความสมัครใจ เพื่ออุดมการณ์ที่ตรงกับผู้สมัคร หรือ ความรักใคร่ชอบพอ ช่วยเหลือเพราะเป็นญาติพี่น้องเพื่อนฝูง หรือผู้สมัครเป็นบุคคลที่ตนนับถือ มีบุญคุณต่อกัน ซึ่ง หัวคะแนนที่เป็นเครือญาติของผู้สมัครนั้นจะช่วยผู้สมัครหาเสียง มากที่สุดและผู้สมัครสามารถไว้วางใจได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก มีความผูกพันกับผู้สมัครมากกว่าหัวคะแนนที่เป็นเพื่อน หรือเป็นกลุ่มคนที่รู้จักกับผู้สมัคร เพราะการช่วยเหลือขึ้นอยู่กับ ความสัมพันธ์ระหว่างกันเป็นสำคัญ นอกจากนี้หัวคะแนนที่มา ช่วยด้วยความสมัครใจมักไม่รับค่าตอบแทน แต่หัวคะแนน บางคนบางกลุ่มทำงานให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเพื่อหวัง สิ่งตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ

วิธีการหาเสียงของหัวคะแนนมีหลายวิธี เช่น แจก ใบปลิว ติดโปสเตอร์ พุดเชิญชวน โน้มน้าว ในงานกิจกรรม ต่าง ๆ หรือพบปะประชาชนตามบ้านหรืองานประเพณี เช่น งานศพ งานแต่งงาน งานอุปสมบท หัวคะแนนอาจทำงานเป็น ทีมและวางแผนดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อ ไปให้ถึงกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้งมากที่สุด และเพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะ ได้รับคะแนนเพียงพอที่จะทำให้ผู้สมัครที่ตนสนับสนุน ได้รับเลือกตั้งแน่นอน นอกจากนี้ มีวิธีการอื่น ๆ ที่หัวคะแนน ดำเนินการโดยไม่ถูกกฎหมาย อาทิ ช่มชู้ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และ ช่มชู้ผู้สมัครคู่แข่ง ตลอดจนช่มชู้หัวคะแนนของคู่แข่ง (ถวิลวดี บุรีกุล, 2555) เป็นต้น

ดังนั้นห้วคณะแนวจึงเป็นบุคคลที่ขาดเสียมิได้ในการเลือกตั้ง จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนจำนวน 1,099 คน โดย วไลพร ดิษฐไชยวงศ์และคณะ (2551) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 94 เห็นว่าห้วคณะแนวมียบทบาทสำคัญ ทำให้ผู้สมัครได้รับการเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มชนชั้นกลางและเกษตรกร และร้อยละ 98 ของผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าห้วคณะแนมีส่วนอย่างมากในการทำให้ประชาชนออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งในวันอาทิตย์ที่ 23 ธันวาคม 2550 โดยห้วคณะแนวดำเนินการถึงประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับจากนโยบายพรรค รวมทั้งมีการแจกเงินจากห้วคณะแนด้วย

5. พรรคการเมือง (Political Party) มีบทบาทสำคัญทางการเมือง รวมทั้งเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากประกอบด้วกลุ่มบุคคลที่มีความคิด อุดมการณ์ทางการเมืองคล้ายคลึงกันมารวมตัวกันเพื่อดำเนินการตามอุดมการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งอุดมการณ์ดังกล่าวจะสำเร็จได้จะต้องผ่านกระบวนการเลือกตั้งจากประชาชน โดยพรรคการเมืองต้องประกาศหรือแถลงนโยบายของพรรคตนให้ประชาชนรับทราบ เพื่อนำไปพิจารณาตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองหรือผู้สมัครจากพรรคการเมืองนั้น ๆ สร้างหรือกล่อมเกลานโยบายทางการเมืองแก่ประชาชนอย่างต่อเนื่องทั้งในช่วงเลือกตั้งและไม่ใช่วงหาเสียงเลือกตั้งก็ตาม ส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในนามของพรรค หากได้รับเสียงข้างมากในสภาจะสามารถจัดตั้งรัฐบาลและบริหารงานตามนโยบายที่ได้วางไว้ และประสานประโยชน์ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ กับรัฐบาล โดยคำนึงผลประโยชน์ของชาติแต่ขณะเดียวกันก็รักษาประโยชน์ของกลุ่มตนเองด้วยเช่นกัน

แต่ถ้าไม่ได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภา ก็ต้องทำหน้าที่เป็นพรรคฝ่ายค้านซึ่งพรรคการเมืองส่วนใหญ่ของไทยไม่ต้องการเป็นฝ่ายค้านกันเท่าใดนัก เนื่องจากได้ผลประโยชน์ตอบแทนน้อย และต้องทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของรัฐบาล โดยตรวจสอบและคานอำนาจมิให้รัฐบาลใช้อำนาจอย่างเบ็ดเสร็จ

ตามแนวคิดทฤษฎีการจัดการ (Management Theory) เชื่อว่าผู้นำในพรรคการเมืองเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญต่อสมาชิกพรรคและการบรรลุเป้าหมายของพรรค ผู้นำพรรคการเมืองต้องทำให้พรรคของตนได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภา เพื่อเป็นรัฐบาลบริหารประเทศและดำเนินการตามอุดมการณ์หรือนโยบายของพรรคตน ซึ่งสมาชิกพรรคและผู้สนับสนุนของพรรคต่างก็จะได้รับประโยชน์จากนโยบายนั้นด้วย แต่ผู้นำพรรคการเมืองของไทยขาดความต่อเนื่องและไม่มีความยั่งยืน เนื่องจากยึดติดในตัวบุคคลมากกว่าอุดมการณ์ของพรรค เช่น หัวหน้าพรรคพลังธรรม พรรคประชากรไทย พรรคความหวังใหม่ เป็นต้น ซึ่งในอดีตเคยเป็นที่นิยมจากประชาชน ทำให้ผู้นำพรรคและสมาชิกพรรคได้รับการเลือกตั้งจำนวนมาก แต่เมื่อผู้นำที่เป็นหลักของพรรคเสียชีวิต หมดอำนาจ หรือย้ายไปสังกัดพรรคการเมืองอื่น พรรคการเมืองเหล่านั้นก็เสื่อมสลายไปในที่สุด พรรคการเมืองต้องยึดอุดมการณ์พรรคเป็นหลักมากกว่าให้ความสำคัญแก่ตัวบุคคลหรืออำนาจของผู้นำ สมาชิกพรรคคนอื่น ๆ ในพรรคต้องสามารถสืบต่ออุดมการณ์ของพรรคต่อไปได้เพื่อให้เป็นพรรคการเมืองอย่างแท้จริง

นอกจากนี้แล้ว La Palombara and Weiner (1966) เห็นว่า พรรคการเมืองจะมีความยั่งยืนได้นั้น ต้องมีสาขาพรรคกระจายไปยังชนบท โดยติดต่อสื่อสารระหว่างที่ทำการพรรคสำนักงานใหญ่กับสาขาพรรคในท้องที่ต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถติดต่อกับประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เป็นการสร้างรากฐานให้พรรคมีความเข้มแข็งและเป็นพรรคของมวลชนโดยเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมือง แล้วพรรคการเมืองต้องรณรงค์หรือหาเสียงทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงเฉพาะเมื่อมีการเลือกตั้งเท่านั้น เมื่อไม่มีการเลือกตั้งก็ต้องหาการสนับสนุนจากประชาชนเช่นกัน โดยเผยแพร่แนวคิดอุดมการณ์ของพรรค ให้ข้อเท็จจริงรวมทั้งข่าวสารทางการเมือง และค้นหาว่ากระบวนการหรือวิธีการใดที่จะสามารถดึงดูดหรือโน้มน้าวใจให้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เลือกผู้สมัครจากพรรคตนให้เข้าไปมีที่นั่งในสภาได้มากที่สุด ซึ่งต้องดำเนินการอยู่ตลอดเวลาเพราะการเปลี่ยนความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมของบุคคลใด ๆ นั้น ต้องใช้เวลายาวนานพอสมควร นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (2554) ยังเสนอว่าพรรคการเมืองต้องรักษาภาพลักษณ์ที่ดีไปสู่สาธารณชนอย่างสม่ำเสมอ หมั่นตรวจสอบความต้องการของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งว่ามีความต้องการในเรื่องใด มีปัญหาอย่างไร แล้วนำความต้องการหรือปัญหาเหล่านั้นมากำหนดเป็นนโยบายพรรค (Political Policies) ต่อไป

ดังนั้นพรรคการเมืองทั้งผู้นำพรรค นโยบาย ผลงานของพรรค และการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของพรรคแก่ประชาชน

ล้วนมีความสำคัญและมีผลต่อผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองนั้น ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

วัฒนธรรมทางการเมือง (Political Socialization)

วัฒนธรรมทางการเมือง หมายถึง แบบแผน ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติ ของบุคคลที่มีต่อกระบวนการการเมือง และส่วนต่าง ๆ ของระบบการเมือง (Almond, 1956, p. 398) แล้วส่งผลต่อพฤติกรรมทางการเมืองของบุคคลคนนั้น เช่น ประชาชนมีความเชื่อว่าการเมืองหนึ่งจะทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของตนดีขึ้น พ้นจากความยากจน จึงมีทัศนคติทางบวกต่อการเมืองนั้น ส่งผลให้เลือกพรรคการเมืองนั้นหรือเข้าร่วมในกิจกรรมของพรรคการเมืองนั้น ๆ

การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของคนในจังหวัดพังงา หรือสังคมใด ๆ ก็ตาม สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2553, น.295) เห็นว่า จำเป็นต้องรู้และเข้าใจวัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture) ของคนในสังคมนั้นเป็นเกณฑ์ เพื่อวิเคราะห์หรือตีความพฤติกรรมทางการเมืองของคนในสังคมที่เข้าไปศึกษาตามความเป็นจริงได้ เนื่องจากพฤติกรรมทางการเมืองของทุกสังคม ได้รับการหล่อหลอมทางสังคมและทางการเมืองโดยคนในสังคมนั้น กระบวนการหล่อหลอมทางสังคมและทางการเมืองเป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และปลูกฝังให้คนในสังคมมีความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติเกี่ยวกับระบบการเมือง โดยได้รับการปลูกฝังอย่างต่อเนื่องเป็นเวลายาวนาน กล่าวได้ว่า บุคคลทุกสังคมจะมีความเชื่อ

ค่านิยม และทัศนคติทางการเมืองอย่างไร เป็นผลมาจากกระบวนการหล่อหลอมทางประวัติศาสตร์ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางการเมืองของบุคคลในสังคมนั้น (สมบัติ, 2553, น.296)

Rosenbaum (1975, p.395) จำแนกวัฒนธรรมการเมืองออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 วัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นความคิด ความเชื่อของสมาชิกในสังคมต่อระบบการเมือง เช่น การยกย่องว่าการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่ดี เห็นว่าคนในสังคมต้องมีความเสมอภาคและเสรีภาพ ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินงานที่ขาดจริยธรรมของนักการเมือง เป็นต้น วัฒนธรรมทางการเมืองระดับนี้ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง เนื่องจากอยู่ภายในตัวบุคคลแต่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ

ระดับที่ 2 วัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นแบบแผนวิธีการสำหรับปฏิบัติหรือดำเนินการทางการเมือง เช่น การเลือกตั้ง การหาเสียง การชุมนุมทางการเมือง เป็นต้น

ระดับที่ 3 วัฒนธรรมทางการเมืองที่ระบบสังคมสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นรูปธรรม มองเห็นได้ชัดเจน เช่น พรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ สภาผู้แทนราษฎร

วัฒนธรรมทางการเมืองระดับที่ 2 และระดับที่ 3 สามารถสังเกตเห็นหรือมองเห็นได้ง่ายกว่าระดับที่ 1 เช่น นโยบาย พรรคการเมือง รูปแบบ วิธีการหาเสียง การเข้าร่วมชุมนุมประท้วง เป็นต้น

คนในสังคมหนึ่ง ๆ สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมทางการเมืองได้จาก 1) ภาษา (Language) เป็นสื่อที่ใช้ถ่ายทอดแนวคิดทางการเมืองได้อย่างกว้างขวาง แต่ละสังคมจะมีภาษาของตนเองที่แตกต่างจากสังคมอื่น แต่ Sapir (1921) and Whorf (1956) เห็นว่าภาษาก่อให้เกิดการผลิตซ้ำของลักษณะทางสังคมนั้น ๆ และใช้เปลี่ยนแปลงความคิดของบุคคลที่มีคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่ม 2) ปทัสถาน (Norms) คือ มาตรฐานของพฤติกรรมที่กำหนดขึ้นโดยกลุ่มหรือสังคม เพื่อให้คนในกลุ่มหรือสังคมนั้นปฏิบัติร่วมกัน 3) ความเชื่อ (Beliefs) หมายถึงแนวคิดที่บุคคลมีร่วมกัน มีพื้นฐานมาจากปทัสถานและค่านิยม ได้แก่ ศาสนา ตำนาน วิถีชาวบ้าน หรือวิทยาศาสตร์ ความเชื่อบางเรื่องของคนในสังคมมีความแข็งแกร่ง ยากที่จะนำความเชื่ออื่น ๆ มาหักล้างได้ 4) ค่านิยม (Values) เป็นมาตรฐานที่เป็นนามธรรมที่สังคมหรือกลุ่มกำหนดว่าอะไรคือสิ่งที่ดีหรือถูกต้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับประพฤติปฏิบัติตนแก่คนในสังคม 5) พิธีการ (Rituals) หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงค่านิยมและความเชื่อของสังคม เช่น การเลือกตั้ง นักการเมืองระดับท้องถิ่น แสดงถึงสังคมให้ความสำคัญหรือเห็นคุณค่าของการมีส่วนร่วมของประชาชน การกระจายอำนาจแก่ประชาชน เป็นต้น 6) เรื่องราว (Stories) ที่เล่าถึงประวัติความเป็นมาของสถาบันการเมืองต่างๆ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ต่อ ๆ กันมา เช่น เหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งผ่านไปประมาณ 40 ปี ก็ยังมีผู้สืบทอดเรื่องราวให้คนรุ่นหลังๆ ใ้รับทราบ 7) สัญลักษณ์ (Symbols) หมายถึง สิ่งของการกระทำ หรือเหตุการณ์ที่สื่อความหมายไปยังคนในสังคม

หรือคนนอกสังคมโดยใช้ภาษาพิเศษหรือการสื่อสารที่ไม่ใช่คำพูด (Nonverbal Communication) เพื่อให้บุคคลภายนอกรับรู้ว่าคุณค่าของสังคมหรือกลุ่มนั้น ๆ คือสิ่งใด เช่น พรรคการเมืองที่มีสาขาพรรคในทุกจังหวัด และมีนักการเมืองระดับท้องถิ่นในนามพรรคของตน แสดงถึงการให้ความสำคัญแก่การเข้าถึงประชาชนทั้งส่วนกลางและระดับท้องถิ่น เป็นต้น 8) วีรบุรุษ (Heroes) คือ บุคคลที่เป็นตัวอย่างหรือแบบอย่างการกระทำที่ถูกต้องแก่คนในสังคม โดยมีคุณสมบัติพิเศษหรือมีส่วนร่วมสร้างความสำคัญแก่สังคมหรือกลุ่ม จนผู้อื่นยกย่อง ทำตามถึงแม้บุคคลนั้นจะเป็นเพียงบุคคลธรรมดาก็ตาม เช่น นายชวน หลีกภัย เป็นแบบอย่างของนักการเมืองที่มีความซื่อสัตย์ สุจริต 9) คำขวัญ (Slogan) คือ วลีหรือประโยคที่แสดงถึงคุณค่าหรือค่านิยม พรรคการเมืองหรือกลุ่มคนยึดมั่น เพื่อสื่อความหมายไปยังบุคคลอื่น ๆ เช่น คำขวัญสมัย จอมพล ป. พิบูลสงครามที่ว่า “เชื่อผู้นำชาติพ้นภัย” หรือ “ท่านผู้นำไปไหนฉันไปด้วย” และ “ไทยอยู่คู่ฟ้า” หรือ “ไทยทำ ไทยใช้ ไทยเจริญ” แสดงให้เห็นว่าผู้นำต้องการให้ประชาชนเชื่อฟังทำตาม และต้องการให้ประชาชนชาตินิยม รักประเทศชาติบ้านเมือง

นอกจากนี้ สมบัติ (2553, น. 296) ยังเห็นว่า ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติทางการเมืองของคนในสังคม สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพราะวัฒนธรรมทางการเมืองมีลักษณะเป็นพลวัต (Dynamic) จึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้เสมอ หากเกิดสภาพเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยและส่งเสริมต่อการเปลี่ยนแปลง ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติทางการเมือง คือ ได้รับข้อมูลหรือความรู้ใหม่ที่ก่อตัวขึ้นเป็นกระแสที่มีศักยภาพหรือมีพลัง

ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่คนจำนวนมาก ให้เกิดความสนใจและเกิดความเชื่อใหม่ว่า แนวทางหรือความเชื่อใหม่ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการที่พึงประสงค์ของสังคม จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเชื่อใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับการเสริมสร้างชีวิตทางการเมืองที่ดีกว่าเดิม อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเมืองต้องใช้เวลาปรับตัวเพื่อลบบรรยากาศความเชื่อเดิมและปลูกฝังความเชื่อใหม่ นำไปสู่พฤติกรรมทางการเมืองที่แตกต่างจากเดิม

ดังนั้นพรรคการเมืองที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง จึงต้องใช้กระบวนการเปลี่ยนแปลงและเสริมสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองแก่ประชาชนเป็นสำคัญ เพื่อให้ประชาชนยอมรับและเลือกพรรคของตนจนได้รับเสียงข้างมาก

Andersen and Taylor (2006) เสนอว่าสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้วัฒนธรรมของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งจะส่งผลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของคนในสังคมนั้นๆ ด้วย เนื่องจาก 1) เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจ และสังคม ลักษณะทางประชากร เป็นต้น 2) การแพร่กระจายของวัฒนธรรมอื่น แล้วรับวัฒนธรรมนั้นมาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของสังคม 3) ผลกระทบจากนวัตกรรม การค้นพบความรู้ใหม่ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นำไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรม และ 4) การนำวัฒนธรรมใหม่มาสู่สังคมโดยกลุ่มผู้มีอำนาจ เช่น สมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้นำวัฒนธรรมจากประเทศตะวันตกมาให้คนไทยยึดถือปฏิบัติในหลายประการ เป็นต้นว่า การแต่งกาย ดนตรี และภาษา

นักสังคมวิทยายังเห็นว่าความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติของบุคคลในสังคมจะแตกต่างกันตามช่วงอายุ (Generation) ดังนี้

1. คนรุ่นเบบี้บูมเมอร์ (Baby Boomer) คือ กลุ่มคนที่เกิดในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1946 (พ.ศ. 2489) จนถึง ค.ศ. 1964 (พ.ศ. 2497) ซึ่งเป็นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ความแตกแยกทางวัฒนธรรมและแนวคิดทางการเมือง ในสหรัฐอเมริกาคนในรุ่นนี้จะมีความอนุรักษ์นิยมทางเศรษฐกิจ สังคม นโยบายต่างประเทศ ศีลธรรม และกฎหมาย ค่านิยมทางการเมือง ส่วนค่านิยมทางการเมืองของคนรุ่น Baby Boomer นั้น Rojas (2004) พบว่า คนรุ่นนี้ให้ความสำคัญกับนโยบายและบุคลิกภาพในระดับที่ใกล้เคียงกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองอยู่เสมอ รวมทั้งต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น

2. คนรุ่นเอ็กซ์ (Generation X) เป็นคนที่เกิดในช่วง ค.ศ. 1965 - 1976 (พ.ศ. 2508 -2519) Foley and LeFevre (2012) เห็นว่าคนกลุ่มนี้ไม่ค่อยมีส่วนร่วมทางการเมืองมากนักในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากคนรุ่นนี้เกิดและเติบโตในยุคที่ผ่านช่วงความยากลำบากมาแล้ว ส.ส. มีการต่อสู้ดิ้นรนที่น้อยกว่า เพราะเศรษฐกิจดีขึ้น สภาพสังคมเริ่มคงที่และอยู่ในยุคของการแสวงหาอิสรภาพทางความคิดและการดำเนินชีวิตแนวใหม่ คนรุ่นนี้จึงเชื่อมั่นในตนเองต้องการอิสระทางความคิดและมีการศึกษาที่ดีกว่าคนในยุคก่อน

3. คนรุ่นใหม่ (Generation Y) กลุ่มคนที่เกิดระหว่าง ค.ศ. 1977 ต้นปี 2000 เป็นช่วงเวลาที่บ้านเมืองสงบสุขและมีการเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเทคโนโลยีมีความก้าวหน้า คนรุ่น Y จึงเติบโตบนความสุขสบาย ทำให้มีนิสัยชอบแสดงออก มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ไม่ชอบอยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับ เป็นคนทันสมัย ก้าวทันเทคโนโลยี สามารถใช้อุปกรณ์และเครื่องมือสมัยใหม่ได้อย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว คนกลุ่มนี้ จึงมีบุคลิกลักษณะด้านหนึ่งที่ค่อนข้างหือหาว ตามสมัยนิยม แต่ มักเปื่อง่าย ความอดทนหรือรอคอยมีน้อย ส่วนค่านิยมทางการเมือง Nussbaum (2010) เห็นว่า คนรุ่น Y โดยแท้จริงแล้ว ไม่ชอบความขัดแย้ง ชอบแสดงความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น ถึงแม้ไม่เห็นด้วยก็จะใช้วิธีการประนีประนอม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักการเมืองในภาคใต้

งานวิจัยจำนวนมากพบว่า นักการเมืองพรรคประชาธิปัตย์ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในภาคใต้ ได้แก่ งานวิจัยของสุวัฒน์ จันทร์สุข (2539) เรื่อง วิวัฒนาการความผูกพันของพรรคประชาธิปัตย์กับภาคใต้ พบว่า พรรคประชาธิปัตย์กับชาวใต้มีความผูกพันกันมาตั้งแต่ พ.ศ. 2500 และผูกพันกันมากขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2518 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งงานวิจัยของภูเมฆ สัตยพิพัฒน์ ในปี 2550 เรื่อง พรรคประชาธิปัตย์กับการสร้างความนิยมในภาคใต้ ก็สามารถยืนยันความผูกพันดังกล่าวได้เป็นอย่างดีว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้พรรคประชาธิปัตย์สามารถสร้างฐานเสียงสนับสนุนในภาคใต้เป็นระยะเวลายาวนาน เนื่องจาก 1) ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคในภาคใต้ ล้วนเป็น

คนในพื้นที่และมีการศึกษาสูง ทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงยอมรับ และรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน 2) ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์ทำหน้าที่หรือแสดงบทบาทในสภาเป็นที่พอใจของประชาชนในภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำหน้าที่พรรคฝ่ายค้าน ตรวจสอบ ถ่วงดุล คัดค้าน ต่อต้านและเปิดโปงความไม่ชอบธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล 3) พรรคประชาธิปัตย์สร้างบุคลิกภาพหรือลักษณะเฉพาะตัวให้สอดคล้องกับบุคลิกภาพของประชาชนชาวใต้ เนื่องจากพรรคประชาธิปัตย์สามารถรับรู้ได้ถึงบุคลิกภาพหรือลักษณะเฉพาะตัวของชาวใต้ จึงวางบทบาทสร้างภาพลักษณ์และบุคลิกภาพของพรรคให้สอดคล้องและตรงตามความต้องการของชาวใต้ได้ และ 4) พรรคประชาธิปัตย์มีกระบวนการกล่อมเกลாத่างการเมืองที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นขั้นตอนหรือเป็นกระบวนการที่ชัดเจน โดยนักการเมืองที่มีฐานเสียงในภาคใต้จะรวมตัวกันสร้างกระแสและภาพลักษณ์ที่ดีให้ปรากฏสู่สายตาประชาชนในพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ ทำให้สามารถสร้างสรรคนโยบายให้ถูกใจชาวใต้ได้ 5) พรรคประชาธิปัตย์มุ่งเน้นขยายสาขาพรรคในพื้นที่ภาคใต้ เพื่อขยายความนิยม ปลุกฝังแนวนโยบายและความเชื่อมั่นในพรรคแก่ประชาชน จึงมีความใกล้ชิดกับประชาชนชาวใต้มากกว่าพรรคการเมืองอื่น ๆ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลทิพย์ วรรณวงศ์ (2542) ที่ศึกษาบทบาทนอกการเลือกตั้งของสาขาพรรคประชาธิปัตย์ในจังหวัดสงขลา แล้วพบว่า สาขาพรรคประชาธิปัตย์ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของท้องถิ่น เช่น งานอุปสมบท งานศพ ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน จัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ

จัดกิจกรรมต่อต้านยาเสพติด นอกจากนี้ยังมีบทบาทด้านการเมือง โดยเผยแพร่อุดมการณ์และนโยบายของพรรค ให้บริการข่าวสารทางการเมือง สร้างความเข้าใจในบทบาทการทำงานของพรรค รวมทั้งจัดกิจกรรมเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

นอกจากนี้งานวิจัย เรื่อง นักการเมืองถิ่นในภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช (ณรงค์ บุญสวยขวัญ, 2548) พัทลุง (सानิตย์ เพชรภาพ, 2550) และสงขลา (ภิญโญ ตันพิทยคุปต์, 2549) ยังพบข้อมูลที่สอดคล้องกับงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น เช่น นักการเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นบุคคลที่มีความรู้สูงหรือมีการเรียนรู้อยู่เสมอ ใกล้ชิดกับประชาชน นิยมสร้างวาทกรรมทางการเมือง ให้การอุปถัมภ์ด้วยการพัฒนาโครงสร้างทางกายภาพ สร้างเครือข่ายการหาเสียงอย่างเป็นทางการ ในช่วงแรกใช้พรรคพวก เครือญาติ เครือข่ายสถาบันการศึกษาหรือชมรมศิษย์เก่าของสถาบันการศึกษา ระยะเวลาที่ใช้เครือข่ายสตรี และกลไกทางศาสนา ส่วนนักการเมืองถิ่นจังหวัดพัทลุงนั้น มักเคยรับราชการมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการครู ส่วนกลุ่มนักธุรกิจที่ลงสมัครรับเลือกตั้งมักไม่ได้รับคะแนนเสียงมากนัก แสดงให้เห็นว่าคนพัทลุงนิยมผู้ที่มีความรู้ และพรรคประชาธิปัตย์จะได้รับคะแนนเสียงหรือมีที่นั่งมากที่สุดเป็นระยะเวลายาวนาน เนื่องจากอิทธิพลของพรรคการเมืองและศักยภาพของผู้สมัครรับเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อถือศรัทธาที่ชาวพัทลุงมีต่อนายชวน หลีกภัย อดีตหัวหน้าพรรคเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พรรคประชาธิปัตย์ได้รับความนิยมมากกว่าพรรคการเมือง

อื่น และที่จังหวัดสงขลา ก็พบว่า นักการเมืองถิ่นของจังหวัด มักเป็นผู้ที่มีความรู้ เช่น นักกฎหมาย อดีตข้าราชการ นักธุรกิจ เป็นต้น ส่วนใหญ่เป็นบุคคลในครอบครัว เช่น บิดา-บุตร พี่น้องร่วมบิดามารดา เครือญาติร่วมสกุล พรรคประชาธิปัตย์เป็นพรรคที่ผูกขาดการเมืองถิ่นสงขลา เพราะนอกจากนายชวน หลีกภัย ผู้มีบทบาทสำคัญต่อความศรัทธาในพรรคแล้ว กลวิธีหาเสียงก็เป็นปัจจัยสำคัญในการรักษาฐานเสียงให้แก่ นักการเมืองของพรรค เช่น การลงพื้นที่ พบปะประชาชน การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน การสร้างเครือข่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มแม่บ้านสตรี การปราศรัยและให้ความอุปถัมภ์ช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

ส่วนนักวิชาการต่างประเทศที่ศึกษาการเมืองไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคใต้ เช่น Marc R. Askew (2006) ศึกษาการเมืองและการเลือกตั้งในจังหวัดสงขลาแล้ว สรุปปัจจัยสำคัญที่ทำให้พรรคประชาธิปัตย์ประสบความสำเร็จในภาคใต้ท่ามกลางความเข้มแข็งของพรรคไทยรักไทยในสมัยนั้น (พ.ศ. 2548) ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วย 1) ความจงรักภักดีและความผูกพันทางการเมือง (Political Loyalty and Affiliation) นักการเมืองจากพรรคประชาธิปัตย์ใช้สำนวนโวหาร กระตุ้นปลุกเร้า สร้างวัฒนธรรมทางการเมืองให้เป็นหนึ่งเดียวกัน กำหนดเป็นอัตลักษณ์ของชาวใต้ รวมทั้งสร้างสัญลักษณ์โดยนักการเมืองมีการกระทำทางการเมืองและคุณสมบัติที่น่าชื่นชม ระบุขอบเขตของชุมชนตนให้แตกต่างจากชุมชนอื่น 2) การเปรียบเทียบและสร้างภาพลักษณ์ว่าชาวใต้และพรรคประชาธิปัตย์เป็นชุมชนทางการเมือง คือ รักพวกพ้อง การสร้าง

วัฒนธรรมทางการเมืองของคนใต้ (Southern Political Culture) พรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ มิได้มาจากความสามารถเข้ากันได้ของความเหมือนหรือความแตกต่างของวัฒนธรรมภาคใต้ แต่ชกแจงด้วยการนำเสนออุดมการณ์ของคนไทยภาคใต้ ทำให้คนใต้มีความใกล้ชิด ผูกพันและไว้วางใจ ได้แก่ เป็นพรรคการเมืองที่น่าเชื่อถือ คือ ไม่มีเจ้าของและไม่ใช่ว่าพรรคเฉพาะกิจ เป็นพรรคการเมืองสำหรับประชาชนคนธรรมดา ดำเนินกิจกรรมทางการเมืองด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีอุดมการณ์ที่เข้มแข็งและมั่นคง รวมทั้งปลูกฝังอุดมการณ์ต่อต้านเผด็จการมือสะอาดไม่ซื้อเสียง เปิดโอกาสแก่ประชาชนทุกคนโดยพิจารณาจากคุณสมบัติมิใช่ความร่ำรวย นายชวน หลีกภัย อดีตหัวหน้าพรรคและอดีตนายกรัฐมนตรีก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพรรคประชาธิปัตย์และชาวใต้ ถึงแม้ปัจจุบันมิได้เป็นหัวหน้าพรรคแล้วก็ตาม ก็ยังสามารถเรียกคะแนนนิยมจากคนใต้ได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่าคนใต้ให้ความนิยมต่อปัจเจกบุคคล ความเสมอภาค(คนธรรมดาที่เป็นนายกรัฐมนตรีได้) ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม และความภาคภูมิใจ (ที่มีนายกรัฐมนตรีเป็นคนใต้) 3) การหาเสียง ใช้วิธีการเชื่อมโยงพรรคและภาคใต้เข้าไว้ด้วยกัน Askew เปรียบเทียบการหาเสียงของพรรคประชาธิปัตย์เหมือนงานบันเทิงมีทั้งความสนุกสนานและการเมือง การปราศรัยหาเสียงใช้คำที่แสดงถึงความเป็นพวกหรือกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้เกิดความไว้วางใจและจงรักภักดี และไม่ไว้วางใจพรรคการเมืองอื่นเนื่องจากมิใช่พวกเดียวกัน 4) สร้างความสมัครสมาน เป็นหนึ่งเดียวกันในกลุ่มพรรคพวก กลุ่มอุปถัมภ์และกลุ่มครอบครัวหรือเครือญาติ มิใช่เพียงเพื่อให้

ช่วยเหลือด้านการเลือกตั้งเท่านั้น ยังเพื่อให้มีความผูกพัน และจงรักภักดีต่อพรรคอีกด้วย 5) นักการเมืองที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก หรือมาจากครอบครัวที่มีบารมี มีความผูกพันทางเครือญาติ เนื่องจากจะได้รับการสนับสนุนการกลุ่มเครือญาติ พรรคประชาธิปไตยเลือกผู้สมัครจากชื่อเสียงของครอบครัว เนื่องจากมีผลต่อการสร้างสัญลักษณ์และจัดโครงสร้างของพรรคให้มีความเข้มแข็ง และ 6) สร้างอัตลักษณ์ สมาชิกพรรค และจัดโครงสร้างของพรรค โดยรับสมัครสมาชิกพรรคและขยายสาขาของพรรค เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองที่เป็น ส.ส. ในส่วนกลางกับนักการเมืองท้องถิ่น และเปิดโอกาสให้สาขาของพรรคมีบทบาทสำคัญทางการเมืองอย่างอิสระซึ่งจะทำให้สมาชิกพรรคมีความภักดีต่อพรรคได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเลือกตั้งทั่วไปสมาชิกพรรคมีบทบาทสำคัญต่อการหาเสียงแก่ผู้สมัคร

Duncan McCargo (2004) ศึกษาการเมืองไทยในภาคใต้ พบว่า การเมืองไทยภาคใต้ถูกหล่อหลอมจากประวัติศาสตร์ที่แตกต่างจากภาคอื่น ไม่ค่อยอยู่ในการควบคุมหรือปกครองจากเมืองหลวง ทำให้มีบุคคลนอกกฎหมายจำนวนมาก เช่นโจรสลัด จากประวัติศาสตร์ดังกล่าวทำให้มีวัฒนธรรมทางการเมืองของคนใต้มีลักษณะเฉพาะ มีผลต่อการเลือกผู้นำและพฤติกรรมต่อชนชั้นปกครองในท้องถิ่น เช่น วัฒนธรรมการชมหนังตะลุงที่มีความสนุกสนาน มีผลต่อการชอบผู้นำหรือนักการเมืองที่มีลักษณะเหมือนตัวแสดงในหนังตะลุง คือ พุด

หรือปราศรัยได้สนุกสนาน ถูกใจผู้ฟัง ได้เถียงไม่เห็นด้วยกับ
รัฐบาลเผด็จการ พุดจาชัดเจน ตรงไปตรงมา

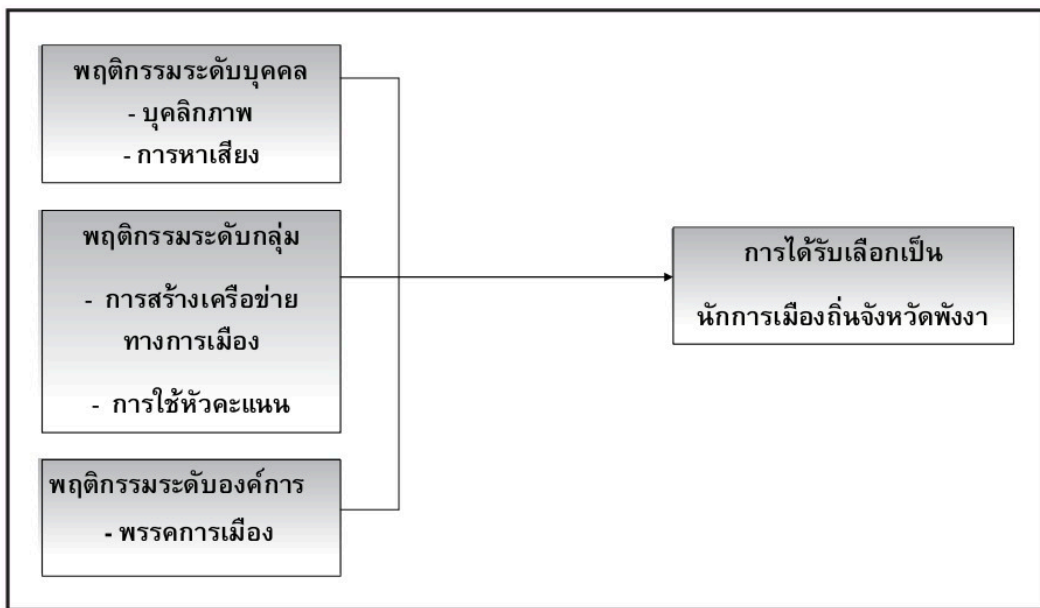
การที่นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรีถึง 2 สมัย
ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจแก่ชาวใต้ พร้อมกันนี้พรรค
ประชาธิปัตย์ได้รับการสนับสนุนจากชาวใต้อย่างต่อเนื่อง
นอกจากนี้ยังพบว่า การซื้อเสียงไม่ปรากฏมากนักในภาคใต้ แต่
มีผู้มีอิทธิพลที่เรียกกันว่าเจ้าพ่อ (Godfathers) จำนวนมากขึ้นใน
ภูมิภาคนี้

จรรยา ใหญ่ทอง ศึกษาวัฒนธรรมการเมืองของชาวลุ่ม
ทะเลสาบสงขลา (2544) ชาวใต้โดยเฉพาะผู้ชายถูกปลูกฝัง
คตินิยมความเป็นนักเลง กล้าได้กล้าเสียไม่กลัวใคร ไม่ยอม
เสียเปรียบใครง่าย ๆ รักพวกพ้องและปกป้องเครือญาติ เพื่อ
คุ้มครองชีวิตและปกป้องทรัพย์สินของวงศ์ตระกูลและชุมชน
ในสมัยก่อนคนลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลามีคตินิยมทางลบต่อ
ระบบราชการโดยต่อต้านอำนาจรัฐกลางหลายรูปแบบ
เนื่องจากความเป็นคนนักเลง แต่แท้จริงเป็นคนพุดง่าย เมื่อรัก
ใครรักจริง หากเกลียดใครแล้วเกลียดจริง ดังนั้นพรรคประชา
ธิปัตย์จึงเข้ามาปลูกฝังวัฒนธรรมการเมืองแบบท้องถิ่นนิยมแก่
ชาวลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยที่
นายชวน หลีกภัย ดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์
ได้ชูนโยบายหาเสียงว่า “เลือกประชาธิปัตย์ยกทีมทั้งภาค
สนับสนุน ชวน หลีกภัย คนใต้เป็นนายกรัฐมนตรี ทำให้พรรค
ประสบความสำเร็จเป็นพรรคการเมืองพรรคเดียวของคนภาคใต้
และชาวลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา ที่ได้รับเลือกตั้งทุกสมัยจนถึง
ปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรม สามารถกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยการเข้าสู่ตำแหน่งนัการเมืองระดับชาติของจังหวัดพังงา ได้ดังภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 4

นักการเมืองกับจังหวัดพังงา

ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครอง จังหวัดพังงา

แม้พังงาไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ชัดเจนที่แสดงว่าเป็นดินแดนที่มีความรุ่งเรือง ดังเช่น สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา แต่ก็เป็นจังหวัดที่มีประวัติมายาวนาน นับตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์โดยค้นพบเศษเครื่องปั้นดินเผา กำไลหิน และเปลือกหอย ในถ้ำวัดสุวรรณคูหา อำเภอตะกั่วทุ่ง และพบภาพเขียนสีที่ผนังเขาเขียน และหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดพังงา เริ่มปรากฏชัดเจนเมื่อพบชุมชนโบราณรวมทั้ง ลูกปัด เศษภาชนะแตกหักจำนวนมาก ที่เป็นหลักฐานแสดงถึงการค้าในสมัยโบราณ ที่ตำบลเกาะคอเขา บ้านทุ่งตึก อำเภอคุระบุรี

รวมทั้งอำเภอตะกั่วป่าในสมัยโบราณเป็นชุมชนขนาดใหญ่และเป็นศูนย์อำนาจการปกครอง เดิมเรียกว่าเมืองตะโกลา

เคยเป็นเมืองท่าการค้าที่สำคัญของแหลมมลายูทางฝั่งตะวันตก โดยพ่อค้าชาวต่างชาติในสมัยโบราณ เช่น อินเดีย จีน และ อาหรับ ใช้แม่น้ำตะกั่วป่า ล่องสินค้าและขนสินค้าต่อทางบก เพื่อความสะดวกรวดเร็วไปยังอีกฝั่งหนึ่งของแหลมมลายู

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ยังระบุอีกว่า หัวเมืองชายฝั่ง ทะเลอันดามัน ประกอบด้วย ตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง และถลาง เป็น เมืองขึ้นของอาณาจักรศรีวิชัย จนกระทั่งอาณาจักรสุโขทัย เรืองอำนาจ จึงเข้าปกครองอาณาจักรศรีวิชัย และตั้งเมือง นครศรีธรรมราชเป็นเมืองเอก แล้วนำหัวเมืองทั้งสามมาขึ้นกับ นครศรีธรรมราช ต่อมาสมัยอยุธยาเมืองพังงากลายเป็นชุมชน ที่ขยายตัวของการค้าและการทำเหมืองแร่ดีบุก แต่ยังมีฐานะ เป็นเมืองขนาดเล็กขึ้นกับเมืองถลาง และอยู่ในความดูแลของ หัวเมืองชายฝั่งตะวันออกคือเมืองนครศรีธรรมราช หรือเมือง หลวงส่งขุนนางผู้ใหญ่ไปปกครองโดยตรง (สถาบันทักษิณ ศึกษา, 2529, น. 2539)

ยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น

ในตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์จังหวัดพังงามีประวัติศาสตร์ ทางการเมืองการปกครองที่น่าสนใจ เพราะนอกจากได้รับผล จากการสู้รบกับพม่าแล้ว ยังมีส่วนทำศึกกับแขกมลายูอีกด้วย บุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการเมืองการปกครองของพังงาใน ยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น มาจากตระกูล ณ นครหรือผู้สืบเชื้อ สายมาจากเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช (น้อย ณ นคร) ปกครอง ดูแลบ้านเมืองทั้งเมืองพังงาและตะกั่วป่า ซึ่งเป็นดินแดนที่อุดม สมบูรณ์ด้วยเหมืองแร่ดีบุก มีการทำเหมืองและค้าขายอย่าง

กว้างขวาง และประกอบด้วยประชาชนหลายเชื้อชาติทั้งไทย จีน และมลายู

พ.ศ. 2352 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยหรือรัชกาลที่ 2 กองทัพพม่ายกทัพมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ของไทย ตีได้เมืองตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง และถลาง ตามลำดับ กวาดต้อนผู้คนไปไว้ในค่ายทหาร แล้วเผาเมืองถลางจนเสียหาย ภายหลังทัพหลวงไทยจากบางกอก โดยกรมพระราชวังบวรมหาเสนาอนุรักษ์เป็นแม่ทัพใหญ่ สามารถขับไล่พม่าได้สำเร็จ เมื่อเสร็จศึกทรงเห็นว่าเมืองถลางได้รับความเสียหายอย่างมาก หากกลับไปตั้งเมืองขึ้นใหม่ยังที่เดิมอาจไม่ปลอดภัย เนื่องจากกำลังพลที่รักษาบ้านเมืองมีน้อยกว่าแต่ก่อน หากกองทัพพม่า ใจม่ออีกจะไม่สามารถรักษาเมืองไว้ได้ รวมทั้งขาดยุทธโปกรณ์ เช่น เรือ ทำให้หัวเมืองต่างๆ จะยกทัพไปช่วยไม่ทันการณ์ จึงโปรดให้รวบรวมผู้คนชาวถลางที่เหลืออยู่ ย้ายข้ามฟากจาก ถลางมาตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่ทราภูงาหรือปากน้ำภูงา คือ ลุ่มแม่น้ำพังงาในปัจจุบันและจัดการปกครองเป็นชุมชนขึ้นกับเมือง นครศรีธรรมราชใน พ.ศ. 2353

ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวหรือรัชกาลที่ 3 โจรสลัดจากเกาะยาวสมคบกับบุตรหลาน สุดต่านตงนุกปะแงรัน ก่อกบฏโดยมีผู้ร่วมมือจำนวนมากเข้ายึดเมืองไทรบุรี แล้วเข้าตีเมืองตรัง และเมืองสงขลา ขณะนี้ผู้ว่าราชการเมืองและกรมการเมืองหัวเมืองปักษ์ใต้ส่วนใหญ่มาร่วมงานพระเมรุถวายพระเพลิงพระศพสมเด็จพระศรีสุลาไลย สมเด็จพระชนนีพันปีหลวงที่บางกอก รัชกาลที่ 3 ทรงโปรดให้เจ้าพระยานครศรีธรรมราชและเจ้ากรมการเมืองต่าง ๆ

กลับไปรักษาเมืองโดยเร็ว และให้ผู้ว่าราชการเมืองไชยา นำกำลังพล 1,000 คน ไปรักษาเมืองพังงาไว้ พร้อมทั้งโปรดเกล้า แต่งตั้ง พระยาศรีพิพัฒน์ (ทัด) เป็นแม่ทัพใหญ่ นำทหารไปปราบปรามและจัดการหัวเมืองไทรบุรีให้เรียบร้อย (มูลนิธิสกุล ณ นคร และ สายสัมพันธ์, 2553)

แต่เจ้าพระยานครศรีธรรมราชจัดทัพไปตีเมืองไทรบุรี คืบได้ก่อนที่ทัพจากบางกอกไปถึง การตีเอาเมืองไทยบุรีคืบนี้ มีพระยาบริรักษ์ภูธร (แสง ณ นคร) ผู้รักษาเมืองไทรบุรีเป็น กำลังสำคัญคุมทัพปราบปรามแขกมลายู รัชกาลที่ 3 จึงทรง แต่งตั้งให้พระยาบริรักษ์ภูธร (แสง) เป็นเจ้าเมืองพังงา แทน พระยาไชยา (กลับ) และทรงแต่งตั้งพระเสนานุชิต (นุช ณ นคร) น้องชาย เป็นปลัดเมืองพังงา แล้วยกฐานะเมืองพังงาขึ้นเป็น เมืองโท พร้อมทั้งยุบเมืองตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง และถลาง มาขึ้น กับเมืองพังงา ในพ.ศ. 2383

ระหว่างที่พระยาบริรักษ์ภูธร (แสง) ดำรงตำแหน่ง เจ้าเมืองพังงานั้น เมืองพังงาเติบโตขึ้นเป็นลำดับ มีการนำกำลัง คน ทหารยี่สิบ อาวุธยุทโธปกรณ์ จากเมืองไทรบุรีไปใช้ใน งานราชการที่เมืองพังงา เพื่อลดกำลังเมืองไทรบุรีให้อ่อนแอและ ไม่สามารถก่อความวุ่นวายได้อีก ส่งผลให้มีกำลังคนมา ใช้ใน งานราชการของพังงามากขึ้น และเกิดหมู่บ้านชาวไทยมุสลิม บริเวณจวนเจ้าเมืองเดิมจนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนี้พระยา บริรักษ์ภูธร (แสง) ยังเป็นผู้บุกเบิกการทำภาษีแบบเหมาเมือง ในเมืองพังงาอีกด้วย (มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคาร ไทยพาณิชย์, 2542, น. 2444)

ต่อมาตำแหน่งผู้ว่าราชการเมืองตะกั่วป่าว่างลงพระยาเสนาสุจิต (นุช) ปลัดเมืองพังงา ได้รับโปรดเกล้าให้ย้ายไปเป็นผู้ว่าเมืองตะกั่วป่า เมื่อเจ้าเมืองพังงาและเจ้าเมืองตะกั่วป่าเป็นพี่น้องกัน ทำให้งานราชการของเมืองทั้งสองแห่งเติบโตและพัฒนา สามารถดูแลรักษาบ้านเมืองให้สงบเรียบร้อย จัดเก็บภาษีอากรได้ตามจำนวนที่ต้องการ ไม่มีข้อร้องเรียนของประชาชนว่าถูกขูดรีดหรือข้าราชการกลั่นแกล้งรังแกแต่อย่างใด

พ.ศ. 2402 พระยาบริรักษ์ภูธร (แสง) ผู้ว่าราชการเมืองพังงาถึงแก่อนิจกรรม พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 มีพระราชประสงค์จะโยกย้ายผู้ว่าราชการเมืองในแถบนั้นตามลำดับอาวุโส เพราะเมืองพังงามีฐานะเป็นเมืองชั้นโท ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ โดยให้ย้ายพระยาเสนาสุจิต (นุช) ผู้ว่าราชการเมืองตะกั่วป่ามาเป็นผู้ว่าราชการเมืองพังงาแทน และให้พระภักดีสุจิต (ชา ณ นคร) ซึ่งเป็นบุตรพระยาบริรักษ์ภูธร (แสง) และหลานพระยาเสนาสุจิต (นุช) ไปเป็นผู้ว่าราชการเมืองตะกั่วป่าแทน แต่พระยาเสนาสุจิต (นุช) ขอพระราชทานรับราชการอยู่ที่เดิม เพราะมีความคุ้นเคยกับเมืองตะกั่วป่ามากกว่า ส่วนกลางจึงต้องเปลี่ยนคำสั่งให้พระภักดีสุจิต (ชา) เลื่อนเป็นพระยาบริรักษ์ภูธรว่าราชการเมืองพังงาแทนบิดา เป็นเหตุให้พังงาต้องลดฐานะเป็นเมืองตรี แล้วเมืองตะกั่วป่าเปลี่ยนฐานะเป็นเมืองโท ควบคุมดูแลเมืองถลางและเมืองตะกั่วทุ่งแทน (มูลนิธิสกุล ณ นคร และ สายสัมพันธ์, 2553)

ช่วงเวลาทีพระยาบริรักษ์ภูธร (ข้า) ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการเมืองพังงา ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับบิดา บ้านเมืองจึงสงบ ประชาชนมีความสุขตามอัธยาศัย เห็นได้จากเมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสเมืองพังงา ใน พ.ศ. 2433 ทรงชมเชยว่าเป็นผู้ว่าราชการเมืองที่มีระเบียบ รักษาบ้านเมืองดี ถนนหนทางไม่ปล่อยให้ทรุดโทรม เป็นผู้รอบรู้งานราชการมาก เมื่อซักถามเกี่ยวกับกิจการบ้านเมือง ก็ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว และจากคำกล่าวของบุคคลที่ใกล้ชิดยังพบว่าพระยาบริรักษ์ภูธร (ข้า) เป็นบุคคลที่มีความละเอียดลออ ซื่อสัตย์ มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย มักน้อย ไม่สนใจสะสมเงินทอง จึงไม่สนใจผลประโยชน์จากการทำเหมือง แต่เป็นคนดีและเด็ดขาด ผู้คนจึงเกรงกลัวและนับถือมาก มีนิสัยละเอียดอ่อน รักสัตว์ ดอกไม้และธรรมชาติ รวมทั้งอนุรักษ์นิยม คือ รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีแบบเก่าไว้ ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง (มูลนิธิสกุล ณ นคร และสายสัมพันธ์, 2553) สามารถนำเมืองพังงาผ่านปัญหาต่างๆ มาได้ เช่น การก่อความวุ่นวายของชาวจีน ปัญหาเสถียรภาพราคาดีบุก และปัญหาการขึ้นราคาภาษีผูกขาดของรัฐบาลกลางซึ่งต่างจากเมืองตะกั่วป่า เมื่อพระยาบริรักษ์ภูธร (ข้า) ถึงแก่อสัญกรรม เป็นช่วงที่จัดระบบการปกครองแบบใหม่โดยแบ่งท้องที่ในเมืองพังงาเป็นอำเภอและตำบลต่างๆ โดยพระเพชรภักดีศรีพิไชยสงครามฯ (พลาย ณ นคร) ปลัดเมืองพังงา น้องชายพระยาบริรักษ์ภูธร (ข้า) เป็นผู้ทำหน้าที่ดำเนินการแทน (มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542, น. 2442) นอกจากนี้ยังมีบุตรของพระยาบริรักษ์ภูธร (แสง)

อีกท่านหนึ่งที่มีบทบาททางราชการในเมืองพังงาเช่นกัน คือ พระสุนทรภักดี (รุ่ง ณ นคร) ดำรงตำแหน่งยกกระบัตรเมืองพังงา

ส่วนเมืองตะกั่วป่านั้น เมื่อพระยาเสนาอนุชิต (นุช) ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการเมืองตะกั่วป่า ระหว่าง พ.ศ. 2384 – พ.ศ. 2424 นับเป็นยุคทองของเมืองตะกั่วป่า เนื่องจากพระยาเสนาอนุชิต (นุช) เป็นเจ้าเมืองนักพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ โดยผูกขาดภาษีแบบเหมาเมือง จำนวนภาษีอากรเมืองตะกั่วป่าได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอากรตีบุก อากรบ่อนเบี้ย อากรเตาสุรา ภาษีฝิ่น และค่าตีตราตีบุก พระยาเสนาอนุชิต (นุช) รับทำทั้งหมดในเมืองตะกั่วป่า ตะกั่วทุ่ง และคีรีรัฐนิคม ภาษีที่เก็บได้แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งส่งรัฐบาลกลางตามที่ประมุขมา อีกส่วนหนึ่งเป็นผลประโยชน์ส่วนตัวเจ้าเมืองและใช้บำรุงบ้านเมืองรวมกัน (มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542, น. 8196) ผลกำไรที่ได้รับจากเหมาเมืองพระยาเสนาอนุชิต (นุช) นำไปสร้างและบำรุงวัด เช่น สร้างวัดเสนาอนุชรังสรรค์ สร้างตลาดในเมืองตะกั่วป่า รวมทั้งสร้างจวนเจ้าเมืองและกำแพงจวนเจ้าเมืองอย่างแข็งแรงเพื่อป้องกันการก่อความวุ่นวายของชาวจีน (มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542, น. 8197)

เมื่อตะกั่วป่าขยายการผลิตตีบุกและการค้าขายมากขึ้น ทำให้ชาวจีนอพยพเข้ามาทำเหมืองและค้าขายมากขึ้น แต่ต่อมาใน พ.ศ. 2422 ชาวจีนได้ก่อกบฏที่เมืองภูเก็ต ทำให้การทำเหมืองแร่เริ่มทรุดโทรมลง แหล่งแร่ที่อุดมสมบูรณ์ลดลง ขณะที่ราคาข้าวแพงขึ้น ทำให้พระยาเสนาอนุชิต(นุช) เริ่มเก็บภาษีได้

น้อยลงกว่าที่ประเมินไว้ จึงขอลดภาษีผลประโยชน์เมืองตะกั่วป่า และตะกั่วทุ่งลง และใน พ.ศ. 2424 ชาวจีนที่เมืองตะกั่วป่า ก่อความวุ่นวายขึ้น ซึ่งเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่พระยาเสนาสุจิต (นุช) ถึงแก่อสัญกรรม (มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542, น. 8197)

ถึงแม้พระยาเสนาสุจิต (นุช) เป็นนักปกครองที่ประสบความสำเร็จ มีฐานะที่ร่ำรวย มั่งคั่ง แต่ก็ต้องสูญเสียความมั่งคั่ง นั้นไปในที่สุด เนื่องจากใช้จ่ายฟุ่มเฟือยอย่างมาก ประกอบกับ มีภรรยาหลายคนและมีบุตรจำนวนมากถึง 58 คน (มูลนิธิ สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542, น. 8197)

เมื่อพระยาเสนาสุจิต (นุช) ถึงแก่กรรม นายเอี่ยมบุตร ชายคนโตได้รับแต่งตั้งเป็นพระยาเสนาสุจิตว่าราชการ เมืองตะกั่วป่าแทน ระหว่างพ.ศ. 2424 - 2435 เป็นช่วงที่เมือง ตะกั่วป่าประสบปัญหาหนักที่สุด นอกจากชาวจีนก่อความวุ่น วายแล้ว ชาวจีนยังอพยพกลับเมืองจีนกันจำนวนมาก เนื่องจาก เหมืองแร่ในตะกั่วป่าทรุดโทรมลง การค้าขายก็ซบเซา ทำให้ พระยาเสนาสุจิต (เอี่ยม ณ นคร) ไม่สามารถเก็บภาษีต่าง ๆ ได้ ครบตามจำนวนที่ประเมินไว้ เช่น ภาษีโรงเรือน ภาษีสุรา และภาษี ฝิ่น ต้องติดค้างเงินภาษีรัฐบาลจำนวนสูงถึง 283,315 บาท จึงถูกเรียกตัวไปกักขังเร่งภาษีที่เมืองภูเก็ตใน พ.ศ. 2435 และ ล้มละลายในเวลาต่อมา เพราะไม่สามารถหาเงินมาชดใช้ภาษี ที่ค้างไว้ได้ สันนิษฐานว่าคงถูกปลดออกจากตำแหน่งในที่สุด ทำให้พระนเรศวรภักดีศรีราชา (สิทธิ ณ นคร) ยกกระบัตรเมือง

ตะกั่วป่าเป็นผู้ว่าราชการการเมืองตะกั่วป่าคนต่อมา (มูลนิธิ
สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2542,
น. 8199)

ในเมืองตะกั่วป่ายังมีบุตรของพระยาเสนาสุจิต (นุช) รับ
ราชการในตำแหน่งต่างๆ หลายท่าน เช่น พระสมบัตินุรักษ์
(ดิษฐ์ ฦ นคร) จางวางเมืองตะกั่วป่า พระสมบัตินุรักษ์ (หงส์
ฦ นคร) จางวางคลังเมืองตะกั่วป่า พระสุนทรภักดี (สงวน
ฦ นคร) ผู้ช่วยราชการเมืองตะกั่วป่า พระเรืองฤทธิ์รักษาราษฎร์
(พัน ฦ นคร) ผู้ช่วยราชการเมืองตะกั่วป่า พระสุนทรวรรณารถ
ราชภักดี (ท่วม ฦ นคร) ผู้ช่วยราชการเมืองตะกั่วป่า

ต่อมาสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
รัชกาลที่ 6 เมืองพังงาและเมืองตะกั่วป่าต่างได้เลื่อนฐานะเป็น
จังหวัด และเมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในสมัยรัชกาลที่ 7
หรือพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงทรงยุบตะกั่วป่า
มารวมกับจังหวัดพังงา ตั้งแต่ พ.ศ. 2474 เป็นต้นมาจนถึง
ปัจจุบัน

การเมืองถิ่นพังงาภายหลังเปลี่ยนแปลง การปกครอง พ.ศ. 2475

ในวันที่ 24 มิถุนายน 2475 ตรงกับรัชสมัยพระบาท
สมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวหรือรัชกาลที่ 7 คณะผู้ก่อการ
ภายใต้การนำของพันเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา ได้ทำการ
เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช
เป็นระบอบประชาธิปไตยสำเร็จ หลังจากนั้นจัดทำรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช 2475 มีสาระสำคัญคือ ต้องมีสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน โดยสภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิก 2 ประเภท ในจำนวนเท่ากัน ได้แก่ สมาชิกประเภทที่ 1 เป็นผู้ที่ราษฎรเลือกตั้งเข้ามา ตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกประเภทที่ 2 คือ ผู้ที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกผู้แทนราษฎร นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวยังระบุว่า คณะรัฐมนตรี ต้องประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี 1 คน และรัฐมนตรีอีกอย่างน้อย 14 คน แต่ไม่เกิน 24 คน การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ประธานสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ

การเปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งนี้ทำให้ประชาชนชาวไทยมีสิทธิทางการเมือง สามารถเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเข้าไปทำหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของรัฐบาล ออกกฎหมายและสะท้อนความเดือดร้อนของประชาชน

ผู้แทนราษฎรของจังหวัดพังงาตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2475 – 2555) มีรายชื่อและรายละเอียด ดังนี้

เลือกตั้งครั้งแรก พ.ศ. 2476

หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.2475 มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ครั้งแรก วันที่ 15 พฤศจิกายน 2476 เป็นการเลือกตั้งทางอ้อม คือ ให้ประชาชนเลือกตั้งเพื่อเลือกผู้แทนหมู่บ้าน ผู้แทนหมู่บ้านเลือกผู้แทนตำบล แล้วผู้แทนตำบลเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกทีหนึ่ง ประชาชน

มิได้เลือกผู้แทนโดยตรง จังหวัดพังงามีผู้แทนราษฎรได้ 1 คน คือ หลวงวิวัฒนคดี (วัน พฤษะศรี) อดีตยกกระบัตรเมือง ตะกั่วป่า มณฑลภูเก็ต ได้รับการเลือกตั้ง แต่ปฏิบัติหน้าที่ยังไม่ครบวาระ 4 ปี ก็ถึงแก่กรรมเสียก่อน เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2480 จึงมีการเลือกตั้งซ่อมในวันที่ 24 มิถุนายน 2580 โดย นายโมรา ณ กลาง ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรแทน

เลือกตั้งครั้งที่ 2 พ.ศ. 2480

การเลือกตั้งครั้งนี้ เป็นการเลือกตั้งโดยตรงจาก ประชาชนในวันที่ 7 พฤศจิกายน 2480 ด้วยวิธีการแบ่งเขต แต่ละเขตมีผู้แทนได้ 1 คน ทั่วประเทศมีผู้แทนราษฎรทั้งหมด 91 คน ถือเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ 1 การเลือกตั้งครั้งนี้ นายโมรา ณ กลาง ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทน ราษฎรอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาวันที่ 8 ธันวาคม 2480 มีการแต่งตั้ง สมาชิกประเภทที่ 2 จำนวนเท่ากับจำนวนสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎรประเภทที่ 1 รวมเป็นจำนวน 182 คน มีพันเอกพระยา พหลพลพยุหเสนา เป็นนายกรัฐมนตรีทำหน้าที่หัวหน้ารัฐบาล บริหารประเทศ

เลือกตั้งครั้งที่ 3 พ.ศ. 2481

เป็นการเลือกตั้งโดยตรงด้วยวิธีการแบ่งเขต เขตละ 1 คน จึงมีผู้แทนราษฎรทั่วประเทศทั้งหมด 91 คน โดยพันเอกหลวง พิบูลสงครามหรือจอมพล ป. พิบูลสงคราม ดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี แต่พังงาซึ่งเป็นจังหวัดเล็ก จึงมีเขตเลือกตั้งเพียง 1 เขตและมีผู้แทน 1 คน เท่านั้น ซึ่ง นายโมรา ณ กลาง ได้รับ

การเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรเป็นสมัยที่ 3 เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2481

เลือกตั้งครั้งที่ 4 พ.ศ. 2489

จัดให้มีการเลือกตั้งขึ้น วันที่ 6 มกราคม 2489 มีจำนวนผู้แทนราษฎร 96 คน ผลการเลือกตั้งจังหวัดพังงา ปรากฏว่า นายจรูญ อันติมานนท์ เครือญาติขุนอันติมานนท์ ศึกษากร (แจษฎ์ อันติมานนท์) ธรรมการอำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร

เลือกตั้งครั้งที่ 5 พ.ศ. 2491

เป็นการเลือกตั้งโดยตรง แต่ใช้วิธีรวมเขตจังหวัด การเลือกตั้งครั้งนี้พรรคประชาธิปัตย์ ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด คือ 54 ที่นั่ง ทำให้นายควง อภัยวงศ์ หัวหน้าพรรค ได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ถึงแม้ใช้วิธีรวมเขตจังหวัด ในการเลือกตั้ง จังหวัดพังงาก็ยังคงมี ส.ส. ได้เพียง 1 คน คือ นายสาคร กลิ่นผา ซึ่งมีได้สังกัดพรรคการเมืองใด ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2491

เลือกตั้งครั้งที่ 6 พ.ศ. 2495

เนื่องจากวันที่ 29 พฤศจิกายน 2494 คณะรัฐประหาร ประกาศยึดอำนาจการปกครองจากจอมพล ป. พิบูลสงคราม นำโดยพลเอกผิน ชุณหะวัณและคณะปฏิวัติ พ.ศ. 2490 แท้จริงแล้วเป็นการรัฐประหารหรือยึดอำนาจตัวเองของจอมพล ป. พิบูลสงครามมากกว่า เนื่องจากรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2592 ที่ใช้อยู่ขณะนั้น มีความเป็นประชาธิปไตยมากเกินไป รัฐบาล

ไม่สามารถควบคุมเสียงข้างมากในสภาได้ ต้องใช้วิธีการให้ตำแหน่งและผลประโยชน์ต่างๆ หรือติดสินบนแก่บรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้สนับสนุนรัฐบาลอยู่เสมอ คณะรัฐประหาร จึงล้มเลิกรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเสีย พร้อมกับนำรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2475 มาใช้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกำหนดว่านอกจากเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ 1 แล้ว ยังต้องแต่งตั้งสมาชิกประเภทที่ 2 ขึ้นมาทำหน้าที่ผู้แทนราษฎรอีกจำนวนเท่ากับสมาชิกประเภทที่ 1 โดยจัดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2505 ด้วยวิธีรวมเขตจังหวัด ซึ่งจังหวัดพังงามีนายโมรา ณ กลาง กลับมาเป็นผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่ง

เลือกตั้งครั้งที่ 7 พ.ศ. 2500

จัดขึ้นเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2500 เป็นการเลือกตั้งโดยตรง ด้วยวิธีการรวมเขตจังหวัด มีจำนวนผู้แทนทั่วประเทศ 160 คน การเลือกตั้งครั้งนี้มีการลงสมัครในนามพรรคการเมืองเป็นครั้งแรก พรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด คือ พรรคเสรีมนังคศิลา มีจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นหัวหน้าพรรคและดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และจังหวัดพังงามีผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคการเมืองคนแรก คือ นายปิฎก เปลียนสายสืบ สังกัดพรรคประชาธิปไตย

เลือกตั้งครั้งที่ 8 พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2500 จัดให้มีการเลือกตั้งอีกครั้งในวันที่ 15 ธันวาคม 2500 เนื่องจากจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยึดอำนาจจากรัฐบาล จอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งรัฐบาลได้รับการ

คัดค้านจากประชาชนว่าการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2500 เป็นการเลือกตั้งที่สกปรก ทำให้จอมพล ป. พิบูลสงคราม และพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ต้องหลบหนีไปนอกประเทศ

การเลือกตั้งครั้งนี้ เป็นการเลือกตั้งโดยตรง ด้วยวิธีการรวมเขตจังหวัดทั่วประเทศมี ส.ส. ทั้งหมด 160 คน และพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด คือ พรรคสหภูมิ มีนายสุกิจ นิมมาเหมินทร์ เป็นหัวหน้าพรรค ส่วนผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาในการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการกลับมาของนายสาคร กลิ่นผา ส.ส. ที่มีได้สังกัดพรรคใด

เลือกตั้งครั้งที่ 9 พ.ศ. 2512

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2512 มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง ด้วยวิธีการรวมเขตจังหวัด การเลือกตั้งครั้งนี้มีจำนวนผู้แทนทั้งสิ้น 219 คน พรรคที่ได้รับที่นั่งในสภามากที่สุด คือ พรรคสหประชาไทยซึ่งจอมพลถนอม กิตติขจรเป็นหัวหน้าพรรค สำหรับในพื้นที่จังหวัดพังงานั้นพรรคประชาธิปัตย์ โดยนายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนของจังหวัด

เลือกตั้งครั้งที่ 10 พ.ศ. 2518

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ เป็นการเลือกตั้งที่รวมแบบแบ่งเขตเข้ากับรวมเขต ทำให้มีผู้แทนราษฎรทั้งสิ้น 269 คน ผลการเลือกตั้งวันที่ 29 มกราคม 2518 ปรากฏว่า พรรคประชาธิปัตย์ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด ทำให้ ม.ร.ว. เส็นีย์ ปราโมช ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แต่เมื่อแถลงนโยบายต่อสภา

ผู้แทนราษฎรกลับไม่ได้รับความไว้วางใจจึงต้องพ้นวาระไป เป็นผลให้พรรคกิจสังคมซึ่งมี ส.ส. เพียง 18 คน ได้จัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้นมาบริหารประเทศ มี ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี

ผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาที่ได้รับการเลือกตั้งในครั้งนี้ก็เป็นผู้แทนสมาชิก 1 ใน 18 คนของพรรคกิจสังคม คือ นายบรมตันเถียร

เลือกตั้งครั้งที่ 11 พ.ศ. 2519

มีการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 4 เมษายน 2519 ใช้วิธีการเลือกตั้งโดยตรง มีผู้แทนราษฎรทั้งหมด 279 คน พรรคที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด คือ พรรคประชาธิปัตย์ ทำให้ ม.ร.ว. เสनीย์ ปราโมช กลับมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง ส่วนจังหวัดพังงานั้น นายบรมตันเถียร จากพรรคกิจสังคมได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรอีกวาระหนึ่ง

เลือกตั้งครั้งที่ 12 พ.ศ. 2522

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ จัดขึ้นในวันที่ 22 เมษายน 2522 มีผู้แทนราษฎรทั้งหมด 301 คน นายบรมตันเถียร จากพรรคกิจสังคม ได้รับความไว้วางใจจากชาวพังงาให้เป็นผู้แทนราษฎรอีกเป็นสมัยที่สาม

เลือกตั้งครั้งที่ 13 พ.ศ. 2526

การเลือกตั้งครั้งนี้มีจำนวนผู้แทนราษฎรเพิ่มขึ้นเป็น 347 คน และจัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 18 เมษายน

2526 ภายหลังจากการเลือกตั้ง พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้รับการสนับสนุนให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และในการเลือกตั้งครั้งนี้ นายบรม ตันเถียร จากพรรคกิจสังคม ก็ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสมัยที่ 4

เลือกตั้งครั้งที่ 14 พ.ศ. 2529

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2529 เพื่อเลือกผู้แทนราษฎรจำนวน 347 คน การเลือกตั้งครั้งนี้ พรรคประชาธิปัตย์ได้ที่นั่งมากที่สุด คือ 100 ที่นั่ง แต่นายพิชัย รัตตกุล หัวหน้าพรรคสนับสนุนให้พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ส่วนจังหวัดพังงาผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ก็ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นผู้แทนราษฎรเช่นกัน คือ นายจรินทร์

เลือกตั้งครั้งที่ 15 พ.ศ. 2531

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ทั่วประเทศสามารถมีผู้แทนราษฎรทั้งหมด 357 คน ผลการเลือกตั้งเมื่อ 24 กรกฎาคม 2531 พรรคชาติไทยได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด คือ 87 ที่นั่ง ส่งผลให้หัวหน้าพรรคขณะนั้น คือ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แต่ที่จังหวัดพังงา นายจรินทร์ ผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ ได้รับการเลือกตั้งให้เป็น ส.ส. อีกสมัยหนึ่ง

เลือกตั้งครั้งที่ 16 พ.ศ. 2535

หลังจากรัฐสภาพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ถูกยึดอำนาจโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติหรือ รสช. เมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2534 แล้วจัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2535 ปราบกฏว่าพรรคสามัคคีธรรม โดยนายณรงค์ วงศ์วรรณเป็นหัวหน้าพรรค มีที่นั่งมากที่สุด 79 ที่นั่ง จากจำนวนผู้แทนราษฎรทั้งหมด 360 คน แต่พรรคสามัคคีธรรมสนับสนุนให้พลเอกสุจินดา คราประยูร ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ขณะที่จังหวัดพังงาประชาชนผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เลือกนายจรินทร์ จากพรรคประชาธิปัตย์ ให้เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสมัยที่ 3

เลือกตั้งครั้งที่ 17 พ.ศ. 2535

การเลือกตั้งครั้งนี้เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ (17 - 20 พฤษภาคม 2535) เป็นเหตุการณ์ที่ประชาชนชุมนุมต่อต้านการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของพลเอกสุจินดา คราประยูร ผู้บัญชาการทหารสูงสุดและคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (รสช.) ในสมัยนั้น การเลือกตั้งจัดขึ้นวันที่ 13 กันยายน 2535 เพื่อให้ได้จำนวนผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ 360 คน การเลือกตั้งครั้งนี้พรรคประชาธิปัตย์ได้รับเสียงมากที่สุด 79 ที่นั่ง ส่งผลให้นายชวน หลีกภัย หัวหน้าพรรคได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และพรรคประชาธิปัตย์ก็ได้รับความไว้วางใจจากชาวพังงาเช่นกัน โดยเลือกนายจรินทร์ เป็นผู้แทนราษฎรสมัยที่ 4

เลือกตั้งครั้งที่ 18 พ.ศ. 2538

เมื่อนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นประกาศยุบสภา เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2538 ส่งผลให้ต้องมีการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กรกฎาคม 2538 เพื่อเลือกผู้แทนราษฎรจำนวน 391 คน การเลือกตั้งครั้งนี้ พรรคชาติไทยได้คะแนนเสียง 92 ที่นั่ง นายบรรหาร ศิลปอาชา หัวหน้าพรรคจึงดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี อย่างไรก็ตามนายจรินทร์ จากพรรคประชาธิปัตย์ ก็ยังคงได้รับความไว้วางใจจากชาวพังงา ได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรของจังหวัดสมัยที่ 5

เลือกตั้งครั้งที่ 19 พ.ศ. 2539

หลังจากนายบรรหาร ศิลปอาชา นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นประกาศยุบสภา จึงมีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2539 พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ หัวหน้าพรรคความหวังใหม่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เนื่องจากผู้สมัครของพรรคได้รับเลือกตั้งมากที่สุด คือ 124 คน จากจำนวนผู้แทนราษฎรทั้งหมด 393 คน สำหรับจังหวัดพังงาพรรคประชาธิปัตย์ยังได้รับความนิยมนิยมจากประชาชน โดยนายจรินทร์ ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรสมัยที่ 6

เลือกตั้งครั้งที่ 20 พ.ศ. 2544

การเลือกตั้งทั่วไปจัดขึ้นในวันที่ 6 มกราคม 2544 ซึ่งรูปแบบการเลือกผู้แทนราษฎร ได้เปลี่ยนแปลงตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่กำหนดให้เลือก ส.ส. ระบบแบ่งเขต จำนวน 400 คน จาก 400 เขต

เลือกตั้ง ซึ่งใน 1 เขต มีผู้แทนราษฎรได้ 1 เขต และระบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมืองหรือปาร์ตี้ลิสต์ (Party List) อีกจำนวน 100 คน รวมมีผู้แทนราษฎรทั่วประเทศ 500 คน

การเลือกตั้งครั้งนี้ พรรคไทยรักไทยได้รับเสียงข้างมาก มี ส.ส. จำนวนทั้งสิ้น 224 ที่นั่ง ทำให้ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร หัวหน้าพรรคดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ในการเลือกตั้งครั้งที่ 20 นี้ จังหวัดพังงาได้แบ่งเขตเลือกตั้งออกเป็น 2 เขต และผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ได้รับเลือกตั้งทั้ง 2 เขต ได้แก่ เขต 1 นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ บุตรสาวอดีต ส.ส. พังงาหลายสมัย นายบรม ตันเถียร และเขต 2 นายจุฤทธิ์ น่องชายนายจรินทร์ ส.ส. เจ้าของพื้นที่เดิม ส่วนนาย จรินทร์ ได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์

เลือกตั้งครั้งที่ 21 พ.ศ. 2548

รูปแบบการเลือกตั้งในครั้งนี ใช้รูปแบบเช่นเดียวกับการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2544 คือ มีจำนวนผู้แทนราษฎรทั้งหมด 500 คน เป็น ส.ส. แบบแบ่งเขต 400 คน และ ส.ส.จากระบบบัญชีรายชื่อจำนวน 100 คน พรรคไทยรักไทยได้รับคะแนนเสียงข้างมากอย่างท่วมท้น ถึง 376 ที่นั่ง ส่งผลให้พรรคสามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวและพ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตรดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอีกวาระหนึ่ง

รวมถึงการเลือกตั้งในจังหวัดพังงาด้วย ผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตมิได้มาจากพรรคประชาธิปัตย์เท่านั้น ยังมาจาก

พรรคไทยรักไทยด้วย คือ นายกฤษ ศรีฟ้า จากพรรคไทยรักไทย ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาในเขต 2 สำหรับเขต 1 ยังเป็น นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ จากพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรสมัยที่ 2

ผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อ ยังคงเป็นนาย จุรินทร์ จากพรรคประชาธิปัตย์

เลือกตั้งครั้งที่ 22 พ.ศ. 2549

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือการเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ จัดขึ้นเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2549

เนื่องจากนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ประกาศยุบสภาเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 แต่เมื่อการเลือกตั้งเสร็จสิ้น ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นโมฆะ จึงทำให้ต้องจัดการเลือกตั้งใหม่อีกครั้งในวันที่ 15 ตุลาคม 2549 แต่เกิดรัฐประหารวันที่ 19 กันยายน 2549 ขึ้นเสียก่อน การเลือกตั้งดังกล่าวจึงไม่มีขึ้น

เลือกตั้งครั้งที่ 23 พ.ศ. 2550

การเลือกตั้งทั่วไปครั้งนี้ จัดขึ้นภายหลังการรัฐประหารโดยพลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน หัวหน้าคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) ดำเนินการภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ที่กำหนดให้สภาผู้แทนราษฎรมีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 480 คน เป็นสมาชิกจากการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งจำนวน 400 คน และสมาชิกจากการเลือกตั้งแบบสัดส่วนจากบัญชีรายชื่อจำนวน 80 คน จัดให้มี

การเลือกตั้งในวันที่ 23 ธันวาคม 2550 ซึ่งพรรคพลังประชาชน โดยนายสมัคร สุนทรเวชหัวหน้าพรรค นำพรรคได้รับเสียงข้างมาก จำนวน 233 ที่นั่ง สามารถดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และจัดตั้งรัฐบาลได้

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จังหวัดพังงาได้แบ่งเขตเลือกตั้งออกเป็น 2 เขต และผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ได้รับเลือกตั้งทั้ง 2 เขต ได้แก่ เขต 1 นางกันทวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ ได้รับเลือกตั้งเข้าสภาเป็นสมัยที่ 3 และเขต 2 นายจุฤทธิ์ ได้กลับมาเป็นผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่ง ส่วนนาย จรินทร์ ได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรในระบบบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ การเลือกตั้งครั้งนี้พังงาจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดที่ 8 ประกอบด้วยสุราษฎร์ธานี พังงา ภูเก็ต กระบี่ นครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

เลือกตั้งครั้งที่ 24 พ.ศ. 2554

เป็นการเลือกตั้งครั้งล่าสุด มีขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 3 กรกฎาคม 2554 เพื่อเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งระบบ แบ่งเขตจำนวน 375 คน และบัญชีรายชื่อ จำนวน 125 คน รวมทั้งสิ้น 500 คน ผลปรากฏว่าพรรคเพื่อไทยได้ที่นั่งผู้แทนราษฎรเกินกึ่งหนึ่ง คือ 265 ที่นั่ง ส่งผลให้นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ผู้สมัครบัญชีชื่อลำดับที่หนึ่งของพรรคได้เป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศไทย

ส่วนจังหวัดพังงาการเลือกตั้งครั้งนี้มีการเปลี่ยนแปลงจาก 2 เขตการเลือกตั้ง เหลือเพียง 1 เขตการเลือกตั้งเท่านั้น

ซึ่งนางกัณฑ์วรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้แทนราษฎรสมัยที่ 4 ด้วยคะแนนเสียงที่มากที่สุดของประเทศ

และในระบบบัญชีรายชื่อ มีชาวพังงาที่ได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรในครั้งนี้อันรวม 3 คน คือ นายจรินทร์ จากพรรคประชาธิปัตย์ นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ และนายก่อแก้ว พิถุทธอง จากพรรคเพื่อไทย

การเมืองและนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา

จากข้อมูลการเลือกตั้งในจังหวัดพังงาข้างต้นสามารถจำแนกประวัติศาสตร์การเมืองนับตั้งแต่มีการเลือกตั้ง พ.ศ. 2475 จนถึงปัจจุบัน ได้เป็น 3 ยุค ดังนี้

ยุคที่หนึ่ง ยุคเชื้อสายขุนนางข้าราชการและยังไม่มีพรรคการเมืองที่ชัดเจน (พ.ศ. 2476- พ.ศ. 2518)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาในยุคแรกๆ มักมาจากข้าราชการหรือขุนนาง รวมทั้งผู้สืบเชื้อสายมาจากขุนนางในบริเวณฝั่งทะเลตะวันตก โดยไม่สังกัดพรรคการเมืองอย่างชัดเจน จะเห็นได้จากผู้แทนคนแรกของจังหวัด คือ หลวงวัฒนคดี (วัน พฤกษ์ศรี) อดีตยกกระบัตรเมืองตะกั่วป่า มณฑลภูเก็ต ซึ่งต่อมานายโมรา ณ ถลาง ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรแทน เนื่องจากหลวงวัฒนคดี (วัน) เสียชีวิตลง นายโมรา ก็นับว่าบุคคลในตระกูล ณ ถลาง ตระกูลเก่าแก่ที่มีอำนาจในฐานะเป็นเจ้าของปกรณองเมืองถลางและหัวเมืองใกล้เคียงมาเป็นเวลานานกว่าศตวรรษ (สถาบันทักษิณศึกษา, 2529, น. 2296)

นายจรรยา อันติมานนท์ เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาในการเลือกตั้งครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2489 สืบเชื้อสายมาจากข้าราชการหรือขุนนาง คือ รองผู้กำกับโท เจษฎ์ ครูผู้ตรวจการอำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ซึ่งได้รับพระราชทานนามสกุลว่า “อันติมานนท์” (ทศพรพรช พชร, 2553)

นอกจากนี้ยังมี นายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ผู้แทนราษฎรในปี 2512 - 2518 ซึ่งมีได้มีฐานะร่ำรวยมากนัก เห็นได้จากเมื่อไปประชุมสภาที่กรุงเทพมหานคร จะต้องไปเช่าหอพักเพื่ออยู่อาศัยเป็นการชั่วคราว แต่ก็ถือว่าเป็นบุคคลในตระกูล ณ ตะกั่วทุ่ง ที่สืบเชื้อสายมาจากอำมาตย์โท พระราชภักดี (หว่าย) ยกกระบัตรมณฑลปัตตานีซึ่งมีทวดและปู่เป็นเจ้าเมืองตะกั่วทุ่ง มีต้นตระกูลรับราชการอยู่ในกองทัพกรุงธนบุรี (สถาบันทักษิณศึกษา, 2529, น. 2288)

ถึงแม้ว่าผู้แทนราษฎรในยุคนี้สืบเชื้อสายมาจากขุนนางหรือข้าราชการ แต่ก็ทำหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงให้แก่ประชาชนในพื้นที่ของตนได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้จากนายโมราทำหน้าที่ผู้แทนราษฎรเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่เกษตรกรที่ทำสวนยาง โดยอภิปรายไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2481 มาตรา 11 ข้อ ก ที่กำหนดให้เจ้าของสวนยางที่มียางเกิน 2 เท่าของจำนวนเฉลี่ยของโควต้าในแต่ละเดือน จะต้องถูกปรับเป็นจำนวนเงิน 200 บาท เพราะนายโมราเห็นว่าหากบังเอิญเจ้าของสวนยางได้รับการประเมินโควต้าได้น้อย แต่สามารถทำยางได้มากต้องเก็บรักษายางไว้ เนื่องจากจำกัดโควต้าให้จำหน่าย เมื่อเจ้าหน้าที่มาตรวจพบก็จะถูกปรับเป็น

จำนวนเงินถึง 200 บาท จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางได้รับความเดือดร้อนได้

ต่อมาใน พ.ศ. 2483 รัฐบาลเสนอร่าง พระราชบัญญัติควบคุมยาง (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2483 ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 7/2483 (วิสามัญ) สมัยที่ 2 เพื่อให้สภาวินิจฉัยออกเป็นพระราชบัญญัติ มีหลักการว่า เพื่อแก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมการออกไปกำกับคูปองและใบสุทธิยาง เนื่องจากราคายางพาราซึ่งซื้อขายภายในประเทศและส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศมีราคาสูงขึ้น รัฐบาลจึงเห็นควรปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมการออกไปกำกับคูปองและใบสุทธิยาง เพื่อให้เหมาะสมกับราคายางในปัจจุบัน ซึ่งเดิมกำหนดไว้ในอัตราต่ำ

นายโมรา ก็อภิปรายคัดค้านไม่รับหลักการ เพราะเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมุ่งแก้ไขการเก็บค่าธรรมเนียมให้สูงขึ้นเพียงอย่างเดียว เดิมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมกิโลกรัมละ 1 สตางค์ เป็น กิโลกรัมละ 5 สตางค์ คิดเป็น 5 เท่าของอัตราค่าธรรมเนียมเดิม ด้วยความที่นายโมราคลุกคลีใกล้ชิดกับเกษตรกรเจ้าของสวนยาง จึงพบว่าเกษตรกรที่ทำสวนยางซึ่งเป็นคนไทยแท้ ๆ ได้รับกำไรเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มิได้มีฐานะร่ำรวยแต่อย่างใด ขณะที่ต้องทำงานหนัก ดื่นตี 3 ตี 4 ออกไปทำสวนยางและต้องทำงานหลายชั่วโมง การจ่ายค่าธรรมเนียมถึงกิโลกรัมละ 5 สตางค์ ตามที่รัฐบาลกำหนดไว้ ชาวสวนยางจะไม่สามารถจ่ายได้และจะส่งผลกระทบต่อเรื่องการค้าขายยางและด้านอื่น ๆ ตามมา เช่น ต้องจ่ายค่าภาษี เพราะตลาดยางพาราสมัยนั้นยังไม่มีในประเทศไทย ไม่มีโรงงานผลิตยางพารา

เองเช่นในปัจจุบัน ต้องส่งยางไปนอกประเทศต้องเสียภาษีขาออก เสียภาษีที่ดิน และภาษีอื่น ๆ อีกหลายประเภท พร้อมทั้งเห็นว่ามีเพียงพ่อค้าคนกลางเท่านั้นที่ได้กำไรจำนวนมากจากการค้ายาง เนื่องจากมิได้เป็นผู้เสียภาษีขาออกเอง เพียงแต่เรียกเก็บจากผู้นำออกเป็นทอด ๆ นายโมราจึงเสนอต่อที่ประชุมสภาขอให้ลดค่าธรรมเนียมที่จะเก็บใหม่จาก 5 สตางค์ เป็น 3 สตางค์ เพราะเห็นชาวสวนยางส่วนใหญ่มีฐานะยากจนจะได้รับความเดือดร้อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นอกจาก นายโมราเป็นปากเป็นเสียงให้แก่ชาวสวนยางพาราแล้ว ยังเป็นตัวแทนเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ประชาชนที่มีอาชีพทำเหมืองแร่อีกด้วย จากการคัดค้านร่างพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ฉบับที่ 6 ของกระทรวงเกษตรธิการ ที่มีหลักการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติการทำเหมืองแร่พุทธศักราช 2461 เนื่องจาก พ.ร.บ. ฉบับนี้ ต้องการป้องกันมิให้คนต่างด้าวครอบครองหรือมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน โดยเฉพาะเมื่อสัมปทานบัตรหมดอายุแล้ว หากผู้ใดขุดแร่ในพื้นที่ที่ไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล จะต้องได้รับโทษปรับไม่เกินครั้งละ 1,500 บาท และถูกริบเครื่องมือและแร่ที่ขุดมาได้ รวมทั้งรื้อถอนโรงเรือนที่ได้ปลูกสร้างสำหรับการขุดแร่

นายโมราห่วงใยต่อคนไทยที่ฐานะยากจนเกรงว่าจะได้รับผลกระทบจากราชบัญญัติดังกล่าว เห็นว่าควรใช้บังคับเฉพาะชาวต่างด้าวอย่างจริงจังมากกว่าจะนำมาบังคับใช้กับคนไทย จึงคัดค้านเพราะมีคนไทยไปทำเหมืองอยู่ก่อนแล้ว แต่สัมปทานบัตรอาจถูกเพิกถอนเมื่อหมดอายุ หรือไม่อาจ

นำมาแสดงได้เนื่องจากมีคดีอยู่ในโรงศาล หรือผิดข้อบังคับด้วยเหตุอื่น ๆ จะได้รับผลกระทบจาก พ.ร.บ. นี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เห็นด้วยกับการบังคับใช้กับชาวต่างประเทศซึ่งต้องดำเนินการอย่างจริงจัง เนื่องจากมีเรือขุดแร่ของบริษัทใหญ่ ๆ ไปขุดนอกพื้นที่ที่ได้รับสัมปทาน เช่น ที่ของบุคคลอื่นและที่สาธารณะ เป็นต้น เมื่อถูกตรวจพบกลับถูกปรับเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มิได้ยึดเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำเหมืองแร่ด้วยซึ่งบริษัทเหล่านั้นยินดีให้ปรับเสมอ เพราะมีรายได้มากกว่าค่าปรับที่เสียไป นายโมราเห็นว่าประชาชนและบริษัทขนาดใหญ่ได้รับการปฏิบัติจากทางการไม่เท่าเทียมกัน

นายโมรามิได้ทำหน้าที่พิทักษ์ปกป้องผลประโยชน์ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ของตน เช่น ชาวสวนยางและประชาชนที่มีอาชีพทำเหมืองแร่เท่านั้น ยังเป็นปากเป็นเสียงให้แก่ผู้ใช้แรงงานหรือที่เรียกในสมัยนั้นว่ากรรมกร ครั้งหนึ่งเคยอภิปรายร่างพระราชบัญญัติกรรมกร โดยแสดงความเห็นเรียกร้องความเป็นธรรม

และคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานสมัยนั้นที่ทำงานตั้งแต่ 6 โมงเช้าถึง 6 โมงเย็น นายโมราตระหนักถึงคุณภาพชีวิตการทำงานและชีวิตส่วนตัวของผู้ใช้แรงงาน เห็นว่าบุคคลเหล่านี้ควรมีเวลาส่วนตัวมากขึ้น เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากเลิกงาน หรือมีเวลาอยู่กับครอบครัว เพื่ออบรมสั่งสอนบุตรหลานให้เป็นพลเมืองดีของประเทศ

จะเห็นได้ว่านายโมราเป็นผู้แทนราษฎรที่นอกจากเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ประชาชนในจังหวัดของตนเองและพื้นที่ในภาคใต้แล้ว ยังเป็นตัวแทนของผู้ใช้แรงงานเพื่อให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นอีกด้วย โดยการเสนอแนะ คัดค้าน อภิปราย รวมทั้งร้องขอแก่รัฐบาลหรือผู้ออกกฎหมายว่าการจะบังคับใช้กฎหมายใดก็ตามให้ตระหนักถึงผลกระทบต่อผู้ที่มีฐานะยากจนด้วย

สำหรับการพบปะประชาชนในสมัยนั้น เป็นเพราะการคมนาคมยังไม่สะดวกประกอบกับพื้นที่จังหวัดพังงาส่วนใหญ่เป็นป่าเขา ทำให้ ส.ส. เข้าถึงประชาชนได้ไม่ทั่วถึง เช่นจากการให้สัมภาษณ์ของผู้สูงอายุชาวตะกั่วป่าท่านหนึ่งกล่าวว่า “เคยเห็นนายโมรามาทหาเสียงแถวบ้านสมัยผมเด็กๆ เพียงครั้งเดียว เพราะสมัยก่อนการเดินทางลำบากมาก”

ยุคที่สอง ยุคผูกขาดโดยพรรคการเมืองพรรคเดียว (พ.ศ. 2518 – พ.ศ. 2544)

ยุคนี้เป็นยุคที่นักธุรกิจและนักการเมืองอาชีพเข้ามามีบทบาททางการเมืองแทนกลุ่มขุนนางหรือข้าราชการ และมีพรรคการเมืองเกิดขึ้นจำนวนมาก ยุคนี้จึงมีผู้แทนราษฎรสังกัดพรรคการเมืองอย่างชัดเจนโดยในทศวรรษแรกของยุคนี้ (พ.ศ. 2518 – พ.ศ. 2529) มีนักการเมืองเพียงคนเดียวจากพรรคเดียว คือ พรรคกิจสังคม ผูกขาดตำแหน่งผู้แทนราษฎรเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ในช่วง 20 ปี หลังจากนั้น (พ.ศ. 2529 – พ.ศ. 2544) พรรคประชาธิปัตย์เป็นพรรคเดียวเท่านั้นที่ชนะการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดพังงามาโดยตลอด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. นายบรม ตันเถียร (พ.ศ. 2518 - พ.ศ. 2529)

นายบรม ตันเถียร หรือที่ชาวพังงาเรียกกันว่า โกงาย เป็นบุคคลในตระกูลที่ร่ำรวยจากธุรกิจเหมืองแร่ ได้รับเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา 4 สมัย สังกัดพรรคกิจสังคม เกิดวันที่ 10 พฤษภาคม 2479 ที่บ้านในหนด หมู่ที่ 4 ตำบลเหมาะ อำเภอกะปง จังหวัดพังงา เป็นบุตร นายวัธน และนางเจีย ตันเถียร สมรสกับคุณหญิงประภาวรรณ ตันเถียร มีบุตรธิดาทั้งสิ้น 5 คน หนึ่งในจำนวนบุตรธิดาทิ้งห้าคน คือนางกันตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาคนปัจจุบัน

นายบรม มีเชื้อสายชาวจีนฮกเกี้ยน จบการศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี หลังจากนั้นเดินทางไปศึกษาต่อยังประเทศออสเตรเลีย ด้านการพาณิชย์และด้านเหมืองแร่ เนื่องจากที่บ้านดำเนินธุรกิจเหมืองแร่ หลังการจบการศึกษา ก็กลับดำเนินธุรกิจเหมืองแร่ที่อำเภอตะกั่วป่า ต่อมาได้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนักการเมืองท้องถิ่นที่อำเภอตะกั่วป่า เริ่มจากตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองตะกั่วป่า หลังจากนั้นได้รับเลือกตั้งเป็นเทศมนตรีเทศบาลเมืองตะกั่วป่า แล้วได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาจังหวัดพังงาเป็นตำแหน่งสุดท้ายของชีวิต นักการเมืองระดับท้องถิ่น

ในพ.ศ. 2518 เป็นปีที่พรรคกิจสังคม (Social Action Party) ลงสมัครเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรก ถึงแม้จะก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ ปี 2517 ก็ตาม มีหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นหัวหน้าพรรค นายบรมก็ลงสมัคร

รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรสมัยแรกในนามพรรคกิจสังคม และได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนของจังหวัดพังงาในที่สุด ในครั้งนั้น พรรคกิจสังคม ได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 18 คน แต่สามารถจัดตั้งรัฐบาลเสียงข้างน้อยได้ เนื่องจากรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ แผลงนโยบายไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา พรรคกิจสังคม ได้จัดตั้งรัฐบาลพรรคผสมแทนพรรคประชาธิปัตย์ที่ตกไปเป็น ฝ่ายค้าน การดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสมัยแรกของนายบรม จึงได้อยู่ในฝ่ายพรรครัฐบาล สมาชิกพรรคกิจสังคมได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ หลายตำแหน่ง นอกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว ยังได้ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รวมทั้งได้ควบคุมนโยบายของรัฐบาลทั้งหมด จึงออกนโยบายสาธารณะหลายเรื่อง เรื่องที่โดดเด่นที่สุดของพรรคกิจสังคมในสมัยนั้นคือ นโยบายเงินผันสู่ชนบท โดยนำเงินจากงบประมาณรายจ่าย ไปปรับปรุงและสร้างสิ่งสาธารณูปโภคที่จำเป็นในชนบท เพื่อให้ประชาชนในชนบท มีงานทำและมีรายได้ เป็นการยกฐานะทางเศรษฐกิจของประชาชนในชนบทให้ดีขึ้น

อย่างไรก็ตามรัฐบาลซึ่งนำโดยหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นรัฐบาลผสมหลายพรรค รัฐบาลจึงขาดเสถียรภาพ นายกรัฐมนตรีประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ 12 มกราคม 2519 รวมระยะเวลาบริหารประเทศได้เพียง 9 เดือนเศษ แล้วจัดการเลือกตั้งขึ้นใหม่ในวันที่ 4 เมษายน 2519 นายบรม จากพรรคกิจสังคมก็ได้รับการเลือกตั้งให้เข้าทำหน้าที่ตัวแทนของชาวพังงาอีกครั้งหนึ่ง และในการเลือกตั้งครั้งต่อมา คือวันที่ 22 เมษายน 2522 นายบรม ก็ได้รับการเลือกตั้งเข้าสู่สภา

ผู้แทนราษฎรเป็นวาระที่ 3 ในสมัยนี้ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ในคณะรัฐบาลถึง 2 ตำแหน่งด้วยกัน คือ รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงการคลัง (21 มีนาคม 2523 - 4 มีนาคม 2524) และ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (19 ธันวาคม 2524 - 19 มีนาคม 2526)

ช่วงที่นายบรม เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีนั้น เริ่มเป็นยุคที่ พ่อค่านักธุรกิจเข้ามาเป็นรัฐมนตรีด้วย นอกเหนือจากทหารและ ข้าราชการดังเช่นรัฐบาลในยุคก่อน ๆ นักธุรกิจที่เข้าไปมี บทบาททางการเมืองโดยการเลือกตั้ง และได้รับการแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีเช่นเดียวกับนายบรม (21 มีนาคม 2523) ได้แก่ นายบรรหาร ศิลปอาชา นายไพโรจน์ ไชยพร นายอนุวรรตน์ วัฒนพงศ์ศิริ และนายโกศล ไกรฤกษ์ (สิทธิโชค ลางคุณานนท์, 2552, น. 238) เป็นต้น

ต่อมารัฐบาลได้ประกาศยุบสภาในวันที่ 19 มีนาคม 2526 และจัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 18 เมษายน 2526 การเลือกตั้งครั้งนี้ถึงแม้ว่านายบรมจะได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสมัยที่ 4 ก็ตาม แต่ชนะคู่แข่งชั้น ซึ่งเป็นคนหนุ่มจากพรรคประชาธิปัตย์ไม่มากนัก เช่นการเลือกตั้งในครั้งก่อน ๆ ที่ชนะคู่แข่งอย่างขาดลอย เมื่อได้รับการเลือกตั้งเข้ามานายบรมก็ได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ประมาณ 3 ปี (7 พฤษภาคม 2526 - 5 สิงหาคม 2529) ในรัฐบาลที่มีพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อมารัฐบาลแผ่เมตตาในการเสนอพระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีรถยนต์บางชนิด เนื่องจากสมาชิก

พรรคร่วมรัฐบาลบางคนได้ร่วมคัดค้านด้วย ทำให้รัฐบาลหาทางออกโดยการยุบสภา และกำหนดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นใหม่ในวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2529

แต่การเลือกตั้งครั้งนี้ นายบรม กลับไม่ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา เนื่องจากพ่ายแพ้แก่ผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ที่มาทำชิงตำแหน่ง ส.ส. ตั้งแต่การเลือกตั้งสมัยที่แล้ว คือ นายจรินทร์

การเข้าสู่การเมืองของนายบรม ต้นเกียร

นายบรมถึงแม้จะมีบ้านเกิดที่อำเภอกะปง จังหวัดพังงา แต่ก็มาทำธุรกิจเหมืองแร่ที่อำเภอตะกั่วป่า เนื่องจากเป็นอำเภอที่มีเหมืองแร่ดีบุกมากที่สุดในพังงา นายบรมเข้าสู่เส้นทางการเมืองโดยการเป็นนักเมืองท้องถิ่นก่อนที่จะเล่นการเมืองระดับชาติ โดยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองตะกั่วป่า เทศมนตรีเทศบาลเมืองตะกั่วป่า และสมาชิกสภาจังหวัดพังงา ตามลำดับ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องยากที่นายบรมจะมีฐานเสียงสนับสนุนให้ชนะการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา โดยเฉพาะอย่างยิ่งฐานเสียงจากอำเภอตะกั่วป่าและอำเภอกระปง ประกอบกับเมื่อพรรคกิจสังคมที่นายบรมสังกัดมีโอกาสจัดตั้งรัฐบาล และใช้นโยบายเงินผันสู่ชนบท ซึ่งนับเป็นประชานิยมรูปแบบหนึ่งย่อมเป็นแรงหนุนให้นายบรมได้รับการเลือกตั้งในวาระที่ 2 นอกเหนือจากบุคลิกลักษณะส่วนตัวของนายบรมเอง

บุคลิกภาพส่วนบุคคล นิสัยใจคอ ถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้นายบรมได้รับการเลือกตั้งอย่างต่อเนื่องถึง 4 สมัย

คือ ใจนักเลง มีจิตใจกว้างขวาง กล้าได้กล้าเสีย ปฏิบัติตนเสมอต้นเสมอปลาย ให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่นเสมอ จึงมีเพื่อนฝูงและประชาชนจำนวนมากสนับสนุนให้ได้รับการเลือกตั้งทุกครั้งไป

เมื่อนายบรม เข้าไปดำรงตำแหน่งผู้แทนราษฎร ก็มีได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของชาวพังงาเท่านั้น ยังเป็นปากเป็นเสียงให้แก่ประชาชนในพื้นที่อื่น ๆ อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่ยากจน เห็นได้จากในเดือนพฤศจิกายน 2522 ได้เสนอญัตติด่วนขอให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเกี่ยวกับความเดือดร้อนเร่งด่วนของราษฎรที่ประกอบอาชีพทำแร่ในทะเล จำนวนประมาณสองแสนคนไม่สามารถประกอบอาชีพได้ เนื่องจากคณะรัฐมนตรีในสมัยนั้น ออกมติห้ามเรือหรือแพดูดแร่ในบางพื้นที่ของจังหวัดพังงา ได้แก่ ท่าหนู เขาปีหลาย บ่อตาน และนาใต้ เป็นเหตุให้ประชาชนที่เดือดร้อนดังกล่าวมาชุมนุมกันหน้าทำเนียบรัฐบาลประมาณพันกว่าคน ถึงแม้ผู้ที่เดือดร้อนมิใช่ชาวพังงาทั้งหมดแต่เป็นบุคคลจากภาคอื่น ๆ ของประเทศที่ไปรับจ้างทำเหมืองหรือดำแร่ที่พังงา นายบรมก็แสดงถึงความรับผิดชอบและความมีน้ำใจโดยออกไปต้อนรับพร้อมทั้งซื้อข้าวห่อไปแจกผู้ชุมนุม และให้ตั้งตัวแทนจำนวน 5 คนไปพบนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น คือ พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ซึ่งรับปากว่าจะไปดูสถานที่เกิดเหตุที่บ้านนาใต้

เนื่องจากสมัยก่อนมีการทำเหมืองแร่ดีบุก ในอำเภอตะกั่วป่า กะปง คุระบุรี และอำเภอเมืองพังงา จนแร่ดีบุกเริ่มร่อยหรอลง บรรดานายเหมืองก็หันมาสำรวจแร่ดีบุกในทะเล

ซึ่งพบว่ามีความอุดมสมบูรณ์ รัฐบาลในสมัยนั้นจึงต้องตั้งองค์การเหมืองแร่ในทะเล (อมท.) ขึ้นมาดูแล การทำสัมปทานเหมืองแร่ในทะเล (ปัจจุบันองค์การเหมืองแร่ในทะเล ยุบเลิกไปแล้วเนื่องจากไม่มีแร่ดีบุกให้สัมปทาน) แร่ดีบุกในขณะนั้นราคาแพงมาก กิโลกรัมละ 100 บาท จึงเป็นเหตุให้คนจากทั่วประเทศเดินทางมาขุดแร่ดีบุก เช่นจากจังหวัด นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี เพชรบุรี ราชบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร เลย กาฬสินธุ์ หนองคาย อุบลราชธานี อุตรธานี และกรุงเทพฯ ส่งผลให้ในอ่าวพังงาเต็มไปด้วยเรือแพที่ใช้ในการดูดแร่จำนวนมาก ทั้งเรือขนาดใหญ่ที่เจ้าของเป็นนายทุนหรือบริษัทขนาดใหญ่ เช่น บริษัทอิตัลไทย บริษัทบุญสูง บริษัทงานทวิ บริษัทกรุงไทย ดีบุก เป็นต้น และมีเรือขนาดเล็กที่ต่อขึ้นง่าย ๆ ลอยลำในทะเล (@หมู่บ้านน้ำเค็ม จังหวัดพังงา, 2553)

หลังจากการยื่นญัตติด่วนในครั้งนั้น นายบรมก็ติดตามทวงถามความคืบหน้าอีกครั้งหนึ่ง ก็พบว่ารัฐบาลยังมีได้ส่งรัฐมนตรีคนใดไปดูแลปัญหาดังกล่าวเลย จึงใช้สภาผู้แทนราษฎรเป็นเวทีเรียกร้องรัฐบาลให้ผ่อนผันแก่ผู้ประกอบการเหมืองแร่ในทะเลขนาดเล็ก นอกจากนี้ นายบรมยังแสดงถึงความมีใจนักเลง โดยให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ว่าหากช่วยผู้ทำเหมืองที่เดือดร้อนไม่ได้ ตนจะขอลาออกจากตำแหน่งผู้แทนราษฎร ส่งผลให้ชาวพังงาที่เลือกนายบรมเข้ามาไม่พอใจเป็นอย่างมาก ต่อว่าทำไมต้องไปช่วยเหลือคนจากท้องถิ่นอื่นที่มีใช้คนพังงา เพียงแต่เข้ามาทำงานในจังหวัดพังงาเท่านั้น รวมทั้งคนงานบางคนยังต่อว่าว่านายบรมไปเข้าข้างฝ่ายรัฐบาลอีกด้วย แต่ที่นายบรมดำเนินการไปนั้นเนื่องจากเห็นใจประชาชนที่มีฐานะ

ยากจน และต้องการลดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน

และจากการบอกเล่าของชาวพังงาสามารถยืนยันถึงอุปนิสัยของนายบรมว่าคนใจกว้าง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น คือในสมัยที่นายบรม เป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีชาวพังงาเดินทางไปพบเพื่อขอความช่วยเหลืออยู่ที่พักในกรุงเทพฯ นายบรมก็ยินดีให้เข้าพบ จัดหาอาหารมาเลี้ยงดู รวมทั้งให้เงินค่าเดินทางอีกด้วย จนเป็นที่รักและจดจำของชาวพังงาจำนวนมากในปัจจุบัน เช่น จากให้สัมภาษณ์ของข้าราชการในจังหวัดพังงาท่านหนึ่ง กล่าวว่า “นายบรมเป็นคนดีดีดิน เข้ากับชาวบ้านได้ทุกระดับ ชอบชนไก่ กินเหล้ากับชาวบ้าน ใครมีเรื่องเดือดร้อน ก็เข้าไปคุยได้เลยทันที และได้รับความช่วยเหลือกันทุกราย”

เมื่อนายบรม ดำรงตำแหน่งสำคัญในรัฐบาล ได้ดำเนินงานในหลายเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อชาวพังงา เช่น วันที่ 22 มกราคม 2525 ได้ประสานงานของงบประมาณไปยังกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอจัดสรรงบประมาณจำนวน 450,000 บาท และจังหวัดจัดหางบเพิ่มเติมจำนวน 250,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 700,000 บาท เพื่อสร้างห้องสมุดประชาชนอำเภอตะกั่วป่าให้ประชาชนค้นคว้าหาความรู้จนถึงปัจจุบันนี้ ในปี 2526 ร่วมกับนายจรรยา เสรีถวัลย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต พรรคประชาธิปัตย์ เสนอและสนับสนุนให้จัดตั้งสภาการเหมืองแร่ ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมเหมืองแร่และธุรกิจเหมืองแร่ เพราะเห็นว่าแร่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของประเทศ เมื่อใช้หมดแล้วไม่สามารถหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้และ

ในยุคนี้อุตสาหกรรมเหมืองแร่และธุรกิจเหมืองแร่สร้างรายได้แก่ประเทศชาติจำนวนมากขึ้น ประกอบกับเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ขณะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้ออกกฎหมายที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชาวพังงา เช่น พระราชบัญญัติการประมงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2528 เพิ่มเติมจากพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 เพื่ออนุรักษ์มิให้สัตว์น้ำบางชนิด เช่น เต่า และกระ ซึ่งมีคุณค่าทางเศรษฐกิจลดปริมาณ หรือแพร่พันธุ์น้อยลง เนื่องจากถูกจับจำนวนมาก จึงออกกฎหมายห้ามครอบครองสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์จากสัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจเหล่านั้น

ภายหลังจากนายบรมพ่ายแพ้การเลือกตั้งให้แก่ นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์ จากพรรคประชาธิปัตย์ เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2529 นายบรมลงสมัครรับเลือกตั้งอีกครั้งในปี 2531 แต่ก็ไม่สามารถฟันฝ่ากระแสความนิยมพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ไปได้ แต่ด้วยผลงานทางการเมืองซึ่งเป็นที่ยอมรับทั้งในระดับจังหวัดและระดับประเทศ ทำให้นายบรมได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาถึง 2 สมัยในช่วงเวลา 22 มีนาคม 2539 ถึง 21 มีนาคม 2543

ถึงแม้ว่านายบรมจะดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ก็ตาม สิ่งที่ประชาชนชาวพังงาได้สัมผัสคือ ความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย เป็นกันเอง ไม่ถือเนื้อถือตัว มีอัธยาศัยที่ดีต่อทุก ๆ คน นายบรมมีงานอดิเรก คือ เลี้ยงไก่ชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งไก่ใต้

สายพันธุ์ตะกั่วป่า นักเลงไก่ชนในปัจจุบันรู้จักไก่ชนพันธุ์ที่ นายบรมเลี้ยงกันเป็นอย่างดี ซึ่งมีราคาค่อนข้างสูง

ในช่วงประมาณ พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา ราคาแร่ดีบุก ตกต่ำ ไม่คุ้มกับการลงทุนเหมืองแร่หลายแห่งในพังงาได้ทยอย เลิกกิจการไปจนหมด ประชาชนหันไปประกอบอาชีพ เกษตรกรรมทำสวนยางพารา และสวนปาล์มน้ำมันกันมากขึ้น รวมทั้งมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเนื่องจากพังงามีภูมิประเทศ ที่สวยงาม นายบรมก็เช่นกันภายหลังจากวางมือทางการเมือง ก็หันไปดำเนินธุรกิจโรงแรม ที่พักในพังงา ทั้งในลักษณะเป็น เจ้าของกิจการ และรวมทุนกับเครือญาติ

แต่เป็นที่น่าเสียดใจแก่บรรดาญาติพี่น้อง ตลอดจน ประชาชนที่ชื่นชมยกย่องนายบรม นายบรมได้เสียชีวิตจาก คดีฉ้อราษฎร์บังหลวง ในขณะที่กำลังจะเดินทางไปพบปะเยี่ยมเยียน ประชาชนเพื่อช่วยบุตรสาวหาเลี้ยงและไปร่วมงานศพเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547

2. นายจรินทร์ ลักษณะวิศิษฏ์ (พ.ศ. 2529 - ปัจจุบัน)

นายจรินทร์ ชื่อเล่นว่า ฐิต เกิดเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2499 เป็นชาวอำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงาโดยกำเนิด บิดา เป็นคนไทยเชื้อสายจีนไหหลำ แซ่เดิม คือ แซ่ลิ้ม ชื่อ นายวิระ ส่วนมารดาชื่อนางสุรางค์ เป็นลูกครึ่งจีนผสมไทย มีพี่น้อง ทั้งหมด 9 คน นายจรินทร์เป็นคนโตที่ต้องช่วยบิดามารดาดูแล น้องอีก 8 คน

เดิมครอบครัวของนายจรินทร์เปิดร้านรับตัดเสื้อผ้า เมื่อมีเงินมากขึ้นจึงลงทุนทำเหมืองดีบุกโดยบิดาเป็นเจ้าของเหมืองหรือที่เรียกกันว่าถ้ำแก่เหมือง แต่ถึงแม้ฐานะทางบ้านจะดีขึ้นกว่าเดิมนายจรินทร์ก็ยังคงต้องช่วยงานบ้านและต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดหรือใช้เงินอย่างมีเหตุผล

นายจรินทร์เป็นคนเรียนหนังสือเก่งเมื่อครั้งเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนศิริราชบุรีวิทยา อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงาได้รับการคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าห้องและสอบได้ที่ 1 ของโรงเรียนมาตลอด จนกระทั่งเรียนชั้นประถม 7 ก็สอบได้ที่ 1 ของจังหวัด หลังจากนั้นได้สอบเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร และได้เป็นนักเรียนสวนกุหลาบรุ่นที่ 88

เมื่อนายจรินทร์เข้าไปศึกษาที่กรุงเทพมหานคร ด้วยความที่เป็นคนต่างจังหวัดจึงต้องพักหอพักแถวซอยพิบูลวัฒนาริมคลองประปาสามเสน ซึ่งใกล้กับที่ทำการพรรคประชาธิปัตย์ในปัจจุบัน ที่หอพักแห่งนี้นายจรินทร์มีโอกาสได้พบและรู้จักกับนายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ส.ส. พังงา พรรคประชาธิปัตย์ซึ่งเป็นคนท้ายเหมืองและมาพักที่หอพักเดียวกับนายจรินทร์เมื่อว่างจากการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

หลังจากสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนสวนกุหลาบแล้ว นายจรินทร์สอบเอ็นทรานติดมหาวินิจฉัยธรรมศาสตร์ สมัยนั้นกำหนดให้นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งเรียนวิชาศึกษาทั่วไปพร้อมกันก่อนแล้วไปแยกหรือเลือกคณะในชั้นปีที่ 2 ซึ่งนายจรินทร์เลือกเรียนคณะบัญชี เนื่องจากเป็นความประสงค์

ของบิดาที่ต้องการให้ประกอบธุรกิจเมื่อสำเร็จการศึกษา แต่เมื่อเรียนคณะบัญชีได้ไม่ถึง 1 ปีการศึกษา นายจรินทร์ก็ค้นพบตนเองว่าชอบวิชาทางด้านรัฐศาสตร์มากกว่า จึงย้ายคณะมาเรียนคณะรัฐศาสตร์ จนสำเร็จการศึกษาได้รัฐศาสตรบัณฑิต สาขาบริหารรัฐกิจ แล้วไปทำงานเป็นนักเขียนการ์ตูนการเมือง ให้แก่หนังสือพิมพ์มติชน ใช้นามปากกาว่า ภูวดำ และศึกษาต่อระดับปริญญาโทคณะรัฐประศาสนศาสตร์ สาขานโยบายสาธารณะและการวางแผนที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ หรือนิด้า

นายจรินทร์ลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกในพ.ศ. 2526 แต่ก็พ่ายแพ้แก่ ส.ส. คนเดิมซึ่งเป็นเจ้าของพื้นที่มาเป็นเวลานาน คือ นายบรม ตันเถียร จากพรรคกิจสังคม แต่ก็แพ้ด้วยคะแนนที่ไม่ห่างกันมาก ในการเลือกตั้งครั้งต่อมาใน พ.ศ. 2529 ก็สามารถเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสมัยแรกได้ และเมื่อดำรงตำแหน่ง ส.ส. สมัยแรกก็ได้รับเลือกเป็น ส.ส.ดาวรุ่ง (ส.ส. ใหม่ดีเด่น) โดยสื่อมวลชนสายรัฐสภา หลังจากนั้นก็ได้รับเลือกตั้งเป็นตัวแทนของชาวพังงาทุกครั้งไป (2531, 2535/1, 2535/2, 2538 และ 2539)

ในปี 2544 มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเลือกตั้งใหม่ โดยมีทั้ง ส.ส. แบบแบ่งเขต และ ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อ นายจรินทร์จึงไปลงสมัครในบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ และให้นายจุฤทธิ์ น่องชายคนสุดท้องลงสมัครเป็น ส.ส. พังงา แทน

ในขณะที่เป็นผู้แทนราษฎรนายจรินทร์ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญหลายตำแหน่งทั้งในฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน ได้แก่

- ปี 2529 – 2531 เลขานุการคณะกรรมการการทองเที่ยว
- ปี 2531 เลขานุการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข
- ปี 2532 รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี - ปี 2533 เลขานุการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- ปี 2532 – 2535 โฆษกพรรคประชาธิปัตย์
- ปี 2535 รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์
- ปี 2537 รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- ปี 2539 – 2540 ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน
- ปี 2540 – 2543 ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมรัฐบาล
- ปี 2540 – 2543 รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
- ปี 2544 – 5 มกราคม 2548 ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน
- ปี 2548 ที่ปรึกษาคณะกรรมการกิจการสภาสภาผู้แทนราษฎร

- ปี 2546 - ปัจจุบัน รองหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์
- 20 ธันวาคม 2551 - 17 มกราคม 2553 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
- 18 มกราคม 2553 - 4 กรกฎาคม 2554 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข
- ปี 2554 -ปัจจุบัน ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน

การเข้าสู่การเมืองของนายจรินทร์

ในวัยเยาว์นายจรินทร์มีโอกาสสัมผัสใกล้ชิดกับนักการเมืองระดับชาติ คือ นายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง ผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสมัยนั้น หลังจากนั้นนายจรินทร์เริ่มแสดงความสนใจการเมืองมากขึ้นเป็นลำดับ คือ ช่วงที่เกิดเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 นายจรินทร์กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.ศ. 5) ได้มีส่วนร่วมเดินขบวนจากโรงเรียนสวนกุหลาบไปยังลานพระบรมรูปทรงม้า เพื่อไปสมทบกับกลุ่มนักศึกษาและประชาชนบริเวณนั้น และนั่งฟังแกนนำผู้ชุมนุมปราศรัยบนเวที การไปชุมนุมในครั้งนั้นนายจรินทร์เห็นว่าเป็นการแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมตามระบอบประชาธิปไตยของตน

ส่วนเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2516 เป็นช่วงที่นายจรินทร์ศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้ว ถึงแม้จะมีได้เป็นแกนนำเช่นเดียวกับนักศึกษาคนอื่น ๆ แต่ก็มีส่วนร่วมฟังการปราศรัยของบรรดาแกนนำ และรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

ในขณะที่เรียนในมหาวิทยาลัย นายจรินทร์มีโอกาสมำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและทำให้รู้ถึงความต้องการของตนเอง เช่น จัดงานรำลึกเหตุการณ์ 14 ตุลาคม เป็นผู้ดำเนินการอภิปรายทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นผู้ร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอีกด้วย นอกจากนี้ยังเขียนการ์ตูนการเมืองซึ่งเป็นสิ่งที่นายจรินทร์ชื่นชอบเป็นอย่างมาก

การเขียนการ์ตูนการเมืองให้แก่หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เช่น เดลินิวส์ สยามรัฐ และมติชน ทำให้นายจรินทร์ได้แสดงความคิดเห็นทางการเมืองของตนได้อย่างเต็มที่ และสร้างแรงบันดาลใจให้นายจรินทร์ต้องการเป็นนักการเมืองหรือผู้แทนราษฎร เพราะเห็นว่าสามารถกำหนดนโยบาย ตัดสินใจ หรือดำเนินงานในเรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วกว่าการรับราชการโดยไต่เต้าจากระดับเล็ก ๆ ไปสู่ระดับที่สูงขึ้นไปจึงจะมีอำนาจดำเนินการต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนาน

นายจรินทร์ ได้เข้าเป็นยุวประชาธิปไตย หรือ Young Democrat ตั้งแต่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เนื่องจากชื่นชอบนักการเมืองหลายคนในพรรคนี้ โดยเฉพาะ นายชวน หลีกภัย นายจรินทร์ลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกในปี 2526 ในนามพรรคประชาธิปไตย แต่ก็ต้องพ่ายแพ้แก่นักการเมืองเจ้าของพื้นที่เดิมซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงามา 3 สมัย และมีตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลอีกด้วย หลังจากพ่ายแพ้ในการลงสมัครผู้แทนราษฎรครั้งแรก นายจรินทร์ก็ได้ย่อท้อลงพื้นที่จังหวัดพังงาเพื่อพบปะประชาชนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

พร้อมทั้งได้รับการสนับสนุนจากนายชวน หลีกภัย ขณะนั้น เป็นรองหัวหน้าพรรคซึ่งรับผิดชอบการเลือกตั้งภาคใต้ จนในที่สุดก็ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรสมัยแรกในปี 2529สามารถนำพรรคประชาธิปัตย์ยึดพื้นที่จังหวัดพังงาตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน

บุคลิกลักษณะของนายจурินทร์ เป็นคนตั้งใจ มุ่งมั่นในการทำงานและมีความคิดริเริ่ม แต่ค่อนข้างใจร้อน ต้องการผลสำเร็จที่รวดเร็ว เชื่อมั่นในตนเองสูง เห็นได้จากการทำงานในวัยเด็กและความมุ่งมั่นที่จะเป็นนักการเมืองเพื่อสามารถกำหนดนโยบายได้ตามที่ตั้งใจไว้ ไม่รอโต้เต้าจากการรับราชการ นายจुरินทร์มีนายชวนเป็นนักการเมืองต้นแบบทั้งทางการเมืองและการดำเนินชีวิต โดยใช้ชีวิตสมถะ เรียบง่าย เห็นได้จากการแสดงบัญชีทรัพย์สิน นายจुरินทร์เป็นรัฐมนตรีที่ติดอันดับว่ามีทรัพย์สินน้อยอันดับต้น ๆ ของคณะรัฐมนตรี เช่น สมัยที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีครั้งแรก ในปี 2535 เมื่อแสดงบัญชีทรัพย์สินแล้วมีทรัพย์สินน้อยที่สุดในคณะรัฐมนตรีสมัยนั้น หรือ ในปี 2551 นายจुरินทร์มีทรัพย์สินรวม 23,664,175.44 บาท หนี้สิน 14,435,187.94 บาท มีทรัพย์สินมากกว่าหนี้สิน 9,228,987.50 บาท ปี 2554 ทรัพย์สินลดลงเหลือ 17,487,236.75 บาท และมีหนี้ลดลงเหลือ 12,194,328.23 บาท ทำให้มีทรัพย์สินมากกว่าหนี้อยู่ 5,292,908.52 บาท จนลง 3,936,078.98 บาท หรือในการดำรงชีวิตนายจुरินทร์เคยอาศัยอยู่ตึกแถวบริเวณโรงพยาบาลศิริราชหรือทำน้ำพรานนกสมัยเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และเมื่อเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ ๆ ซึ่งจากคำบอกเล่าของอดีตเพื่อนบ้าน

คนหนึ่งเล่าว่า “เคยเช่าหอพักอยู่แถวเดียวกับนายจรินทร์ เป็นคนอัธยาศัยดี เป็นกันเองกับเพื่อนบ้าน ตอนปีใหม่ก็จะเลี้ยงอาหารเพื่อนบ้านในละแวกนั้น”

นายจรินทร์ เคยถูกกล่าวหาว่าปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ในโครงการแทรกแซงตลาดยางพารา ขณะที่ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ (พ.ศ. 2536 – 2538) แต่จากการไต่สวนข้อเท็จจริง ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในปี 2554 ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่านายจรินทร์ลงนามซื้อขายยางพาราในโครงการดังกล่าว ทำให้นายจรินทร์พ้นข้อกล่าวหาในที่สุด

วิธีการหาเสียง

ถึงแม้ว่านายจรินทร์เป็นคนพังงาโดยกำเนิดก็ตาม แต่ไปเรียนหนังสือ เติบโตและทำงานในกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่ การลงสมัครรับเลือกตั้งในสมัยแรก ๆ จึงใช้วิธีการลงพื้นที่เพื่อทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคยกับประชาชนเป็นหลัก แต่ในช่วงการเลือกตั้งก็ใช้วิธีขึ้นเวทีปราศรัยวันละ 8 – 10 ครั้ง

ในการเลือกตั้งครั้งแรกของนายจรินทร์ นายชวน หลีกภัยได้ไปช่วยหาเสียง ร่วมขึ้นเวทีปราศรัยด้วย และเนื้อหาการโฆษณาหาเสียงจะเสนอข้อมูลเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้สมัครคนเก่ากับคนใหม่ ว่าเป็นผู้มีความรู้ และจะสามารถนำสิ่งใหม่ ๆ มาสู่จังหวัดพังงา เช่น “จรินทร์ ความหวังใหม่ของคนพังงา คนหนุ่ม มีความรู้ มีอุดมการณ์” เป็นต้น

การปราศรัยของนายจุนทรได้รับการยอมรับว่ามี ความโดดเด่นเช่นเดียวกับนายชวน หลีกภัย นายวีระ มุสิกพงศ์ (สมัยนั้นอยู่พรรคประชาธิปัตย์) นายไตรรงค์ สุวรรณคีรี ที่ใช้วาทศิลป์ สำนวนโวหารเป็นที่ถูกอกถูกใจผู้รับฟัง นอกจากนี้ยังใช้การเข้าถึงประชาชน แสดงภาพลักษณ์ของความเป็นคนดี ดินเด็กหนุ่มยากจน ลูกหลานพี่น้องพวกพ้องของประชาชนในพื้นที่

ในการเลือกตั้งทั่วไปปี 2529 นายจุนทรต่อสู้กับ นายบรม ตันเถียร ส.ส. เก่า 4 สมัย จึงมุ่งหาเสียงกับประชาชนระดับรากหญ้าและคนหนุ่มสาวรวมทั้งกำนันผู้ใหญ่บ้าน ในขณะที่นายบรมคู่แข่งเน้นหาเสียงจากหัวคะแนนระดับสูง เช่น กลุ่มสมาชิกสภาจังหวัด หรือกลุ่มสมาชิกสภาเทศบาล รวมทั้งกลุ่มเจ้าของเหมืองแร่และเจ้าของสวนยาง ภาพที่ปรากฏและสร้างคะแนนให้แก่ นายจุนทรมากที่สุด คือ การตะเวนปราศรัยในงานศพ จนในที่สุดก็สามารถชนะนักการเมืองอาวุโส ผู้ผูกขาดตำแหน่ง ส.ส. ในจังหวัดพังงาลงได้ (ภูเมฆ, 2550, น. 84)

นอกจากนี้ในการหาเสียงยุคแรก ๆ ของนายจุนทรใช้วิธีการเดินเท้า เคาะประตูบ้าน เพื่อพบปะพูดคุยกับประชาชน เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและระบอบประชาธิปไตย เมื่อเทคโนโลยีก้าวหน้ามากขึ้น รูปแบบการหาเสียงของนักการเมืองนอกจากการปราศรัยและเดินหาเสียงแล้ว วิธีการหาเสียงก็ก้าวตามเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ในการเลือกตั้งปี 2539 พรรคประชาธิปัตย์ใช้วิธีการหาเสียงทางโทรศัพท์เป็นพรรคแรก ๆ โดยให้ประชาชนกดหมายเลข

โทรศัพท์ 4 ตัวที่พรรคกำหนดไว้ แล้วกดหมายเลขเพื่อเลือกจะฟังการหาเสียงของนักการเมืองคนใดในพรรค ซึ่งประกอบไปด้วยหัวหน้าพรรค เลขาธิการพรรค และกรรมการบริหารพรรคคนอื่น ๆ ซึ่งมีนายจรินทร์ธรรมอยู่ด้วย ส่วนเนื้อหานั้นมีความยาวประมาณ 5-10 นาทีประกอบด้วยการกล่าวทักทาย แนะนำตนเอง พูดถึงผลการทำงานที่ผ่านมาในอดีต นโยบายหรือสิ่งที่จะดำเนินการเมื่อได้รับการเลือกตั้ง และกล่าวเชิญชวนให้ผู้ฟังลงคะแนนเลือกตนเองหรือพรรคของตน

การจัดรายการทางโทรทัศน์ วิทยู หรือเวทีเพื่ออภิปรายโต้ว่าที่ทางการเมือง (Debate) ระหว่างพรรคการเมืองต่างๆ ถือว่าเป็นการโฆษณาหาเสียงรูปแบบหนึ่งโดยดำเนินการในรูปแบบที่ให้ผู้ประกาศหรือพิธีกรถามแล้วให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งตอบ หรือเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้ชมหรือผู้ฟังนำไปเป็นข้อมูลสำหรับตัดสินใจ นายจรินทร์มักเข้าร่วมการโฆษณาหาเสียงรูปแบบนี้อยู่บ่อยครั้ง

ในระหว่างที่นายจรินทร์ดำรงตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลคือ รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ ก็มักใช้สื่อต่าง ๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยู เพื่อประชาสัมพันธ์นโยบายหรือผลงานของกระทรวงนั้น ๆ โดยตนเองเป็นผู้นำเสนอ (Presenter) ถือว่าเป็นกลยุทธ์ทางการเมืองรูปแบบหนึ่ง (Political Tactics) โดยใช้ภาพลักษณ์ (Image) หรือแนวคิด (Ideas) ให้ผู้ชมมีพฤติกรรมตอบสนอง โดยพิจารณาจากวิธีการพูด พฤติกรรมหรือการแสดงออก รวมทั้งบุคลิกลักษณะด้วย เช่น สมัยเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีดูแลด้านการท่องเที่ยวก็มีโฆษณาเชิญชวน

ประชาชนให้ปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยวอย่างดีเพื่อรักษาภาพลักษณ์ของประเทศไทย หรือเมื่อรับผิดชอบสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ก็เป็นผู้แนะนำประชาชนที่ได้ความไม่เป็นธรรมจากการบริโภคให้ร้องเรียนมายังสายด่วนของ สคบ. ขณะที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงสาธารณสุขนั้น นายจรินทร์ก็ประชาสัมพันธ์ผลงานในรูปแบบคัทเอ้าท์หลายเรื่อง เช่น การเรียนฟรี รักษาฟรี เป็นต้น

นอกจากนี้ นายจรินทร์ยังใช้นิวมีเดียหรือโซเชียลมีเดีย ได้แก่ Twitter (@Aoodda) และ Facebook (จรินทร์ Aoodda) เป็นอีกสื่อหนึ่งในการหาเสียง และให้ข้อมูลแก่ผู้ที่สนใจ เนื้อหาในสื่อทั้งสองประเภทนี้ จะบอกเล่าถึงกิจกรรมทางการเมืองเช่น การประชุมสภา รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ ของตน เพื่อสื่อสารไปยังผู้ที่เป็นเครือข่าย และเปิดโอกาสให้บุคคลที่อยู่ในเครือข่ายถามพูดคุย ชักถามหรือแสดงความคิดเห็น นายจรินทร์ก็จะโต้ตอบอย่างสม่ำเสมอ และใน Facebook จะมีภาพกิจกรรมโดยเฉพาะกิจกรรมทางการเมือง เช่น การช่วยเหลือประชาชน นโยบายหรือผลงานเมื่อครั้งเป็นรัฐมนตรีเผยแพร่อยู่ในสื่อดังกล่าว

สำหรับการหาเสียงในจังหวัดพังงานั้นจากคำบอกเล่าของคนใกล้ชิดนายจรินทร์ บอกว่านายจรินทร์มีเครือข่ายของญาติพี่น้องเป็นกำลังสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้องสาวและน้องเขย เนื่องจากนายจรินทร์มีพี่น้องหลายคน รวมถึงบุคคลที่ศรัทธาในพรรคประชาธิปัตย์ก็เข้ามาช่วยหาเสียงเช่นกัน รวมถึงนักการเมืองท้องถิ่น แต่นายจรินทร์ไม่ยอมรับบุคคลที่มีอาชีพผิดกฎหมาย เช่น นักเลงหรืออันธพาลให้เข้ามามีบทบาทในการช่วยหาเสียง

แต่นายจุนทรมีเครือข่ายความสัมพันธ์กับนักการเมืองระดับจังหวัดและนักการเมืองระดับท้องถิ่น เพราะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนและชาวพังงาที่สนใจการเมืองกล่าวตรงกันว่านายจุนทรมีความสนิทสนมกับนักการเมืองระดับท้องถิ่นที่ นายบำรุง ปิยนามวาณิช หรือนายกหลี่ สมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ อดีตสมาชิกสภาจังหวัดพังงา 3 สมัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา ซึ่งมีฐานเสียงสนับสนุนจากชาวอำเภอตะกั่วทุ่ง อำเภอเมือง อำเภอทับปุด อำเภอกะปงและ อำเภอเกาะยาว เป็นส่วนใหญ่ และได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากนายจุนทรและนายจุฤทธิ์น้องชาย รวมทั้งนายบำรุงได้ยังได้เสียงสนับสนุนจากอดีตสมาชิก อบจ. พังงา กลุ่มกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กลุ่มอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านหรือ อสม. และบุคลากรทางการศึกษาอีกด้วย (ไทยวรรษ สีสันดรสมุทธร, 2552)

ซึ่งจากการสอบถามชาวพังงาที่สนใจการเมืองระดับท้องถิ่น กล่าวว่า “นักการเมืองระดับจังหวัดก็จะมีเครือข่ายเป็นนักการเมืองระดับท้องถิ่น เช่น อบท. อบต. กำนันและผู้ใหญ่บ้าน เมื่อมีการเลือกตั้งก็จะช่วยกันหาคะแนนเสียง ส่วนข้าราชการอื่น ๆ อย่างครูจะช่วยกันบ้าง ขึ้นอยู่กับความชอบพอของแต่ละคน ไม่ได้เป็นเครือข่ายชัดเจนเหมือนกับนักการเมืองท้องถิ่น” หรือนักการเมืองระดับท้องถิ่นท่านหนึ่งกล่าวว่า “เมื่อทาง อบจ. เขาขอมาให้ช่วยหาคะแนนเสียง ก็ช่วยกันไป...”

ส่วนการไปร่วมในงานพิธีต่าง ๆ เช่น งานศพ งานแต่งงาน นายจุนทรจะไปร่วมงานเหล่านี้เมื่อมีเวลาว่างจากการประชุม

สภาผู้แทนราษฎรและเมื่อไม่ติดภารกิจในพรรค เนื่องจาก นายจรินทร์เป็นคนมีระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ และจริงจังกับการทำงานในฐานะผู้แทนราษฎรที่มีหน้าที่ออกกฎหมาย รับฟังความคิดเห็นของประชาชนมาแจ้งรัฐบาลเพื่อให้รัฐบาล แก้ไขปัญหา และควบคุมตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลแทน ประชาชน จึงเป็นเหตุให้ประชาชนในจังหวัดพังงาตัดพ้อเสมอว่าไม่ค่อยลงพื้นที่ ไม่ใกล้ชิดกับชาวบ้าน ดังคำให้สัมภาษณ์ของ ชาวพังงาหลายคน ดังนี้

“ พ่อผมเคยเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ นายจรินทร์ เคยมาประชุมสมาชิกพรรคแล้วให้เบอร์โทรศัพท์ไว้ ว่ามีอะไร สามารถติดต่อ ร้องเรียนได้ พ่อผมมีเรื่องเดือดร้อนจะร้องเรียน โทรไปตั้งหลายครั้งกลับไม่มีคนรับ.....”

“ ไม่ค่อยลงพื้นที่ ผมเคยเห็นเขาครั้งเดียวในงานกาชาด ของจังหวัดเท่านั้น”

“ เคยเห็นเขามาเปิดงานหนึ่งที่พังงา มาเดียวเดียวก็กลับ ไม่ค่อยเป็นกันเองกับชาวบ้าน...”

“ เห็นมาเฉพาะตอมหาเสียงเลือกตั้งเท่านั้น”

อย่างไรก็ตามชาวพังงาส่วนหนึ่งก็ยังพึงพอใจต่อการทำหน้าที่ในสภาของนายจรินทร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอภิปราย การตั้งกระทู้ถามรัฐบาล จึงทำให้นายจรินทร์ยังคงได้รับคะแนนเสียงจากชาวพังงาอย่างต่อเนื่อง

ความสัมพันธ์กับพรรคการเมือง

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อการชนะการเลือกตั้งในแต่ละครั้งของนายจूरินทร์ คือ พรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองเก่าแก่จนจัดได้ว่าเป็นสถาบันการเมืองหนึ่งของประเทศไทย และเป็นพรรคขวัญใจของคนภาคใต้มาเป็นระยะเวลายาวนาน ในช่วงที่นายจूरินทร์ลงสมัครรับเลือกตั้งในปี 2526 และได้รับเลือกตั้งในปี 2529 นั้น นอกจากความขยันลงพื้นที่เพื่อพบปะประชาชนชาวพังงาของนายจूरินทร์แล้ว พรรคประชาธิปัตย์นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อชัยชนะของนายจूरินทร์ ซึ่งขณะนั้นพรรคประชาธิปัตย์อยู่ในยุคปรับปรุงนโยบาย ยืนหยัดและอย่างก้าวร้าวบริหารบ้านเมือง (พ.ศ. 2522 – ปลายพ.ศ. 2533) เนื่องจากพรรคฝ่ายแพ้การเลือกตั้งในวันที่ 22 เมษายน 2522 อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ ได้ที่นั่งเพียง 32 ที่นั่งจากที่นั่งทั้งหมด 301 ที่นั่ง เป็นพรรคอันดับที่สี่ โดยพรรคกิจสังคมได้รับเสียงข้างมากเป็นอันดับหนึ่งตามด้วยพรรคชาติไทยและพรรคประชากรไทยตามลำดับ หลังการเลือกตั้งพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ได้รับแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี โดยมีพรรคประชาธิปัตย์ทำหน้าที่เป็นฝ่ายค้าน และได้ร่วมกับฝ่ายค้านอื่น ๆ ยื่นญัตติอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2523 สุดท้ายนายกรัฐมนตรีต้องประกาศลาออกกลางสภา

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ โดยมีพรรคประชาธิปัตย์เข้าร่วมเป็นรัฐบาล ด้วยผลงานในบทบาท

ทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาลทำให้การเลือกตั้งครั้งต่อ ๆ มา คือ วันที่ 18 เมษายน 2526 พรรคได้จำนวน ส.ส. เพิ่มขึ้นเป็น 56 ที่นั่งจาก 324 ที่นั่ง ขยับมาเป็นพรรคอันดับที่ 3 และในวันที่ 27 กรกฎาคม 2529 ซึ่งนายจรินทร์ได้รับเลือกตั้งเป็นครั้งแรกนั้น พรรคประชาธิปัตย์มีที่นั่งมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ 100 ที่นั่งจาก จำนวนส.ส. ทั้งหมด 347 ที่นั่ง เนื่องจากพรรคเริ่มมีชื่อเสียงดี และความขัดแย้งที่เคยมีมากก็ลดน้อยลงไป จึงทำให้พรรคประชาธิปัตย์มีภาษีดีกว่าพรรคอื่น ๆ

ในการเลือกตั้งปี 2529 เป็นช่วงเวลาที่พรรคประชาธิปัตย์ ปรับปรุงและเปิดกว้างให้คนรุ่นใหม่และมีความคิดก้าวหน้าเข้ามาเป็นผู้สมัครผู้แทนราษฎรในนามของพรรค เช่น นายไชแสง สุกใส และนายจาตุรนต์ ฉายแสง(นรนิติ เศรษฐบุตร, 2530: 39) นายจรินทร์ก็ถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความคิดก้าวหน้าพรรคประชาธิปัตย์จึงส่งลงสมัคร ส.ส. ในนามของพรรคในการเลือกตั้งวันที่ 27 กรกฎาคม 2529 โดยการสนับสนุนของ นายชวน หลีกภัย ในขณะที่นายบรม ตันเถียร ส.ส. พังงา 4 สมัย จากพรรคกิจสังคมได้รับการสนับสนุนจากวิระ มุสิกพงศ์ เลขาธิการพรรคสมัยนั้นให้ลงสมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคประชาธิปัตย์เช่นกัน แต่สุดท้ายพรรคก็ส่งนายจรินทร์ลงสมัครชิงตำแหน่งผู้แทนราษฎรของพังงาและประสบความสำเร็จในที่สุด

ประกอบกับวัฒนธรรมทางการเมืองของชาวใต้ ที่มีความตื่นตัวทางการเมืองสูง และนิยมเลือกพรรคมากกว่าตัวบุคคล พรรคประชาธิปัตย์จึงเป็นที่นิยมของคนได้มากกว่าพรรคอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมัยที่นายชวน หลีกภัย ดำรง

ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสรางความภาคภูมิใจแก่คนใต้จำนวนมาก หากมีคนมาวิพากษ์วิจารณ์นายชวนในทางเสียหายก็สรางความไม่พอใจให้แก่ชาวใต้อย่างมาก รวมถึงชาวพังงาด้วย

จากการพูดคุยกับชาวพังงาในอำเภอตะกั่วป่าและอำเภอท้ายเหมือง ถึงแม้บางคนจะไม่ค่อยพอใจต่อการทำงานในพื้นที่ของนายจรินทร์เทาดาไก แต่ก็ยังคงเลือกพรรคประชาธิปัตย์ด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่อยู่ในวัยกลางคนขึ้นไป เห็นได้จากคำกล่าวต่อไปนี้

“บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมต้องเลือกพรรคประชาธิปัตย์ แต่เลือกตั้งที่ไร้กาก็ให้ประชาธิปัตย์ทุกครั้ง”

“เป็นพรรคของคนใต้ เราคนใต้ก็ต้องช่วยคนใต้ด้วยกัน”

“ไม่มีพรรคไหนให้เลือก ดีไปกว่าพรรคนี้อแล้ว”

“พวกเดียวกัน ก็ต้องช่วยกัน”

“ชอบพรรค แต่ไม่ชอบคน”

“ต่อให้พรรคประชาธิปัตย์ไปชุดคนตายมาลงสมัครคนใต้ก็เลือกอยู่ดี”

จะเห็นได้ว่าชาวพังงาส่วนใหญ่ให้ความนิยมในพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งมีผลต่อการได้รับเลือกตั้งของนายจรินทร์ เพราะผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งมิได้พิจารณาแต่ผลงานของผู้สมัครเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ช่วงการเลือกตั้งทุกสมัยนายชวนมักมาช่วยผู้สมัคร ส.ส. พังงาหาเสียง เพื่อให้ประชาชนเลือกพรรคและ

ผู้แทนของพรรค โดยผู้ใช้รถแห่ เดินพบปะประชาชน และขึ้นเวทีปราศรัย ซึ่งมีประชาชนมารอฟังการปราศรัยจำนวนนับพันคน แสดงให้เห็นความนิยมของชาวปักษ์ใต้ที่มีต่อพรรคประชาธิปัตย์และนายชวนอย่างเหนียวแน่น

นับตั้งแต่การเลือกตั้งปี 2544 เป็นต้นมา นายจรินทร์ลงสมัครรับเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ และได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรทุกครั้ง เนื่องจากนายจรินทร์เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในพรรคประชาธิปัตย์ จึงได้รับการวางตัวให้อยู่ในลำดับต้น ๆ ของบัญชีรายชื่อพรรคประชาธิปัตย์ทุกครั้ง และดำรงตำแหน่งสำคัญในพรรค เช่น รองหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน และเมื่อพรรคประชาธิปัตย์มีโอกาสจัดตั้งรัฐบาล นายจรินทร์ก็ได้รับมอบหมายให้ดูแลรับผิดชอบกระทรวงที่มีความสำคัญ เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข นายจรินทร์จะอุทิศเวลาทำงานให้แก่พรรคอย่างจริงจัง ช่วงหาเสียงเลือกตั้งนายจรินทร์จะช่วยลูกพรรคหาเสียงในพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพื่อรณรงค์ให้ประชาชนเลือกพรรคและผู้สมัครของพรรคไปพร้อม ๆ กัน ส่วนการดูแลพื้นที่ในจังหวัดพังงานั้น นายจรินทร์มอบหมายให้นางมุกดารัตน์ น้องสาวเป็นผู้รับเรื่องราวร้องทุกข์แทนตนจากประชาชนที่เดือดร้อน รวมทั้งมีเครือข่ายรับผิดชอบดูแลการดำเนินงานของสาขาพรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดพังงาด้วย

การปราศรัยหาเสียงของนายจรินทร์ มีเอกลักษณ์ของพรรคประชาธิปัตย์ คือ สามารถจูงใจให้ประชาชนมาร่วมฟัง

การปราศรัยได้จำนวนมาก โดยเฉพาะคนใต้ เนื่องจากพูดจา
ปราศรัยเก่ง ใช้สำนวนโวหารเปรียบเทียบกับผู้ฟังเห็นภาพ
ชัดเจน ทำให้ประชาชนเห็นข้อบกพร่องของพรรคฝ่ายตรงข้าม
เช่น การปราศรัยหาเสียงในการเลือกตั้ง ปี 2554 ที่จังหวัดภูเก็ต

.....แต่ที่น่าเป็นห่วงมากที่สุด...เนื่องจากต้องต่อสู้กับพระ
สององค์ คือ หลวงพ่อม่วงกับหลวงพ่อเทา.....การเลือก ส.ส.
เป็นศักดิ์ศรีอย่างหนึ่ง ดังนั้นต้องเลือกให้ถูกต้องและเป็น
ตัวแทนได้อย่างสมศักดิ์ศรี รวมทั้งต้องใช้คะแนนเสียงทุกเสียง
ให้เกิดประโยชน์ ทั้งในส่วนของ ส.ส.เขตและ ส.ส.บัญชีรายชื่อ
ขณะนี้เข้าสู่เส้นชัยสองพรรคใหญ่ และหนึ่งในนั้น คือ พรรค
ประชาธิปัตย์ ซึ่งหากเลือกไปแล้วเรามีนโยบายชัดเจนที่จะเดิน
หน้าต่อไปเพื่อประชาชน แต่หากเลือกอีกพรรคก็ได้่นายก
รัฐมนตรีโคลนนิ่งทักษิณ ได้นายณัฐวุฒิ ไสยเกื้อและนายจตุพร
พรหมพันธ์เป็นรัฐมนตรีหากเลือกพรรคเล็กหรือพรรคขนาด
กลาง หัวหน้าพรรคก็ไม่มีสิทธิเป็นนายกฯ เท่ากับเป็นการ
สนับสนุนนายกรัฐมนตรีโคลนนิ่งอีกทางหนึ่ง โดยหากพรรคได้
รับเลือกเข้าไปก็จะเดินหน้าต่อนโยบายที่ได้ทำไว้แล้ว เช่น
เรียนฟรี 15 ปีอย่างมีคุณภาพโดยฟรีใน 5 รายการ..... (ASTV
ผู้จัดการออนไลน์, 25 มิถุนายน 2554)

หรือแม้แต่ในการทำหน้าที่ฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร
นายจรินทร์ก็ใช้สำนวนโวหาร อู่มากอู่มาก เยียดเยียดฝ่าย
ตรงข้ามอย่างตรงไปตรงมา เช่นในช่วงหนึ่งของการอภิปราย
ไม่ไว้วางใจรัฐบาล เมื่อปลายปี 2556

.....นอกจากนี้ยังมีความล้มเหลวในเรื่องปากท้อง

ประชาชน เรื่องนี้ไม่ต้องพิสูจน์เพราะคนไทยทั้งประเทศประสบภัย “ผีอีแพง” เกิดปัญหาทุจริตล้มเหลวในการแก้ปัญหาพืชเกษตรเกือบทุกตัว เกิดการเวียนเทียน ทั้งหอมแดง มันสำปะหลัง จำนำข้าว เป็นต้น ถ้าเงินที่นำไปอุ้มสินค้าไม่เพียงพอก็ต้องนำไปสู่การกู้เงินต่างชาติ ซึ่งต่างประเทศมี “เลดี้กาก้า” หรือท่านนายกฯ จะเป็น “เลดี้กู๊” โดยเฉพาะนโยบายจำนำข้าวจะทำให้ประเทศไทยหายนะที่สุด จึงทำให้พวกตนไม่ไว้วางใจในเรื่องทุจริตเงินน้ำท่วม 1.2 แสนล้านบาท ที่จัดเป็นงบกลาง นายกฯสร้างภาพเรื่องการปราบปรามการทุจริต แต่มีการย้ายเลขา ป.ป.ท.ไปเป็นรองปลัดกระทรวงยุติธรรม อ้างว่าตำแหน่งสูงขึ้น เพราะกำลังตรวจสอบเรื่องงบทุจริตน้ำท่วม การใช้ฟอนเงิน การนำเข้ารถหรูที่เกี่ยวกับเจ๊คนหนึ่ง นอกจากนี้การไม่เปิดเผยราคากลางและคำนวณไว้บนเว็บไซต์ตามที่ ป.ป.ช.ท้วงติง ตรงนี้เป็นที่มาของการทุจริตเรียกหัวคิว 35%.... (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 28 มิถุนายน 2555)

ส่วนการทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน ก็เป็นที่ยอมรับของคนในพรรคประชาธิปัตย์ว่าทำหน้าที่ได้ดี เห็นได้ในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร เมื่อปลายปี 2555 นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ส.ส.สุราษฎร์ธานี กล่าวถึงการทำหน้าที่อภิปรายไม่ไว้วางใจ ของพรรคประชาธิปัตย์ ว่านายจรินทร์ ในฐานะประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน (วิปฝ่ายค้าน) สามารถคุมเกมได้ดีมาก มีการซักซ้อมกันมาดี ผู้อภิปรายแต่ละคนทำการบ้านมาอย่างดี ทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 28 มิถุนายน 2555)

ยุคที่สาม ยุคทายาททางการเมือง และการแข่งขันระหว่างสองพรรคใหญ่ (พ.ศ. 2544 – 2556)

การเมืองถิ่นพังงาในยุคนี้เป็นยุคที่นักการเมืองเก่าส่งทายาทของตนมาลงสนามเลือกตั้งระดับชาติ เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับพ.ศ. 2540 กำหนดให้ผู้แทนราษฎรมีที่มาจากการเลือกตั้ง 2 รูปแบบ คือ แบบแบ่งเขตและแบบบัญชีรายชื่อ ทำให้พังงาสามารถมีผู้แทนราษฎรได้ 2 คน นายจุนทร ส่งนายจุฤทธิ์ น้องชายของตนลงสมัครในเขต 2 ส่วนตนเองลงสมัครในบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ สำหรับเขต 1 นั้น พรรคประชาธิปัตย์ส่งบุตรสาวของนายบรม ตันเถียร อดีตผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา 4 สมัย คือ นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ ลงสมัครเพื่อเป็น ส.ส.หญิงคนแรกของพังงา

อย่างไรก็ตามในยุคนี้พรรคประชาธิปัตย์ พรรคการเมืองที่เป็นเจ้าของพื้นที่มายาวนานได้ถูกทำลายโดยพรรคการเมืองคู่แข่ง ซึ่ง เป็นพรรคการเมืองใหญ่และเป็นพรรครัฐบาล คือ พรรคไทยรักไทยหรือพรรคเพื่อไทยในปัจจุบัน จนสามารถยึดที่นั่งในสภาจากเขตเลือกตั้งที่ 2 จังหวัดพังงาได้ 1 สมัย ถึงแม้เป็นเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ที่พรรคคู่แข่งสามารถยึดพื้นที่ในพังงาได้ แต่ก็เป็นการจุดประกายให้นักการเมืองจากพรรคเพื่อไทยมีความหวังและหาช่องทางดำเนินกลยุทธ์เจาะฐานเสียงในพังงาสำหรับอนาคต ซึ่งจะเป็นการแข่งขันระหว่างสองพรรคการเมืองใหญ่ที่มีความเข้มข้นมากขึ้น นักการเมืองถิ่นที่มีบทบาทสำคัญในยุคนี้ประกอบด้วย

1. นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ (พ.ศ. 2544 – ปัจจุบัน)

นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ ชื่อเล่นว่า มด หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า น้องมด เป็นบุตรสาวของนายบรม และคุณหญิงประภาวรรณ ตันเถียร เกิดเมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2515 เป็นคนอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา แต่เมื่อสำเร็จ การศึกษาระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนตะกั่วป่าเสนานุกูล จังหวัดพังงา ก็ไปศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาที่กรุงเทพมหานครที่โรงเรียนสตรีวิทยา 2 แล้วสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์-บัณฑิต สาขามัธยมศึกษา ส่วนปริญญาโทสำเร็จการศึกษาจาก คณะบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด สถาบันศศิรินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้ามาทำงานทางการเมือง โดยเริ่มจากการเป็นผู้ช่วยของบิดาซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา (ส.ว.) 2 สมัย (พ.ศ. 2539 - พ.ศ. 2543) จึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะเข้ามาทำงานทางการเมืองอย่างจริงจัง เพื่อรับใช้ประชาชนและทำงานให้กับประเทศชาติ เมื่ออายุครบ 25 ปี ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทจึงเข้ามาทำงานทางการเมือง โดยลงสมัครผู้แทนราษฎรในนามพรรคประชาธิปัตย์ ในการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. 2544 จากการสนับสนุนของนายจรินทร์และนายชวน

ซึ่งการเลือกตั้งครั้งนี้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเลือกตั้งใหม่คือ มีการลงคะแนนเลือก ส.ส. เขต และ ส.ส. บัญชีรายชื่อ และขณะนั้นจังหวัดพังงาแบ่งเป็น 2 เขต มี ส.ส.

ได้ 2 คน นางกัณฑวรรณลงสมัครในเขต 1 ประกอบด้วย อำเภอเมืองพังงา ตะกั่วทุ่ง ทับปุด และเกาะยาวในนามพรรคประชาธิปัตย์ ได้รับเลือกตั้งตั้งแต่สมัยแรก และได้รับการเลือกตั้งเป็น ส.ส. ทุกครั้งที่ลงสมัครรับเลือกตั้ง ถึงแม้ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดพังงาจะมีเพียง 1 เขต และมีผู้แทนราษฎรได้ 1 คน นางกัณฑวรรณก็ได้รับความไว้วางจากพรรคประชาธิปัตย์ให้ลงสมัครในเขต 1 จังหวัดพังงา

เห็นได้จากคำกล่าวของนายชวนที่ว่า “นางกัณฑวรรณมีความขยันและมีการพบปะพี่น้องประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นตนเองไม่หวังตัวผู้สมัครระบบแบ่งเขต แต่เป็นหวังเรื่องคะแนนเสียงในระบบบัญชีรายชื่อ.....” (ไทยรัฐออนไลน์, 24 มิถุนายน 2554) ซึ่งก็เป็นจริงดังที่นายชวนคาดการณ์ปรากฏว่าการเลือกตั้งครั้งล่าสุดวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2554 นางกัณฑวรรณได้รับคะแนนเสียงสูงที่สุดในการเลือกตั้งครั้งนั้น ด้วยคะแนน 108,559 คะแนน

วิธีการหาเสียง

นางกัณฑวรรณเป็นที่ยอมรับจากชาวพังงาว่าเข้าถึงประชาชนอย่างแท้จริง กลยุทธ์ในการหาเสียงที่ใช้ คือ เคาะประตูบ้าน ลงพื้นที่สัมผัสกับชาวบ้านอย่างใกล้ชิด ไม่เพียงแต่ช่วงเลือกตั้งเท่านั้นที่นางกัณฑวรรณลงพื้นที่พบปะประชาชน เมื่อได้เป็น ส.ส. ก็ลงพื้นที่อย่างสม่ำเสมอด้วยความเป็นกันเองกับประชาชน หรือกล่าวได้ว่า เมื่อได้เป็น ส.ส.แล้วไม่ลืมชาวพังงาซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวบ้านต้องการ เช่น พบปะเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุ สํารวจพื้นที่ความเสียหาย เยี่ยมเยียนพี่น้องผู้ประสบ

ภยันน้ำท่วมร่วมกับนักการเมืองท้องถิ่นในพื้นที่บ้านปากคลอง ตำบลรมณีย์ อำเภอกะปง เนื่องจากดินสไลด์ปิดทาง บ้านช้าง เชื้อ ตำบลเหล อำเภอกะปง เนื่องจากน้ำกัดเซาะริมตลิ่งจน ถนนชำรุดเสียหาย บ้านนกสูก-ทางขึ้นภูตาคอ อำเภอกะปง เพราะคอสะพานขาดและ ชุมชนตลาดเก่า รวมถึงจัดกิจกรรม กีฬาต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น

การพบปะประชาชนในพื้นที่อย่างสม่ำเสมอของนาง กันตวรรณ ส่งผลให้ในช่วงหาเสียงเลือกตั้งไม่มีปัญหาการเข้าถึงประชาชน เพราะประชาชนมีความคุ้นเคยเป็นอย่างดี จึงใช้วิธีการปราศรัยหาเสียงบนรถกระบะแห่ไปตามถนนต่าง ๆ เมื่อถึงเขตชุมชน เช่น ตลาด หรือเทศบาลก็จะลงไปพูดคุยพบปะประชาชน ส่วนในชนบทก็จะไปหาเสียงตามตลาดนัด นางกันตวรรณแบ่งเวลาในการทำงานในสภาและพบปะประชาชนอย่างชัดเจน โดยลงพื้นที่พบปะชาวพังงาในวันศุกร์ถึงวันจันทร์ และไปร่วมงานอุปสมบท งานแต่งงาน หรืองานศพอย่างสม่ำเสมอ ถึงแม้มีหน่วยงานของรัฐหลายแห่งมีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ และแก้ไขปัญหาแก่ประชาชนก็ตาม แต่ชาวบ้านมักจะมาพบ และร้องเรียนโดยตรงกับผู้แทนราษฎรมากกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ เรื่องที่ร้องเรียนมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ เช่น ถนนชำรุด สะพานขาด เป็นต้น เมื่อได้รับการร้องเรียนแล้ว นางกันตวรรณจะประสานไปยังผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น ส่วนวันอังคารนางกันตวรรณต้องประชุมพรรคประชาธิปัตย์ และประชุมสภาผู้แทนราษฎรทุกวันพุธและวันพฤหัสบดี ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญของ ส.ส.

ซึ่งนางกัณฑ์วรรณมีเครือข่ายทางการเมืองในจังหวัดหลายกลุ่ม เพราะนักการเมืองท้องถิ่นระดับจังหวัดของพังงาเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งนายฉกาจ พัฒนกิจวิบูลย์ และนายบำรุง ปิยนามวานิช ที่ลงสมัครชิงเก้าอี้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา ซึ่งผลัดกันแพ้ชนะคนละสมัย โดยสื่อมวลชนในพังงารายงานว่านางกัณฑ์วรรณให้การสนับสนุนนายฉกาจ อดีตนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา อดีตสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา เขตท้ายเหมือง และอดีตวุฒิสภาจังหวัดพังงา (ส.ว.) ในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดครั้งล่าสุด (13 พฤษภาคม 2556) เป็นการชิงชัยกันระหว่างนักการเมืองจากพรรคประชาธิปัตย์ด้วยกันเอง คือ นายฉกาจและนายบำรุง ซึ่งนางกัณฑ์วรรณ ได้ประกาศของวางตัวเป็นกลาง มิได้เข้าข้างฝ่ายใด เพราะเป็นผู้สมัครจากพรรคเดียวกันทั้งสิ้น

เมื่อครั้งที่นายฉกาจ ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงานั้น ได้ดำเนินกิจกรรมต่อสาธารณชนที่เป็นประโยชน์ต่อฐานเสียงของพรรคประชาธิปัตย์จำนวนมาก เช่น มอบทุนการศึกษาและทุนสนับสนุนช่วยเหลือผู้พิการ จัดโครงการเครือข่ายเรียนรู้สู่สุขภาพพึ่งตนเอง จนสื่อมวลชนในพังงาให้ฉายาว่าเป็นผู้บริหารส่วนท้องถิ่นที่ลงพื้นที่พบปะประชาชนมากเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด

นอกจากนี้ นางกัณฑ์วรรณ ยังมีเครือข่ายอื่น ๆ ที่ให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ กลุ่มอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านหรือ อสม. กลุ่มสตรี กลุ่มแม่ค้าในตลาด และ

กลุ่มผู้สูงอายุ ซึ่งนางกันตวรรณจะเป็นที่รักของบรรดาผู้สูงอายุ เนื่องจากลงพื้นที่ไปพบปะประชาชนอย่างสม่ำเสมอ จึงมีบุคคลกลุ่มนี้เป็นฐานเสียงสำคัญในการเลือกตั้ง ดังมีผู้ให้สัมภาษณ์ว่า

“หนูไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าคุณกันตวรรณหรอก เพราะหนูเรียนไม่ได้เรียนที่พังงา แต่พอหนูกลับไปเลือกตั้ง แม่กับยาย หนูบอกให้เลือกกันตวรรณ หนูก็เลือกตามที่ยายกับแม่บอก...”

“ยายบอกว่าคุณกันตวรรณเขาดี มาเยี่ยมคนแก่อยู่เรื่อย...”

“เด็กวัยรุ่นผู้หญิง มักจะเชื่อผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ให้เลือกใคร พรรคไหน ก็เลือกตาม ส่วนมากเขาจะให้เลือกประชาธิปไตยกัน”

ซึ่งเห็นได้ว่านางกันตวรรณมีเครือข่ายและได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มสตรีและผู้สูงอายุอย่างเหนียวแน่น

นอกจากผลงานซึ่งเป็นที่ยอมรับของประชาชนแล้ว ชื่อเสียงและความดีของนายบรม บิดาของนางกันตวรรณก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ชนะการเลือกตั้งที่พังงา เมื่อครั้งนายบรมยังมีชีวิตอยู่ได้ช่วยบุตรสาวหาเสียงโดยเยี่ยมประชาชนไปร่วมงานศพ ร่วมงานเลี้ยงของประชาชนด้วยกันเสมอ อีกทั้งมีฐานเสียงจากนักการเมืองท้องถิ่นสนับสนุน เช่น อดีตกำนันตำบลบ่อแสน อำเภอทับปุด ซึ่งเป็นหัวหน้าใหญ่ของชาวมุสลิม และมีเครือข่ายเป็นหัวหน้าใหญ่ให้ อีกด้วย

ส่วนพรรคประชาธิปัตย์ก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ส่งผลต่อการชนะเลือกตั้ง เห็นได้จากการให้สัมภาษณ์ของนางกันตวรรณต่อรายการกระเช้าวงข่าวเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม

2554 เธอกล่าวว่าร้อยละ 70 ของชาวพังงายึดมั่นในพรรคประชาธิปัตย์ ดังนั้นในการหาเสียงของเธอจะชูนโยบายของพรรคและสนับสนุนนายอภิสิทธิ์เป็นนายกรัฐมนตรี

2. นายจุฤทธิ์ ลักษณวิศิษฏ์ (พ.ศ. 2544 – 2547, พ.ศ. 2550 – 2554, พ.ศ. 2556)

นายจุฤทธิ์ เป็นน้องชายคนสุดท้องของนายจรินทร์ จากบรรดาพี่น้องทั้งหมด 9 คน เกิดเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2515 จบการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยนเรศวร ประกอบธุรกิจส่วนตัวก่อนลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกในพ.ศ. 2544 แทนนายจรินทร์ ที่ไปลงสมัครในบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ โดยนายจุฤทธิ์ลงสมัครในเขต 2 อำเภอท้ายเหมือง ตะกั่วป่า คุระบุรี และได้รับเลือกตั้งในสมัยแรก สาเหตุที่นายจุฤทธิ์ลงสนามเลือกตั้งระดับชาติครั้งแรกแล้วได้รับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรเนื่องมาจากฐานเสียงของนายจรินทร์พี่ชายและกระแสความนิยมในพรรคประชาธิปัตย์เป็นหลัก (ASTVผู้จัดการออนไลน์, 7 กุมภาพันธ์ 2548)

ในการเลือกตั้งต่อมาในพ.ศ. 2548 นายจุฤทธิ์พ่ายแพ้การเลือกตั้งเสียเก้าอี้พรรคประชาธิปัตย์ให้แก่นายกฤษ ศรีฟ้า จากพรรคไทยรักไทย เนื่องจากชาวพังงาเห็นว่านายจุฤทธิ์รวมทั้งนายจรินทร์ไม่ค่อยลงทำงานในพื้นที่เท่าใดนัก ประชาชนจึงไม่เห็นผลงานอย่างชัดเจน ประกอบกับนายจรินทร์ผู้พี่เป็นผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์ที่ยึดพื้นที่จังหวัดพังงามาหลายสมัย แต่ไม่ได้เข้ามาพัฒนาพื้นที่เลย ทำให้พื้นที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขต 2 ของพังงา เป็นพื้นที่ที่ล้าหลังในเรื่องการพัฒนา

มาก (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 7 กุมภาพันธ์ 2548) โดยชาว
 ท้ายเหมืองบางคนกล่าวว่า “เป็นคนท้ายเหมืองแท้ ๆ ยังไม่มา
 พัฒนาท้ายเหมืองให้เจริญขึ้นเลย” หรือประชาชนในอำเภอ
 ตะกั่วป่าผู้หนึ่งกล่าวว่า “เมื่อได้เป็น ส.ส. ก็ไม่ได้มาในพื้นที่
 เท่าใดนัก และไม่ค่อยเป็นกันเองกับประชาชน” นอกจากนี้
 นายจุฤทธิ์ยังถูกมองจากชาวพังงาว่า หยิ่งยโส เกียจคร้าน
 ไม่ทำงานหรือไม่มีผลงาน และมักด่าว่าหรือโจมตีผู้สมัครจาก
 พรรคตรงกันข้าม (บัญญัติ ชูเลิศ, 2550)

แต่จากข้อมูลของฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์เห็นว่า แท้จริง
 แล้วเหตุที่นายจุฤทธิ์เข้าไปมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือ
 ผู้ประสบภัยจากสึนามิอย่างจริงจัง แต่สื่อต่างๆ มิได้นำเสนอ
 เผยแพร่ให้ประชาชนได้รับรู้ เนื่องจากถูกข่มขู่จากภาครัฐ ซึ่งอยู่
 ฝ่ายตรงกันข้ามกับพรรคประชาธิปัตย์

เมื่อไม่ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร นายจุฤทธิ์ก็ยังคง
 มีบทบาททางการเมืองโดยเป็นผู้ช่วยดำเนินงานของสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา คือ นายจรินทร์พีชาย และเป็น
 ประธานสาขาพรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดพังงา เขต 2

นายจุฤทธิ์กลับมาเป็นผู้แทนราษฎรพังงาเขต 1 อีก
 ครั้งหนึ่งในการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2550 เนื่องจากกระแสพรรค
 ประชาธิปัตย์ยังเป็นที่นิยมของชาวใต้อยู่ ทำให้ฐานเสียงของ
 พรรคประชาธิปัตย์ในจังหวัดพังงายังเกาะกลุ่มกันอย่าง
 เหนียวแน่นรวมทั้งสถานการณ์ทางการเมืองในประเทศส่งผล
 ทางบวกต่อพรรคประชาธิปัตย์และพรรคพลังประชาชนเป็น
 พรรคที่อยู่ภายใต้การครอบงำของ พ.ต.ท. ทักษิณ ซึ่งมีคดีทุจริต

ในหลายเรื่อง จึงเพิ่มความเกลียดชังในพรรคดังกล่าวแก่ชาวใต้ ประกอบกับนายกฤษ ศรีฟ้า จากพรรคคู่แข่งชั้นถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเป็นเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2551 – พ.ศ. 2555) ด้วย

แต่ช่วงที่เป็นผู้แทนราษฎรมีกระแสข่าวว่านายจุฤทธิ์ทำหน้าที่ในพื้นที่ไม่ค่อยดีโดนัก (มติชนออนไลน์, 1 กุมภาพันธ์ 2554) การเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดวันที่ 3 กรกฎาคม 2554 พรรคประชาธิปัตย์จึงมีมติให้นายจุฤทธิ์ลงสมัครในระบบบัญชีรายชื่อของพรรคอันดับที่ 46 เนื่องจากการเลือกตั้งครั้งนี้ จังหวัดพังงามี ส.ส. เขตได้เพียง 1 คนเท่านั้น โดยส่งนางกัญฉวรรณ ลงสมัครผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตของจังหวัดพังงา

การเลือกตั้งครั้งล่าสุดพรรคประชาธิปัตย์มีสัดส่วน ส.ส. จากบัญชีรายชื่อ จำนวนทั้งสิ้น 44 คน ทำให้นายจุฤทธิ์ไม่ได้รับตำแหน่งส.ส. แบบบัญชีรายชื่อทันที จนวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2556 นายปัญญาวัฒน์ บุญมี ส.ส. บัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์อันดับที่ 16 เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง นายจุฤทธิ์ จึงได้เลื่อนลำดับมาเป็น ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อแทน

เมื่อนายจุฤทธิ์ มารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว นายจุฤทธิ์ก็แสดงบทบาทฝ่ายค้านในสภาหลายเรื่อง เช่น ออกกฎหมาย ตรวจสอบสวน อภิปรายพระราชบัญญัติเงินกู้ของรัฐบาล จำนวน 2 ล้านล้านบาท อภิปรายร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ 2557 และมีบทบาทสำคัญในพรรคประชาธิปัตย์มากขึ้น เช่น ร่วมปราศรัยเวทีผ่าความจริงของพรรคประชาธิปัตย์ ตามจังหวัดต่างๆ ซึ่งมีทั้งคำชื่นชมและวิพากษ์วิจารณ์จากผู้ติดตามการเมืองว่า

นายจุฤทธิ์มีการเรียนรู้ที่เร็ว ลีลา รูปแบบการอภิปรายคล้ายคลึงกับ ส.ส. คนก่อน ๆ ของพรรคประชาธิปัตย์ เช่น นายสุเทพ เทือกสุบรรณ หรือ นายชำนาญ ศักดิ์เศรษฐ แต่ผู้ชมบางคนก็เห็นว่าน่าเสียดาย วิธีการพูด ไม่ค่อยน่าฟังเท่าใดนัก

ถึงแม้ว่านายจุฤทธิ์เป็น ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อก็ตาม นายจุฤทธิ์ก็จะนำเรื่องร้องเรียนปัญหาความเดือดร้อนของชาวพังงารวมทั้งพื้นที่อื่นๆ เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปแก้ไขหรือดำเนินการต่อไป นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ในคณะกรรมการการศาสนา สภาผู้แทนราษฎร แทนนายบัญญัติวัฒน์ บุญมี สมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ที่เสียชีวิต อีกด้วย

3. นายกฤษ ศรีฟ้า

นายกฤษ ศรีฟ้า เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาสังกัดพรรคไทยรักไทย ที่สามารถยึดพื้นที่ที่พรรคประชาธิปัตย์เป็นเจ้าของพื้นที่เป็นเวลายาวนานเกือบ 20 ปี โดยเอาชนะนายจุฤทธิ์ น้องชายนายจรินทร์ ในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2548

นายกฤษ มีถิ่นฐานอยู่ในอำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา เกิดวันที่ 23 เมษายน 2504 เป็นบุตรในพี่น้องจำนวน 9 คน ของ นายสถิตย์ และ นางนุกูล ศรีฟ้า สำเร็จการศึกษา คณะรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เคยเป็นเกษตรกร และนักธุรกิจ เกิดที่อำเภอตะกั่วป่า ในวัยเด็กไปเติบโตที่บ้านน้ำเค็ม บ้านทุ่งตึก ตำบลเกาะคอเขา แล้วอาศัยอยู่กับญาติที่เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเรียนหนังสือ ทำให้มีความผูกพันกับการเกษตรกรรม จึงศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเกษตร

เมื่อศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นายกฤษต์ตัดสินใจไม่สอบไล่ เพราะตั้งใจจะเป็นเกษตรกรจึงไม่เห็นความสำคัญต่อการศึกษาเท่าใดนั้น หลังจากนั้นก็เดินทางท่องเที่ยวไปยังจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศไทย เพื่อหาประสบการณ์ และอุปสมบทเมื่ออายุครบ 20 ปี

เมื่อลาสิกขาบทนายกฤษกลับมาทำสวนยางพาราที่พังงาบ้านเกิด แต่ได้ผลผลิตช้า จึงเพาะกล้าไม้ขาย ทำให้มีรายได้มากขึ้น และประมาณปี 2530 - 2531 ทำการเลี้ยงกุ้งกุลาดำ เนื่องจากพังงามีเหมืองร้างจำนวนมากที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ จนสามารถซื้อเครื่องมือ เครื่องจักรหรืออุปกรณ์การเกษตรมาใช้สำหรับขยายงานและซื้อที่ดินเพิ่ม ต่อมานายกฤษลงเล่นการเมืองระดับท้องถิ่น คือสมัครเป็นผู้ใหญ่บ้านแทนบิดาซึ่งเป็นกำนัน แต่แพ้คู่แข่งซึ่งเป็นเพื่อนกันเพียง 2 - 3 คะแนน จึงกลับมาทำการเกษตรกรรมเพื่อสร้างฐานะแก่ตนเองและครอบครัวให้เป็นปีกแผ่น

ประมาณปี 2540 นายกฤษเห็นว่ามีโอกาสและฐานะที่มั่นคงพอสมควร จึงตั้งใจอุทิศตนทำงานให้แก่สังคม เพราะเห็นว่าเมืองพังงามีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ เช่น เหมืองแร่ ป่าไม้ ป่าชายเลน และทรัพยากรท่องเที่ยว แต่ชาวพังงาไม่เรียนรู้การพัฒนาทรัพยากรของตนเอง ปล่อยให้บุคคลภายนอกมาใช้ประโยชน์ ชาวพังงาเองกลับได้รับประโยชน์จากทรัพยากรดังกล่าวน้อย เช่น การทำเหมืองแร่ในอดีตทิ้งไว้แต่เหมืองร้างให้ชาวพังงา และสถานที่ท่องเที่ยวในปัจจุบันที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาใช้จำนวนมากแล้วก็จากไป นายกฤษเห็นว่าชาวพังงา

ต้องเรียนรู้การบริหารจัดการทรัพยากรด้วยตนเอง จึงชักชวนเพื่อน ๆ มาดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวร่วมกัน ถึงแม้ตนจะไม่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวมากนัก ก็เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง ต่อมาจึงได้รับเลือกตั้งเป็นนายกสมาคมท่องเที่ยวจังหวัดพังงา

เมื่อนายกฤษทำงานด้านสังคมได้สักระยะหนึ่ง เห็นว่าต้องให้คนในสังคมมีความรู้ สามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงทำงานด้านสังคมและการศึกษามากขึ้นกว่าเดิมและพบว่าระบบราชการที่เป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศนั้น มิได้ทำงานตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง เพราะประชาชนมิได้เป็นผู้ให้คุณให้โทษแก่ข้าราชการ ปัญหาในพื้นที่จึงมิได้รับการแก้ไข นายกฤษเห็นว่าการเมืองจะมีอำนาจผลักดันปัญหาให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปกำหนดเป็นนโยบายต่อไป นายกฤษจึงตัดสินใจลงสมัครและได้เป็นนักการเมืองท้องถิ่น คือ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา (ส.จ.) เขตอำเภอคุระบุรี หลายสมัย แต่พบว่านักเมืองท้องถิ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญแก่โครงสร้างพื้นฐานมากกว่าการพัฒนาโครงสร้างทางสังคม เช่น การศึกษา เพราะเห็นผลงานชัดเจน ใช้งบเสี่ยงสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป ทำให้นายกฤษพัฒนาด้านสังคมตามที่ต้องการได้ไม่เต็มที่ เพราะอำนาจมีจำกัดและไม่ได้รับการสนับสนุนจากนักการเมืองท้องถิ่นด้วยกันมากนัก จึงเบนเข็มมาเล่นการเมืองระดับชาติ เพื่อผลักดันนโยบายการพัฒนาพื้นที่จังหวัดพังงา โดยตั้งเป้าหมายไว้ตั้งแต่ ปี 2546 – 2547 ประกอบกับขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกสมาคมท่องเที่ยวจังหวัดพังงาด้วยจึงรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในจังหวัดเป็นอย่างดี เพราะมีโอกาสเป็นคณะกรรมการ

พัฒนาจังหวัด เช่น ความล่าช้าของระบบราชการเพราะข้อจำกัดของกฎระเบียบ การบริหารงานที่ไม่ต่อเนื่องของข้าราชการที่มีการโยกย้ายอยู่เป็นประจำ ความรู้ความเข้าใจปัญหาในพื้นที่จึงมีน้อย ส่วนปัญหาของคนพื้นที่ที่สำคัญ คือ ปัญหาด้านการศึกษา นายกฤษเห็นว่าคุณภาพไม่ค่อนเห็นความสำคัญแก่การศึกษาเช่นจังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ เช่น พัทลุง นครศรีธรรมราช เพราะทรัพยากรในพื้นที่จังหวัดพังงามีความอุดมสมบูรณ์ จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้นด้านการศึกษา

นายกฤษตัดสินใจลงสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาเขต 2 ในปี 2548 ในนามพรรคไทยรักไทย เนื่องจากชื่นชอบนโยบายการทำงานของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ที่มุ่งเน้นประชาชน เป็นนโยบายที่เป็นรูปธรรมสามารถนำไปปฏิบัติให้เป็นจริงได้ มีวิธีการทำงานที่สัมผัสใกล้ชิดกับประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนายกฤษ นอกจากนี้ นายกฤษยังเห็นว่านโยบายของพ.ต.ท. ทักษิณมาจากหลักฐานที่เชื่อถือได้ เพราะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ และเกิดจากการมีส่วนร่วมจากหลายฝ่าย เช่น ภาคประชาสังคม นอกจากนี้พรรคเพื่อไทยยังเป็นพรรคแรกที่เขาเสียงโดยการชูนโยบายแก่ประชาชน ซึ่งแตกต่างจากพรรคประชาธิปัตย์

นายกฤษมองการเมืองว่าเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ตนพัฒนาจังหวัดพังงาได้ และเห็นว่าพรรคไทยรักไทยจะสามารถพัฒนาพื้นที่ของตนได้เป็นอย่างดี

ในการเลือกตั้งครั้งนั้น นายกฤษมีฐานเสียงสนับสนุนจากชาวอำเภอคุระบุรีจำนวนมาก และผู้ที่ขยันทำงานในพื้นที่ในฐานะสมาชิกสภา อบจ.มาโดยตลอด และเมื่อตัดสินใจลงแข่งขันการเมืองระดับชาติก็ยิ่งลงพื้นที่ทำงานเพื่อสร้างฐานคะแนนมากยิ่งขึ้น ไม่เฉพาะฐานคะแนนเสียงจากประชาชนเท่านั้น นายกฤษยังได้รับการสนับสนุนจากนักธุรกิจในพื้นที่ส่วนหนึ่งด้วย เนื่องจากเคยดำรงตำแหน่งนายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา มีธุรกิจด้านการท่องเที่ยวทั้งโรงแรมและรีสอร์ท คือ โรงแรมคุระบุรี กรีน วิว ที่อำเภอคุระบุรี และกระท่อมมอร์แกนที่เกาะพระทอง อำเภอคุระบุรี (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 7 กุมภาพันธ์ 2548) นอกจากนี้ยังพบว่าฐานคะแนนของนายกฤษเดิมเป็นเครือข่ายที่ช่วยพรรคประชาธิปัตย์มาก่อนด้วย (ณัฐชยา ชัยวิเศษ, 2550)

นายกฤษ นอกจากจะมีบทบาทเป็นนักการเมืองท้องถิ่นสี่สมัย เป็นอดีตนายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดพังงายังมีภาพของเกษตรกรติดดิน ที่เรียบง่าย ไม่ถือตัว พูดน้อยแต่ไพเราะ จริงใจ มีความเสมอต้นเสมอปลาย ที่สำคัญไม่เคยด่าว่าหรือพูดใส่ร้ายใครเวลาหาเสียง (บัญญัติ ชูเลิศ, 2550) อ่อนน้อมถ่อมตน ใช้หลักพุทธศาสนาในการดำเนินชีวิต รักครอบครัว กตัญญูต่ออนุภคินี เต็มใจช่วยเหลือแก่ผู้อื่น รักลูกน้อง จึงมีหลายฝ่ายให้การสนับสนุน ได้แก่ ภาคประชาสังคม สภาหอการค้าจังหวัด และสภาอุตสาหกรรม เป็นต้น และในช่วงก่อนการเลือกตั้ง พ.ศ. 2548 เกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิถล่มชายฝั่งจังหวัดพังงา นายกฤษ ได้ใช้โอกาสนี้สร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชนที่ประสบภัย ด้วยการทุ่มเท

ร่างกายและแรงใจช่วยเหลือประชาชน ประกอบกับพรรคไทยรักไทยซึ่งเป็นรัฐบาลสมัยนั้น สามารถช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิอย่างเต็มที่และทันท่วงที โดยชาวพังงาผู้หนึ่งยืนยันว่า “ตอนสึนามิเข้าพังงา คุณกฤษ และพรรคพวกเขาช่วยชาวบ้านอย่างจริงใจ และทำอย่างเต็มที่ โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ซึ่งชาวบ้านเขาเห็นกับตาตนเอง พอเลือกตั้งชาวบ้านเขาจึงเห็นใจ สงสารก็เลยลงคะแนนให้ผิดกับคุณจุฑาธิ์ ซึ่งช่วยพอเป็นพิธี อย่าคิดว่าเป็นประชาธิปไตยแล้วจะนอนมา” (มรสุม ชาวใต้, 2555) เป็นเหตุให้ชาวพังงาเขต 2 ตัดสินทิ้งผู้สมัครของพรรคประชาธิปัตย์มาเลือกคนของไทยรักไทย ที่ลงพื้นที่ทำงานอย่างต่อเนื่องและเห็นผลงานอย่างชัดเจนมากกว่า (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 7 กุมภาพันธ์ 2548) ซึ่งนายกฤษให้สัมภาษณ์แก่นางสื่อพิมพ์ท้องถิ่นของพังงาว่า เป็นเพราะตนมีความมุ่งมั่นหาเสียงในถิ่นของพรรคประชาธิปัตย์ และชนะมาด้วยความยากลำบาก เพื่อพัฒนางานด้านต่างๆ แก่ชาวพังงา

แต่นายกฤษ เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงาอยู่ได้ประมาณหนึ่งปีเศษ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีก็ยุบสภาเพื่อเลือกตั้งใหม่ ในวันที่ 2 เมษายน 2549 และการเลือกตั้งครั้งนั้น ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้เป็นโมฆะ แล้วเกิดการรัฐประหารเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2549 มาตาม หลังจากนั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีมติด้วยเสียงส่วนใหญ่ให้ยุบพรรคไทยรักไทย และกรรมการบริหารพรรคจำนวน 111 คน ซึ่งนายกฤษเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น ต้องถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเป็นระยะเวลา 5 ปี

ถึงแม้ว่านายกฤษดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถึงแม้เพียงระยะเวลาสั้น ๆ แต่สามารถช่วยเหลือชาวพังงา ที่ประสบภัยสึนามิได้อย่างรวดเร็ว เพราะสามารถติดต่อพูดคุย กับ พ.ต.ท. ทักษิณ นายกรัฐมนตรีขณะนั้นได้โดยตรงและ รวดเร็ว เพราะพ.ต.ท. ทักษิณ รับฟังปัญหาที่เกิดขึ้นให้ความ ช่วยเหลือทันทีตามความต้องการของผู้ประสบภัย แต่ยังมีทันได้ แก้ไขปัญหาอื่น ๆ ตามที่นายกฤษตั้งใจดำเนินการไว้ก็ยุบสภา ในต้น ปี 2549 และเกิดรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน 2549 ตามมา

ในการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2550 ถึงแม้เครือญาติของ นายกฤษ ที่อยู่ในตระกูลศรีฟ้าด้วยกัน คือ นายปรีดตย์ ศรีฟ้า ซึ่งลงพื้นที่ค่อนข้างต่อเนื่อง สม่ัครรับเลือกตั้งในนามพรรค รวมใจไทยชาติพัฒนา ก็ไม่รับการเลือกตั้งจากชาวพังงา

ช่วงที่นายกฤษถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเป็นระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2550 – 2555) ได้กลับไปฟื้นฟูธุรกิจการเกษตร และธุรกิจท่องเที่ยวของครอบครัวอย่างเต็มที่ เนื่องจากได้รับ ผลกระทบจากสึนามิและเหตุการณ์ปิดสนามบินสุวรรณภูมิใน ปี 2551 เพราะในช่วงทำงานช่วยเหลือสังคมได้ห่างเหินจาก ธุรกิจของครอบครัวไป

อย่างไรก็ตามการชนะการเลือกตั้งจากพรรคประชา-ธิปไตยในปี 2548 ของนายกฤษนั้น ยังเป็นที่จดจำของบรรดา สมาชิกพรรคเพื่อไทย (ไทยรักไทยเดิม) จนเรียกปรากฏการณ์นี้ ว่า กฤษ ศรีฟ้า โมเดล ซึ่งพรรคเพื่อไทยคู่แข่งชั้นที่สำคัญของ พรรคประชาธิปัตย์ จะนำมาเป็นกลยุทธ์ในการหาเสียงในภาค ได้ต่อไป

หลังจากพ้นการถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเป็นระยะเวลา 5 ปี ในเดือนมิถุนายน 2555 แล้ว นายกฤษได้รับแต่งตั้งในดำรงตำแหน่งทางการเมืองในรัฐบาลเพื่อไทย คือ เลขาธิการ นายวรวัจน์ เอื้ออภิญญกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และเมื่อปรับคณะรัฐมนตรีในเดือนตุลาคม 2555 นายกฤษ ก็ได้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการ นายวรวัจน์ เอื้ออภิญญกุล เช่นเดิม ซึ่งเปลี่ยนไปรับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ขณะเดียวกันนายกฤษกลับไปมีบทบาทพัฒนาพื้นที่ในจังหวัดพังงาและชายฝั่งทะเลอันดามัน เช่น ตั้งมูลนิธิรักษ่าพังงา เพื่อให้ผู้ประกอบการ ประชาชน มาร่วมกันพัฒนาพื้นที่ นอกจากให้ภาคราชการเป็นผู้มีบทบาทพัฒนาเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งในความคิดของนายกฤษเห็นว่าพังงาควรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์พื้นที่ให้มีความรู้โดยให้การศึกษากับประชาชน พังงาก็จะสามารถพัฒนาให้ก้าวหน้าไปได้

4. นายพร้อมพงศ์ นพฤกษ์

นายพร้อมพงศ์ นพฤกษ์ อดีตดารารายการโทรทัศน์ ปัจจุบันเป็น ส.ส. บัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทยอันดับที่ 41 และเป็นโฆษกพรรคเพื่อไทย มีชื่อเล่นว่า ต้ม แต่บุคคลทั่วไปรู้จักกันในนาม “เต๋จพี” เป็นฉายาที่นายเทพไท เสนพงศ์ โฆษกประจำตัว นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะตั้งให้ เนื่องจากโด่งดังจากการแสดงละครจักร ๆ วงศ์ ๆ

นายพร้อมพงศ์ เกิดที่ตำบลคึกคัก อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา มีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ฐานะทางบ้านค่อนข้าง

ยากจน บิดาประกอบอาชีพทำสวนยางและทำเหมืองแร่ ส่วนมารดามีอาชีพค้าขาย “สมัยเด็กบ้านผมที่จังหวัดพังงา บ้านผมไฟฟ้าไม่มี น้ำประปาไม่มี ถนนก็ไม่มี โรงหนังก็ไม่มี ชีวิตในวัยเด็กเหมือนเราไร้โอกาส ถ้าจะได้โอกาสเรียนต้องขยันอย่างเดียว ตอนเด็กเราอ่านแต่ข่าวในหนังสือที่เป็นเศษกระดาษก็เห็นว่าเอ๊ะ... คนในเมืองทำไมเขามีทุกอย่าง ทำไมคนชนบทไม่มีอะไรเลย” (มติชน, 29 กรกฎาคม 2555) “เห็นรถแล่นผ่านหรือเครื่องบินบินผ่านถือเป็นเรื่องแปลกประหลาด” ชีวิตในวัยเด็กเห็นว่าชาวชนบทมีความด้อยโอกาส การพัฒนาต้องอาศัยการเมืองหรือรัฐบาล เพราะนักการเมืองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาพื้นที่ในชนบท

นายพร้อมพงษ์ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดคมนิยเขต (วัดคึกคัก) ในตำบลคึกคัก หลังจากนั้นไปศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนตะกั่วป่าเสนานุกูล การเดินทางไปเรียนสมัยนั้นการคมนาคมค่อนข้างลำบากประกอบกับฝนตกเป็นประจำ บางครั้งทำให้นายพร้อมพงษ์กลับบ้านไม่ทันรถโดยสารเที่ยวสุดท้าย จำเป็นต้องพักค้างคืนที่โรงเรียน แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาเพราะนายพร้อมพงษ์มีผลการเรียนที่ดีและได้รับทุนการศึกษาอยู่เสมอ

หลังจากนั้นเข้ามาเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อทำงานและเรียนไปพร้อมกัน โดยรับจ้างทำงานทุกประเภท เช่น ส่งหนังสือพิมพ์ งานก่อสร้าง รับจ้างล้างรถในปั้มน้ำมัน เพื่อแบ่งเบาภาระทางบ้าน โดยมีอุดมคติว่า “คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นได้ และพยายามทำในสิ่งที่เป็น

ให้ดีที่สุด” หลังจากนั้นก็มีโอกาสเข้าสู่วงการบันเทิง เริ่มจากการเป็นนายแบบและนักแสดง อยู่ 3 ปี จึงได้แสดงภาพยนตร์เป็นพระเอก ซึ่งก่อนรับบทพระเอกภาพยนตร์นายพร้อมพงศ์ ต้องทำงานหลายหน้าที่ เช่น เสริฟน้ำให้นักแสดง ยกไฟ แสดงเป็นตัวประกอบ เป็นต้น แล้วสมัครสอบเป็นพระเอกสังกัดบริษัทสื่อบุญเรืองฟิล์ม ได้แสดงเป็นพระเอกภาพยนตร์ไทยเรื่องแรก คือ เลดีฝรั่งดอง และแสดงภาพยนตร์อีกหลาย เช่น เขยบ้านนอก แม่ดอกกรักเร่ นอกจากนี้ยังแสดงมิวสิควิดีโออีกด้วย

เมื่อละครโทรทัศน์ได้รับความนิยมมากขึ้น นายพร้อมพงศ์ก็หันมาเล่นละครในสังกัดสื่อบุญเรืองฟิล์ม รวมทั้งเล่นละครประเภทจักรๆ วงศ์ๆ จนได้รับรางวัลเมขลาประเภทผู้แสดงนำชายละครสนับสนุนนิยายพื้นบ้านดีเด่น พ.ศ. 2534 จากเรื่องดิน น้ำ ลม ไฟ หรือ สียอดกุมาร และเป็นนักแสดงเรื่อยมาจนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอกประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพราะชอบประวัติศาสตร์การเมือง และเลือกเรียนจิตวิทยาเป็นวิชาโท

ถึงแม้ว่านายพร้อมพงศ์เป็นนักแสดง แต่ก็มีความคิดและความสนใจการเมืองอยู่เสมอ เคยคิดจะลงสมัคร ส.ส. จังหวัดพังงาในนามพรรคความหวังใหม่ เนื่องจากรู้จักผู้ใหญ่ในพรรคหลายคน เช่น พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ

ในขณะที่นายพร้อมพงศ์เป็นนักแสดงก็ประกอบธุรกิจส่วนตัวควบคู่ไปด้วย เมื่อออกจากวงการบันเทิงก็ไปดำเนินธุรกิจของตนอย่างเต็มที่ และศึกษาต่อระดับปริญญาโทสาขา

รัฐศาสตร์สื่อสารทางการเมือง รุ่น 2 ที่มหาวิทยาลัยเกริก นายพร้อมพงศ์ได้รับเลือกเป็นประธานรุ่นและได้รู้จักกับนักการเมืองจากหลายพรรคการเมือง ทั้งพลังประชาชน และประชาธิปไตย นายพร้อมพงศ์มีผลการเรียนระดับดีมาก (เกรดเฉลี่ย 3.9) จึงมีผู้ชักชวนให้เข้าสู่วงการการเมือง เมื่อปรึกษาคนในครอบครัว โดยเฉพาะบิดาแนะนำให้สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ เพราะเป็นพรรคที่คนใต้นิยมกันและมีโอกาสสูงที่จะได้รับการเลือกตั้ง แต่นายพร้อมพงศ์เห็นว่าพรรคใดก็ได้ที่สามารถพัฒนาประเทศ ทำให้ประชาชนชนบทมีโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน เช่น การศึกษา การเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ ซึ่งนายพร้อมพงศ์มีนักการเมืองในอุดมคติ คืออดีตประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน ที่เคยเป็นนักแสดงมาก่อนแล้วมาลงเล่นการเมืองจนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาสองสมัย นายพร้อมพงศ์จึงตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกประชาธิปัตย์ตามคำชักชวนของนายธีรภัทร์ พริ้งสุลกะ ส.ส.สุราษฎร์ธานี เพื่อนสนิทสมัยเรียนที่มหาวิทยาลัยเกริก

ก่อนที่จะเป็นนักการเมือง นายพร้อมพงศ์เคยจัดรายการทางวิทยุชุมชนอยู่ระยะหนึ่ง ในช่วงที่รัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อนุญาตให้มีวิทยุชุมชน เมื่อเป็นสมาชิกประชาธิปัตย์ นายพร้อมพงศ์ ได้ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มภาคใต้ กลุ่มเดียวกับกับนายเทพไท เสนพงศ์ ส.ส.นครศรีธรรมราช พรรคประชาธิปัตย์ และได้พบนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ส.ส. สุราษฎร์ธานี พรรคประชาธิปัตย์บ่อยมาก พร้อมทั้งมีโอกาสดูนโยบายทางภาคใต้ของพรรค โดยเฉพาะจังหวัดฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย จังหวัด กระบี่ ตรัง พังงา ระนอง และภูเก็ตนายพร้อมพงศ์ได้เสนอ

นโยบายแก่พรรคหลายเรื่อง เพื่อให้ชาวใต้เข้าถึงทรัพยากร แหล่งทุน การพัฒนา และโอกาสเท่าเทียมกับคนภาคอื่น แต่ก็ไม่ได้รับการตอบสนองจึงตัดสินใจลาออกหลังจากอยู่ในพรรคประชาธิปัตย์ได้เพียง 8 เดือน เพราะเห็นว่าแนวคิดของพรรคประชาธิปัตย์ “มีลักษณะอนุรักษนิยม เหมือนระบบราชการ ไม่ใช่แนวคิดประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม” นายพร้อมพงศ์ ต้องการให้กลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามันเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงระบบนิเวศและวัฒนธรรมของโลก เป็นเมืองการศึกษาและเมืองสำหรับการรักษาพยาบาล ไม่อยากให้มีโรงงานอุตสาหกรรม เพราะอากาศดี อาหารดีและคนจิตใจดี แล้วพัฒนาให้คนในพื้นที่เข้าถึงการศึกษา แหล่งทุน และโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน แต่ถูกตีกลับจากผู้ใหญ่ภายในพรรคประชาธิปัตย์

หลังจากออกจากพรรคประชาธิปัตย์ นายพร้อมพงศ์ ได้กลับไปประกอบธุรกิจส่วนตัวและศึกษาต่อระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยปทุมธานี เพราะมองว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญ ทำให้คนมีความรู้ สามารถแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะได้อย่างน่าเชื่อถือ และสามารถเปลี่ยนภาพลักษณ์จากนักแสดงมาเป็นนักการเมืองของประชาชน ขณะเดียวกันก็มีเพื่อนจากพรรคพลังประชาชน มาชวนไปฟังนโยบายของพรรคพลังประชาชน คือ นายสุชาติ ลายน้ำเงิน ส.ส. ลพบุรีสมัยนั้น และนายกฤษ ศรีฟ้า อดีต ส.ส. พังงา เมื่อรับทราบนโยบายของพรรคพลังประชาชนแล้ว นายพร้อมพงศ์ชื่นชอบนโยบายของพรรคเป็นอย่างมาก และมีโอกาสเสนอความคิดที่เคยเสนอต่อพรรคประชาธิปัตย์ก็กลับได้รับความสนใจจากพรรคพลังประชาชน คณะกรรมการพรรค

พลังประชาชนนำไปกำหนดเป็นนโยบายพรรคและรับ นายพร้อมพงศ์เป็นสมาชิกของพรรคพร้อมทั้งสนับสนุนให้ลงสมัครเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อนำนโยบายที่เสนอไปปฏิบัติให้เป็นจริง โดยให้สิทธิเลือกที่จะลงสมัคร ส.ส. ในพื้นที่ กรุงเทพมหานครหรือพังงา

นายพร้อมพงศ์ตัดสินใจลงสมัครผู้แทนราษฎรครั้งแรก ในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2550 เขต 1 จังหวัดพังงา สังกัดพรรคพลังประชาชนเพราะมีความตั้งใจที่จะพัฒนาจังหวัดพังงา บ้านเกิด ทั้งโอกาสที่จะได้รับเลือกตั้งมีน้อยมาก จึงไม่ได้รับเลือกตั้งเพราะคะแนนเสียงมาเป็นอันดับ 3 เพราะแม้จะเป็นชาวพังงาโดยกำเนิด และได้รับการสนับสนุน จากนายเกษ ศรีฟ้า อดีต ส.ส. พังงาพรรคไทยรักไทย เคยเป็นพระเอกภาพยนตร์ รูปหล่อ พูดัง แต่ไม่เคยมาปรากฏตัวให้ชาวพังงาได้เห็นหน้า มาก่อนนี้เลย และไม่เคยเล่นการเมืองทุกระดับในจังหวัดพังงา จึงไม่มีผลงานหรือเป็นที่รู้จักของประชาชน ประกอบกับผู้ใหญ่ในพรรคพลังประชาชนมิได้ช่วยหาเสียงมากนัก เพราะให้ความสนใจแก่พื้นที่ภาคอีสานมากกว่า เพราะเห็นว่าพื้นที่ภาคใต้ผู้ พรรคประชาธิปัตย์ไม่ได้จึงไม่ให้ความสนใจแก่พื้นที่ภาคใต้มากนัก ขณะที่ผู้บริหารพรรคประชาธิปัตย์ได้มาช่วยลูกพรรคหาเสียงกันจำนวนมาก

นายพร้อมพงศ์จึงหาเสียงคนเดียวโดยเดินพบปะ ประชาชนกลุ่มต่างๆ เพื่อรับรู้ถึงปัญหา เช่น กลุ่มเกษตรกร กลุ่มชาวประมง กลุ่มสตรี กลุ่มไทยใหม่ ชาวเล ผู้ประกอบการ เป็นต้น และหาเสียงในตลาดสดช่วงเช้า ตอนเย็นหาเสียงตาม

ตลาดนัด และหาเสียงในงานศพ งานแต่งงาน งานทำบุญ เป็นต้น

ถึงแม้ไม่ได้รับการเลือกในครั้งนั้น แต่นายพร้อมพงศ์ ได้รับแต่งตั้งให้มีตำแหน่งในรัฐบาลพรรคพลังประชาชน เช่นที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม โฆษกกระทรวงวัฒนธรรม มีผลงานสำคัญในกระทรวงวัฒนธรรม คือโครงการเที่ยวไทยทั้งปีประเพณี 12 เดือน หลังจากนั้นย้ายไปเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โฆษกกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นต้น และช่วยงานในพรรคพลังประชาชนจนยุบพรรคในปี 2551 หลังจากตั้งพรรคเพื่อไทย นายพร้อมพงศ์จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นโฆษกพรรคเพื่อไทย แทนนางสาวศุภรัตน์ นาคบุญนำ จนกระทั่งปัจจุบัน (พ.ศ. 2556)

การเลือกตั้งครั้งล่าสุด เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2554 นายพร้อมพงศ์ลงสมัคร ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย อันดับที่ 41 เพราะเป็นกรรมการบริหารพรรคจึงต้องลงสมัครแบบบัญชีรายชื่อของพรรค และได้เป็นผู้แทนราษฎรตามที่ตั้งใจ เพราะจากการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพรรคเพื่อไทยสามารถมี ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อได้ถึง 61 คน

ถึงแม้ว่านายพร้อมพงศ์เป็น ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อมิได้เป็น ส.ส. เขตพื้นที่พังงา ก็ลงพื้นที่จังหวัดพังงาทุกสัปดาห์ ในวันพฤหัสบดี ศุกร์และเสาร์เพื่อพัฒนาบ้านเกิดของตน จึงได้รับมอบหมายจากพรรคให้รับผิดชอบดูแลจังหวัดแถบชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ กระบี่ ตรัง พังงา ระนอง และภูเก็ตโดยสร้าง

ความสัมพันธ์นักการเมืองท้องถิ่น กลุ่มภาคเอกชนในพื้นที่มากขึ้น เพื่อการเลือกตั้งครั้งต่อไป พรรคเพื่อไทยคาดหวังจะมี ส.ส.เพิ่มขึ้นในภาคใต้ เช่น ร่วมงาน “ท้องถิ่นพังงา สืบสาน ภูมิปัญญา OTOP ทั่วไทย” ร่วมกับอธิบดีกรมพัฒนาชุมชน ผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา หัวหน้าส่วนราชการ ธุรกิจภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และประชาชน ทั่วไปในจังหวัดพังงา และ จังหวัดใกล้เคียง เพื่อช่วยเหลือและ พัฒนาผู้ผลิตและผู้ประกอบการ OTOP ที่ประสบภัยน้ำท่วม และ ส่งเสริมงานศิลปาชีพ เข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการศึกษา ออกแบบอนุสรณ์สถาน ผู้เสียชีวิตจากภัยพิบัติสึนามิ จังหวัด พังงา โดยเป็นประธานการประชุมร่วมกับผู้ว่าราชการจังหวัด พังงา ลงพื้นที่จังหวัดพังงาเพื่อรับเรื่องราวร้องเรียนจากประชาชน ส่วนวันอาทิตย์จะแถลงข่าวที่พรรคเพื่อไทย วันจันทร์ อังคาร และพุธช่วยในพื้นที่อื่น ๆ

นายพร้อมพงศ์เห็นว่าการพัฒนาคนเป็นสิ่งสำคัญ ด้วยการให้ความรู้จากการศึกษา เนื่องจากในจังหวัดฝั่ง อันดามันมีปัญหาด้านการกระจายรายได้ ถึงแม้เป็นพื้นที่ มีรายได้มาก แต่รายได้เหล่านั้นเป็นของกลุ่มนายทุนในพื้นที่ นายทุนนอกพื้นที่ รวมทั้งนายทุนต่างชาติ แต่คนส่วนใหญ่ใน พื้นที่กลับมีฐานะยากจน เพราะขาดความรู้และขาดโอกาส ได้รับความพัฒนา ดังนั้นต้องพัฒนาพังงาให้เป็นแหล่งรายได้จากการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม เป็นเมืองการศึกษาและ เมืองสุขภาพ เพื่อให้คนในท้องถิ่นมีความรู้แล้วสามารถเป็น ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวด้วยตนเอง

5. นายก่อแก้ว พิกุลทอง

นายก่อแก้ว พิกุลทอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบ บัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย ลำดับที่ 54 เกิดวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2508 เป็นชาวอำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา แต่จบการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต เคยสอบได้ที่ 1 ของภาคใต้ ในการสอบแข่งขัน ของสมาคมคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทย ทั้งประเภทบุคคลและ ประเภททีมใน พ.ศ. 2526 จบปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (เกียรตินิยม) และจบปริญญาโท ด้านการบริหารธุรกิจ หลักสูตร นานาชาติ จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพด้วยเกียรตินิยมเช่นกัน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2555)

นายก่อแก้ว สนใจการเมืองมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยม โดยชื่นชอบพรรคประชาธิปัตย์ เชียร์นายจूरินทร์เมื่อครั้งลง สมัคร ส.ส. สมัยแรก เนื่องจากเห็นว่านักการเมืองคนเดิมมีภาพ ในทางลบ ประกอบกับเป็นคนรุ่นใหม่ เคยทำงานในวงการ สื่อมวลชน พูดเก่งน่าเชื่อถือ แล้วยังชักชวนคนรู้จักให้เชียร์ นายจूरินทร์อีกด้วย นอกจากนี้ยังติดตามข่าวสารการเมือง อยู่เสมอ จึงซึมซับและชอบพรรคประชาธิปัตย์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และยังชื่นชอบนายชวน หลีกภัย ที่มีความซื่อสัตย์ สมถะ รวมทั้งชื่นชม ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์อีกหลายคน ถึงแม้มี ผลงานไม่ชัดเจนนัก เช่น นายศุภชัย พานิชภักดิ์ นายธารินทร์ นิมมานเหมินทร์ เป็นต้น

เมื่อนายชวณเป็นนายกรัฐมนตรีสมัยแรก นายก่อแก้ว ก็ชื่นชมนายชวณอย่างมาก ถึงแม้ว่านายชวณจะถูกโจมตีว่าทำงานไม่ดี เชื่องช้า ก็ไม่รู้สึกอะไรเนื่องจากยังเป็นนักศึกษาอยู่ มิได้รับผลกระทบจากการบริหารงานของรัฐบาลยุคนั้นแต่อย่างใด แต่ครั้งที่นายชวณกลับมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีสมัยที่สอง ประมาณปี 2540 ขณะนั้นนายก่อแก้วประกอบธุรกิจส่วนตัว ธุรกิจของเขาได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจในปี 2540 ประกอบกับเห็นว่าการบริหารประเทศของนายชวณล่าช้า ไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับประเทศได้ ทำให้นายก่อแก้วจำเป็นต้องเลิกจ้างพนักงานในบริษัทของตนบางส่วนเพื่อให้ธุรกิจของตนอยู่รอด จึงเห็นว่านายชวณไม่มีความรู้ด้านเศรษฐกิจ ปล่อยให้บริษัทต่างชาติเข้ามาเอาเปรียบคนไทย จึงเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อพรรคประชาธิปัตย์ ที่มีแต่นักการเมืองที่พูดเก่ง แต่ทำจริงไม่ได้ ขาดประสบการณ์ทางการบริหาร นายก่อแก้วเห็นว่าพรรคประชาธิปัตย์ควรให้ความสำคัญแก่เศรษฐกิจ การค้าขาย และโลกาภิวัตน์ (Globalization)

ต่อมาไม่นานมีพรรคการเมืองใหม่เกิดขึ้น คือ พรรคไทยรักไทย โดยการก่อตั้งของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายก่อแก้ว จึงหันไปสนใจและเชียร์พรรคนี้แทน เพราะเห็นว่าหัวหน้าพรรคเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จน่าจะตัดสินใจดำเนินงานได้อย่างรวดเร็ว เมื่อ พ.ต.ท. ทักษิณ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีบริหารประเทศสมัยแรก (พ.ศ. 2543 - พ.ศ. 2546) นายก่อแก้ว จึงชื่นชมและเชื่อมั่น พ.ต.ท. ทักษิณ และหันมาเชียร์พรรคไทยรักไทย โดยช่วยผู้สมัครของพรรคไทยรักไทย ในเขตยานนาวา กรุงเทพมหานครหาเสียง เพราะต้องการให้เปลี่ยน

รัฐบาล แต่ผู้สมัครของพรรคต้องพ่ายแพ้แก่ผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ หลังจากนั้นผู้สมัครในนามพรรคไทยรักไทยคนดังกล่าวก็มีได้ลงพื้นที่เขตยานนาวาอีกเลย นายก่อแก้วจึงขอพรรคไทยรักไทยลงพื้นที่ พบปะและช่วยเหลือประชาชน แต่ในการเลือกตั้งครั้งต่อมาในปี 2548 นายก่อแก้วก็มีได้ลงสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตยานนาวา เพราะทางพรรคส่งนายดนตรี ปรุณณกัณท์ อดีตพระเอกละครช่อง 7 ลงสมัคร แต่ก็แพ้ผู้สมัครจากพรรคประชาธิปัตย์ไปอย่างเฉียดฉิว การเลือกตั้งครั้งนั้นนายก่อแก้วก็มีบทบาทโดยช่วยพรรคไทยรักไทยหาเสียงในต่างจังหวัด

เมื่อนายก่อแก้วเข้าเป็นสมาชิกพรรคไทยรักไทย ได้รู้จักนายจตุพร พรหมพันธุ์ และสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นคนใต้ด้วยกัน และเข้ามามีบทบาททางการเมืองมากขึ้นในปี 2548 จากการชักชวนของ นายจตุพร ให้ไปช่วยงานนายภูมิธรรม เวชยชัย ขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการและรักษาการผู้อำนวยการองค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) เพื่อดูแลแก้ไขปัญหาของ ร.ส.พ. และตัดสินใจยุบรัฐวิสาหกิจแห่งนี้ในที่สุด

หลังจากการรัฐประหาร กันยายน 2549 รัฐบาลนายทักษิณชิตอำนาจ พรรคไทยรักไทยถูกยุบพรรคในเวลาต่อมา นายก่อแก้วจึงไม่มีบทบาททางการเมือง ก็กลับไปดำเนินธุรกิจของตน หลังจากนั้นนายจตุพร พรหมพันธุ์ และนายณัฐวุฒิ ใสยเกื้อ ชักชวนให้นายก่อแก้วร่วมจัดรายการ

ด้านเศรษฐกิจที่ พีทีวี (PTV) แต่ไม่เคยได้ออกอากาศ เพราะรัฐบาลทหารในขณะนั้นไม่อนุญาต จึงไปเป็นหนึ่งในแกนนำต่อต้านคณะรัฐประหารหรือคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) ที่ห้องสนามหลวงแทน เนื่องจากเห็นว่าพีทีวีได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมหรือถูกเลือกปฏิบัติ เพราะฝ่ายพันธมิตรที่ต่อต้าน พ.ต.ท. ทักษิณ กลับได้รับอนุญาตให้มีรายการทีวี คือ เอเอสทีวี (ASTV) เพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่ประชาชนได้ แต่พีทีวีกลับไม่ได้ออกอากาศ และถูกมองว่าทำผิดกฎหมาย นายก่อแก้วเห็นว่าในความเป็นจริงแล้วประชาชนควรได้รับทราบข้อมูลทั้งสองด้าน

หลังการเลือกตั้งปี 2550 นายก่อแก้ว ได้มีโอกาสจัดรายการความจริงวันนี้ทางช่อง 11 แทนนายณัฐวุฒิ ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นโฆษกรัฐบาล ซึ่งเป็นรายการที่จัดขึ้นเพื่อให้ข้อมูลคัดค้านเอเอสทีวี สาเหตุที่นายก่อแก้วมิได้มาร่วมรายการเมื่อจัดขึ้นในระยะแรก เนื่องจากเป็นรายการทางการเมือง ซึ่งคิดว่าตนไม่มีความรู้อย่างลึกซึ้งและพูดไม่เก่ง รวมทั้งพูดไม่ตลก เหมือนนายจตุพร และนายณัฐวุฒิ เมื่อจัดรายการความจริงวันนี้ไประยะหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินยุบพรรคพลังประชาชน นายก่อแก้วเห็นว่าไม่ยุติธรรม และพบข้อมูลว่าทหารเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ โดยมีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะเป็นนายกรัฐมนตรี และรายการความจริงวันนี้ได้หยุดออกอากาศไป นายก่อแก้วจึงเป็นแกนนำแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) เพื่อล้มรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จนกระทั่งถูกศาลสั่งให้ฝากขังเป็นระยะเวลาหนึ่ง ในปี 2553

ระหว่างที่ถูกฝากขังนั้น นายก่อแก้ว ตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกในนามพรรคเพื่อไทย ในการเลือกตั้งซ่อม เขต 6 กรุงเทพมหานคร แทนนายทิวา เงินยวง ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์ที่เสียชีวิต เพื่อต้องการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองและกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ หรือ นปช. และเพื่อแสดงให้ เห็นว่ามีประชาชนสนับสนุน นปช. แต่ต้องพ่ายแพ้แก่นายพนิช วิกิตเศรษฐ์ จากพรรคประชาธิปัตย์ เนื่องจากศาลไม่อนุญาตให้นายก่อแก้วออกเรือนจำไปพบปะประชาชนและหาเสียง มีแต่สมาชิกพรรคเพื่อไทยช่วยกันหาเสียงให้

เมื่อนายก่อแก้วได้รับการอนุญาตให้ประกันตัว จึงลงสมัคร ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อพรรคเพื่อไทย ลำดับที่ 54 ในการเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 3 กรกฎาคม 2554 เพราะเห็นว่าพรรคเพื่อไทยมีนโยบายชัดเจนและมีผลงานที่เป็นจริง ทำงานรวดเร็ว รวมทั้งมีวิสัยทัศน์แตกต่างจากพรรคอื่น และได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนึ่งใน 61 คน ของ ส.ส. พรรคเพื่อไทยที่ได้รับเลือกจากระบบบัญชีรายชื่อ

ถึงแม้ว่านายก่อแก้วเป็นชาวจังหวัดพังงา แต่แสดงบทบาทในการเมืองระดับชาติมากกว่า โดยมีได้เข้ามามีบทบาทในการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาเหมือนนายพร้อมพงศ์ ที่ลงพื้นที่ติดต่อสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่นอยู่บ่อยครั้ง นายก่อแก้วเคยให้สัมภาษณ์กับมติชนออนไลน์ว่า ที่ตนตัดสินใจมาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น เนื่องจากต้องการดำเนินการด้วยตนเองมากกว่าให้ ส.ส. คนอื่นดำเนินการให้ ในเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญ

เรียกร้องความยุติธรรม นำคนที่สั่งฆ่าประชาชนในการสลายการชุมนุมมาดำเนินคดี โดยมีได้คาดหวังตำแหน่งใดๆ ในคณะรัฐบาล

ปัจจุบันนายก้อแก้วทำหน้าที่เป็นทั้ง ส.ส. พรรคเพื่อไทย และแกนนำ นปช. บทบาทของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้แก่ สนับสนุนการดำเนินงานของพรรค ทำหน้าที่วิปฝ่ายรัฐบาล กลั่นกรองกฎหมาย และตอบโต้ประเด็นทางการเมือง ส่วนบทบาทของแกนนำ นปช. คือ จัดเวทีปราศรัยในท้องที่ต่างๆ เพื่อให้ข้อเท็จจริงแก่ประชาชน นายก้อแก้วยังทำหน้าที่เป็นผู้ประสานระหว่างรัฐบาลและชาวเสื้อแดง โดยนำข้อเสนอความต้องการ ปัญหาความทุกข์ร้อนของชาวเสื้อแดงมาแจ้งแก่รัฐบาลเพื่อดำเนินการแก้ไขต่อไป และชี้แจงให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐบาลแก่ชาวเสื้อแดง ว่าเรื่องใดที่รัฐบาลสามารถทำให้ได้ เรื่องใดต้องรอ เพราะต้องใช้เวลาจัดการระยะหนึ่ง เพื่อให้ชาวเสื้อแดงเข้าใจการทำงานของรัฐบาลมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปภาพรวมการเมืองในจังหวัดพังงา

การเมืองถิ่นจังหวัดพังงามีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย โดยนักการเมืองถิ่นในจังหวัดพังงาตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 เป็นต้นมาถึงปัจจุบันพบว่ามีลักษณะดังนี้

ในยุคแรก (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2518) นักการเมืองถิ่นพังงามาจากขุนนางหรือข้าราชการ เช่นเดียวกับนักการเมืองถิ่นในจังหวัดอื่น ๆ ถึงแม้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประชาชนเป็นเจ้าของประเทศและมีบทบาทในการปกครองประเทศก็ตาม แต่ผู้มีอำนาจที่แท้จริงในยุคนี้ คือ ทหารและข้าราชการ จึงพบว่าขุนนางหรือข้าราชการ ตลอดจน ผู้สืบเชื้อสายมาจากขุนนางมีบทบาทสำคัญทางการเมืองของจังหวัดพังงา

นอกจากนี้ ยังพบว่า นักการเมืองถิ่นในจังหวัดพังงามีได้สังกัดพรรคการเมืองอย่างชัดเจน อาจเนื่องมาจากพรรคการเมืองไทยในสมัยนั้นยังไม่เข้มแข็ง ขาดความต่อเนื่องและประชาชนจึงยึดตัวบุคคลเป็นสำคัญ

ยุคที่สอง (พ.ศ. 2418 - พ.ศ. 2544) ซึ่งเป็นยุคที่ ชนชั้นกลาง เช่น นักธุรกิจ ปัญญาชน มีบทบาทในสังคมไทยมากขึ้น เนื่องมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำให้นายทุนเติบโตจากการค้าและอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายทุนท้องถิ่น เช่น พ่อค้าพืชไร่ ผู้รับเหมาก่อสร้าง เจ้าของที่ดิน พร้อมทั้งมีอิทธิพลและบทบาทสำคัญทางการเมือง โดยเชื่อมโยงการเมืองท้องถิ่นและการเมืองระดับชาติมากขึ้นตามลำดับ ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างในสังคมไทยมากขึ้น เกษตรกรและกรรมกรมีฐานะและชีวิตอยู่กับความยากจน ถูกเอารัดเอาเปรียบจากสังคม หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ปรากฏว่านักธุรกิจหรือนายทุนท้องถิ่นเข้ามามีบทบาททางการเมืองท้องถิ่นมากขึ้น (บัญชาพงษ์พานิช, 2539, น. 4)

ในยุคนี้จังหวัดพังงาจึงมีนักการเมืองระดับชาติที่มาจากนักธุรกิจท้องถิ่น คือ นายบรม ต้นเถียร ซึ่งดำรงตำแหน่งนักการเมืองมาก่อน คือ สมาชิกสภาเทศบาลเมืองตะกั่วป่า เทศมนตรีเทศบาลเมืองตะกั่วป่า และสมาชิกสภาจังหวัดพังงา โดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มนักธุรกิจในท้องถิ่นด้วยตนเอง และประชาชนในพื้นที่ เนื่องจากบุคลิกลักษณะส่วนบุคคลของนายบรมเอง และผลงานของนายบรมที่ดำเนินถึงผลประโยชน์

ของประชาชนที่เสียเปรียบทางสังคม จึงเป็นเหตุให้นายบรม ได้รับเลือกตั้งจากชาวพังงาให้เป็นผู้แทนราษฎรเป็นเวลายาวนานถึง 12 ปี มากกว่าการให้ความสำคัญแก่พรรคการเมืองที่นายบรมสังกัด

และในยุคเดียวกันนี้ ก็มีนายจूरินทร์ นักการเมืองรุ่นใหม่ มีความรู้ หรือที่เรียกว่ากันว่าปัญญาชน สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ เป็นคู่แข่งที่สำคัญของนายบรม สามารถชนะการเลือกตั้งและผูกขาดการเป็น ส.ส. จังหวัดพังงาถึง 15 ปี สาเหตุที่นายจूरินทร์ครองใจชาวพังงาเป็นเวลายาวนานมี 2 ประการ คือ ภาพลักษณ์ของนายจूरินทร์ที่มีบทบาทสำคัญในรัฐสภาและความเข้มแข็งของประชาธิปัตย์ในพื้นที่ภาคใต้ ซึ่งในยุคสองนี้พรรคการเมืองเริ่มมีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของชาวพังงา โดยเฉพาะพรรคประชาธิปัตย์มีความเข้มแข็งมากขึ้นในภาคใต้ สามารถครองใจชาวพังงาเป็นระยะเวลายาวนาน

ยุคที่สาม (พ.ศ. 2544 - ปัจจุบัน) รูปแบบการเลือกตั้งเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือ ประชาชนต้องเลือก ส.ส. เขต และ ส.ส. จากรบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมือง นายจूरินทร์ ส.ส. เจ้าของพื้นที่เดิม ต้องไปลงสมัครในระบบบัญชีรายชื่อพรรคประชาธิปัตย์ จึงมีนักการเมืองรุ่นใหม่ซึ่งเป็นบุตรธิดาหรือพี่น้องนักการเมืองเก่าลงสมัครในนาม ส.ส. เขต สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ คือ นางกัณตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์ บุตรสาวนายบรม และนายจู่ฤทธิ์ น้องชายนายจूरินทร์

และยุคนี้พรรคการเมืองของไทยมีการแข่งขันกันอย่างชัดเจนระหว่างสองพรรคการเมืองใหญ่ คือ พรรคประชาธิปัตย์

และพรรคไทยรักไทยในสมัยนั้นหรือพรรคเพื่อไทยในปัจจุบัน พรรคประชาธิปไตยถึงแม้ได้รับความนิยมนอกจากประชาชนในภาคใต้มาเป็นเวลายาวนานก็ตาม ก็ยังสูญเสียตำแหน่ง ส.ส. พังงา ให้แก่นักการเมืองของพรรคคู่แข่งชั้น คือ นายกฤษ ศรีฟ้า จากพรรคไทยรักไทยในสมัยนั้น เนื่องจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ จังหวัดพังงาประสบภัยพิบัติจากคลื่นยักษ์สึนามิ การแทรกแซงจากภาครัฐซึ่งเป็นพรรคตรงข้ามกับประชาธิปไตย รวมถึงพฤติกรรมและผลงานของผู้สมัครรับเลือกตั้งทั้งสองพรรค จากปรากฏการณ์ชนะการเลือกตั้งของนายกฤษนั้น สร้างความหวั่นไหวแก่พรรคประชาธิปไตยและสร้างโอกาสแก่พรรคเพื่อไทย พังงาจึงเป็นพื้นที่ที่พรรคเพื่อไทยเห็นช่องทางว่าจะสามารถล้มผู้สมัครจากพรรคประชาธิปไตยได้

นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาในปัจจุบัน เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก หรือมาจากครอบครัวที่มีบารมี หรือมีความผูกพันทางเครือญาติกับนักการเมืองคนก่อน นอกจากการสังกัดพรรคที่ได้รับความนิยมจากชาวพังงาแล้ว ต้องลงพื้นที่สร้างผลงานเพื่อได้รับการสนับสนุนจากชาวพังงาอีกด้วย

กลยุทธการเลือกตั้งในจังหวัดพังงา

กลยุทธการเลือกตั้งในจังหวัดพังงาในยุคแรก ๆ ยังไม่มีความซับซ้อนมากนัก ผู้สมัครจัดทำโปสเตอร์และใบปลิวเพื่อประชาสัมพันธ์ตนเอง เดินหาเสียงตามบ้าน ใช้รถขยายเสียง และมีหัวคะแนนเพื่อช่วยหาเสียง แต่ในปัจจุบันกลยุทธการเลือกตั้งมีหลายรูปแบบ คือ

1. การใช้พฤติกรรมระดับบุคคล ได้แก่

1.1 บุคลิกภาพของนักการเมือง นับว่ามีความสำคัญต่อการได้รับเลือกตั้ง คือ มีพฤติกรรมต่อสาธารณะด้วยความสม่ำเสมอ คงเส้นคงวา (Consistent) ทำให้เขาได้รับแรงเสริมจากสังคม ในทางตรงกันข้ามหากแสดงพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา (Inconsistent) ต่อสาธารณะก็จะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม บุคลิกภาพเป็นสิ่งที่นักการเมืองไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญ เพราะสอดคล้องกับวัฒนธรรมทางการเมืองของไทยที่ยึดมั่นในตัวบุคคลมากกว่าหลักการหรือเหตุผล ทำให้การเลือกตั้งแต่ละครั้งผู้ลงคะแนนเสียงมักคำนึงถึงคุณสมบัติส่วนตัวของผู้สมัคร มากกว่านโยบายหรืออุดมการณ์ของพรรคการเมือง (ภูเมฆ สัตยพิพัฒน์, 2550, น. 16)

จะเห็นได้จากบุคลิกลักษณะของนายบรมที่มีความเสมอต้นเสมอปลาย ใจนักเลง ใจคอกว้างขวาง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น จึงเป็นเหตุให้ได้รับการเลือกตั้งมาเป็นระยะเวลายาวนาน เช่นเดียวกับนายกฤษ ที่สร้างประทับใจแก่ชาวพังงา จนทำให้ชนะนายจุฤทธิ์ ส.ส. คนเดิมได้ เนื่องจากเป็นคนติดดิน ใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่ถือตัว จริงใจ มีความเสมอต้นเสมอปลาย หรือนางกัณฑวรรณที่มีความเสมอต้นเสมอปลายในการลงพื้นที่ พบปะประชาชนอยู่เสมอ แตกต่างจากนายจุฤทธิ์ ที่ชาวพังงามองว่า หยิ่งยโส ไม่ลงพื้นที่และไม่มีผลงาน จึงหันไปให้การสนับสนุนแก่นายกฤษ หรือนายพร้อมพงศ์ถึงแม้เคยเป็นพระเอกภาพยนตร์ชื่อดัง แต่ก็มิได้ลงพื้นที่จังหวัดพังงา หรือมีผลงานทางการเมืองที่ชัดเจน ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับจากชาวพังงา ในการเลือกตั้ง ปี 2550

หากพิจารณาตามลักษณะบุคลิกลักษณะ 5 ด้าน (Big Five Personality Dimensions) นายบรมและนางกัณฑวรรณ มีบุคลิกภาพแบบเปิดตัว (Extraversion) ชอบเข้าสังคม ช่างพูด ช่างคุย ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง มีความมั่นใจ กล้าหาญ กล้าแสดงออก มีเพื่อนมาก เห็นได้จากการที่นายบรมมีผู้ให้ความเคารพนับถือ รักใคร่อยู่จนทุกวันนี้ และนางกัณฑวรรณพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนในพื้นที่ อยู่เสมอ ร่วมกิจกรรมของชุมชนอย่างต่อเนื่อง เป็นที่ชื่นชอบของชาวพังงา ส่วนนายภุชถิอว่ามีบุคลิกภาพ สุภาพอ่อนโยน (Agreeableness) มีความเป็นมิตร มีน้ำใจ สุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน มีความอดทนอดกลั้น อ่อนน้อมถ่อมตน ประณี-ประนอม ยินดีช่วยเหลือผู้อื่น จึงเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้ ชาวพังงาเห็นใจ พากันลงคะแนนให้จนชนะการเลือกตั้ง ในปี 2548

สำหรับนายจุนทรเมื่อพิจารณาตามทฤษฎี บุคลิกภาพแล้ว เป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง (Self-efficacy) สูง คือ เชื่อว่าสามารถ คิดวิเคราะห์ เข้าใจ เรียนรู้ ตัดสินใจแก้ปัญหา หรือเผชิญหน้ากับความท้าทายหรืออุปสรรคต่างๆ ในชีวิตได้ ไว้วางใจตนเอง ว่ามีความสามารถ มีพลัง มีประสิทธิภาพ และสามารถพึ่งพาตนเองได้ เห็นได้จากการตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งสมัยแรก ปี 2526 แข่งกับนายบรมนักการเมืองผู้ผูกขาดพื้นที่จังหวัดพังงามาเป็น เวลายาวนาน โดยที่ตนเองไม่เคยมีประสบการณ์ทางการเมือง ในระดับท้องถิ่นมาก่อนเหมือนนายบรม ถึงแม้แพ้การเลือกตั้ง สมัยแรกก็ไม่ย่อท้อ ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นครั้งที่สองในปี 2529 จนชนะการเลือกตั้งในที่สุด

และจากการที่นายจุนทรได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำคัญในพรรคประชาธิปัตย์ เช่น รองหัวหน้าพรรค ประธานคณะกรรมการประสานงานพรรคร่วมฝ่ายค้าน รวมถึงเมื่อพรรคประชาธิปัตย์มีโอกาสจัดตั้งรัฐบาล นายจุนทรก็จะรับมอบหมายให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีในกระทรวงสำคัญ ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข ตลอดจนมีเมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปก็จะได้รับการวางตัวให้อยู่ในอันดับต้น ๆ ของบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ แสดงว่านายจุนทรมีผู้ที่ยึดมั่นในหลักการ มีความรับผิดชอบสูง มุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จ มีเหตุผล ไตร่ตรองก่อนพูดหรือลงมือปฏิบัติ มีทิศทางในการทำงาน คือ วางแผนและลำดับความสำคัญของงานที่ต้องทำ เช่น ให้ความสำคัญแก่งานระดับประเทศก่อนงานของพื้นที่ จังหวัดพังงา ทั้งการออกกฎหมายและการอภิปรายในสภา

1.2 การรณรงค์หาเสียง การหาเสียงของนักการเมืองถิ่นพังงา มุ่งเน้นในนโยบายของพรรคการเมือง และการชูหัวหน้าพรรคของตนเป็นนายกรัฐมนตรีนะ จะเห็นได้จากโปสเตอร์หาเสียงของผู้สมัคร ส.ส. พังงา ปี 2554 คือ นางกัญตวรรณจะมีรูปถ่ายของนายอภิสิทธิ์ หัวหน้าพรรคคู่อยู่ด้วย

นายจุนทรนอกจากจะเป็นที่รู้จักของชาวพังงาและยังเป็นที่รู้จักของประชาชนในพื้นที่อื่น ๆ ด้วย เพราะเคยดำรงตำแหน่งสำคัญในคณะรัฐบาลแล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในพรรคประชาธิปัตย์ จึงเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้มาก สามารถใช้สื่อเหล่านั้นรณรงค์หาเสียงให้แก่ตนเองและพรรคประชาธิปัตย์ เช่น การเข้าร่วมรายการที่มีผู้ประกาศ หรือ พิธีกรถามแล้วให้ผู้สมัครรับ

เลือกตั้งตอบคำถามนั้น ๆ การหาเสียงโดยมุ่งเน้นปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งผู้สมัครรับเลือกตั้งจะหาเสียงว่าตนหรือพรรคของตน จะสามารถจัดการปัญหานั้น ๆ ได้ หรือสามารถดำเนินการให้ สำเร็จ รวมถึงปราศรัยหาเสียงโดยโจมตีคู่แข่งชั้น เพื่อให้เข้ากับ อารมณ์ของผู้ฟังหรือผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียง

ส่วนนางกัณฑ์วรรณ และนายจุฤทธิ์ จะใช้วิธีการ รณรงค์หาเสียงหรือรับการสนับสนุนจากคนในพื้นที่ เช่น เคาะ ประตูบ้าน ใช้รถแห่ เดินหาเสียงตามแหล่งชุมชนหรือตลาดสด เป็นต้น รวมทั้งมีนักการเมืองจากระบบบัญชีรายชื่อพรรค ประชาธิปัตย์มาช่วยปราศรัยหาเสียงด้วย เพื่อรณรงค์ให้เลือก พรรคประชาธิปัตย์ทั้ง ส.ส.เขต และ ส.ส. บัญชีรายชื่อ ได้แก่ นายชวน หลีกภัย นายจรินทร์ นายธานี ศักดิ์เศรษฐ์ และ นายอาคม เ่องฉ้วน เป็นต้น

นอกจากนี้นักการเมืองในปัจจุบันยังใช้โซเชียลมีเดีย (Social Media) สำหรับรณรงค์หาเสียง ทั้งในช่วงเลือกตั้งและ ไม่ใช่ช่วงเลือกตั้งอีกด้วย โดยเฉพาะ Facebook นักการเมือง พังงาจะใช้กันทุกคน เพื่อสร้างเครือข่ายกับนักการเมืองด้วยกัน และบุคคลที่สนใจ โดยเฉพาะนายจรินทร์จะมีการแจ้งข้อมูล ข่าวสารแก่สมาชิกอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

2. ใช้พฤติกรรมระดับกลุ่ม ประกอบด้วย

2.1 การสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์ (Building a Network of Useful Contract) เป็นกลยุทธ์ที่ นักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงาใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยมีหลาย รูปแบบ ได้แก่ เครือข่ายของเครือข่าย เห็นได้จากนายจุฤทธิ์

น้องชายนายจूरินทร์ ทีล่ง ส.ส. เขต แทนพี่ชายที่ไปลงสมัคร
ในบัญชีรายชื่อของพรรคประชาธิปัตย์ ทั้งมีโดยมีฐานคะแนน
ของนายจूरินทร์ให้การสนับสนุนเพราะเห็นว่าเป็นพี่น้องกัน
รวมทั้งมีญาติพี่น้องในพื้นที่ช่วยเหลือในการหาเสียง เช่นเดียวกับ
นางกัณฑวรรณบุตรสาวของนายบรม อดีตนักการเมืองถิ่น
จังหวัดพังงาหลายสมัย ก็มีญาติพี่น้องเป็นหัวคะแนน ให้การ
สนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ส่วนนายกฤษ ศรีฟ้า ก็เป็นทายาทของ
ตระกูลใหญ่และเก่าแก่ในภาคใต้ ย่อมมีเครือข่ายให้การ
สนับสนุนเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีวิวัฒนาการ (Evolution
Theory) ของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน ที่พบว่า บุคคลมีแนวโน้มจะช่วย
เหลือเครือข่ายของตนมากกว่าผู้ที่มิใช่เครือข่าย

เครือข่ายของกลุ่มอาชีพต่างๆ ถึงแม้มีความ
เหนียวแน่นน้อยกว่าเครือข่ายของเครือข่ายก็ตาม แต่ก็ม
บทบาทสำคัญต่อการเลือกตั้งในพังงาเช่นกัน ในการเลือกตั้ง
ทั่วไปปี 2548 นายกฤษ ศรีฟ้า อดีตนายกสมาคมธุรกิจการ
ท่องเที่ยวจังหวัดพังงา สามารถเอาชนะนายจุกฤทธิ์ได้นั้น
การสนับสนุนจากเครือข่ายนักธุรกิจในพื้นที่ นับว่าเป็น
องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน เป็นเหตุให้นายพร้อมพงศ์
นักการเมืองในพรรคเดียวกัน พยายามสร้างเครือข่ายของกลุ่ม
อาชีพต่างๆ ขึ้นมาเพื่อเป็นฐานเสียงสำคัญแก่พรรคของตน เช่น
เครือข่ายนักธุรกิจ เครือข่าย นักการเมืองท้องถิ่น เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายอื่น ๆ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ
กลุ่มสตรีแม่บ้าน ก็เป็นฐานเสียงสำคัญแก่นักการเมือง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางกัณฑวรรณ จะเป็นที่ยืนชอบของผู้สูงอายุ

และกลุ่มสตรี เพราะลงพื้นที่พบปะประชาชนอย่างต่อเนื่อง มีความเป็นกันเอง รับฟังปัญหาความเดือดร้อนของชาวบ้าน รวมทั้งจัดหรือร่วมกิจกรรมในชุมชน เช่น ช่วยเหลือผู้ประสบภัย น้ำท่วม จัดกิจกรรมกีฬาต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์ เป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน ระหว่างสองฝ่าย เห็นได้จากนางกัณฑ์วรรณ ซึ่งลงพื้นที่พบปะประชาชนอย่างสม่ำเสมอ จนชาวบ้านพึงพอใจ เห็นว่าได้เป็น ส.ส. แล้วไม่ลืมชาวพังงา จึงทำให้นางกัณฑ์วรรณได้รับการเลือกตั้งทุกสมัย นับเป็นการตอบแทนซึ่งกันและกัน ตามทฤษฎีแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) ที่เห็นว่า ปฏิสัมพันธ์ใดที่กระทำแล้วได้รับผลประโยชน์ บุคคลนั้น ก็จะดำเนินการเช่นนั้นซ้ำๆ อีก

นอกจากนี้ยังพบว่า พรรคประชาธิปัตย์ในพังงาจะมีฐานเสียงเป็นเป็นเครือข่ายนักการเมืองท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับจังหวัดถึงระดับหมู่บ้าน เพราะเมื่อมีการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น พรรคประชาธิปัตย์จะส่งคนที่พรรคสนับสนุนลงสมัครรับเลือกตั้ง พร้อมทั้งช่วยเหลือเสียงสนับสนุนด้วย เช่น ในการเลือกตั้ง นายก อบจ. พังงา เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2552 ที่มีพรรคประชาธิปัตย์ส่งผู้สมัครนายก อบจ. ชิงเก้าอี้กันเอง โดย นายจรินทร์และนายจฤทธิ ให้การสนับสนุน นายบำรุง ปิยนามวาณิช ส่วนนางกัณฑ์วรรณ สนับสนุนนายฉกาจ พัฒนากิจวิบูลย์ อยู่ห่าง ๆ (<http://www.krobkruakao.com>) ดังนั้น เมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไป นักการเมืองท้องถิ่นเหล่านี้ย่อมสร้าง

เครือข่ายเพื่อช่วยคนที่เคยสนับสนุนตนหาเสียงเช่นกันเพื่อ
เอื้อประโยชน์ต่อกัน และในช่วงที่ไม่มีทางเลือกตั้งนักการเมือง
ท้องถิ่นก็จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างคะแนนเสียงแก่ตนเอง
และพรรคที่ตนสังกัด

2.2 การใช้หัวคะแนน พบว่า นักการเมืองถิ่นจังหวัด
พังงาต่างมีหัวคะแนนช่วยหาเสียงด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งหัวคะแนน
ประกอบด้วยบุคคลหลากหลายอาชีพ ได้แก่ ข้าราชการ ผู้นำ
ท้องถิ่น นักการเมืองท้องถิ่น และนักธุรกิจ แต่หัวคะแนนใน
พังงาสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา เคยเป็นหัวคะแนนให้
แก่พรรคหนึ่ง แล้วเปลี่ยนไปเป็นหัวคะแนนแก่พรรคฝ่ายตรง
ข้ามได้ เนื่องจากพรรคการเมืองเดิมไม่สามารถตอบสนองต่อ
ความต้องการของกลุ่มตนได้ มีการใช้เงินในการหาเสียง
มากขึ้น มีอำนาจรัฐเข้ามาแทรกแซง เช่น ข้าราชการ
บางประเภทต้องลงคะแนนเสียงตามที่ผู้บังคับบัญชาสั่งการ
แต่หัวคะแนนที่เป็นเครือข่ายจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเหมือน
หัวคะแนนประเภทอื่น ๆ

3. ใช้พฤติกรรมระดับองค์กร คือ พรรคการเมือง
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรคประชาธิปัตย์เป็นพรรคที่ครองใจ
ชาวใต้มาเป็นเวลายาวนาน รวมทั้งในจังหวัดพังงาด้วย เมื่อ
นายจรินทร์ได้รับเลือกตั้งครั้งแรก ปี 2529 นั้นเป็นช่วงที่พรรค
ประชาธิปัตย์มีความเข้มแข็ง แม้แต่นายบรมเองก็คิดจะย้ายมา
ลงสมัครรับเลือกตั้งในนามพรรคประชาธิปัตย์เช่นกันในปี 2529
แต่นายชวณเลือกนายจรินทร์ให้ลงสมัครในนามของพรรค

ถึงแม้ว่าก่อนปี 2529 มีผู้สมัครรับเลือกตั้งในพังงาลงสมัครในนามพรรคประชาธิปัตย์ก็ตาม ได้แก่ นายปิฎกเปลี่ยนสายสืบ และนายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง แต่ชาวพังงาให้ความสำคัญในตัวบุคคลมากกว่าให้ความสำคัญแก่พรรคการเมือง ดังจะเป็นว่าในยุคแรก ๆ จังหวัดพังงามี ส.ส. ไม่สังกัดพรรคการเมืองเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงนายบรมด้วย แม้ว่าสังกัดพรรคกิจสังคมก็ตาม แต่ชาวพังงานิยมในตัวบุคคลมากกว่า

นับแต่ปี 2529 เป็นต้นมา พรรคประชาธิปัตย์ได้รับความนิยมนอกจากชาวพังงาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งรวมถึงจังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ด้วย เนื่องจาก

3.1 ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคประชาธิปัตย์ในพังงา เป็นคนในพื้นที่และมีการศึกษาสูง ทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงยอมรับและรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน ได้แก่ นายจรินทร์เป็นชาวอำเภอท้ายเหมือง อดีตนักเรียนเรียนดีสอบได้ที่ 1 ของจังหวัดและนางกัณฑวรรณเป็นชาวอำเภอตะกั่วป่ามาตั้งแต่กำเนิดและเป็นบุตรสาวของนายบรม ที่ชาวพังงาหลายคนรักใคร่ ชื่นชม ถึงแม้จะไปเติบโตและเรียนหนังสือในกรุงเทพมหานครก็ตาม แต่ก็ยังมีทะเบียนบ้านอยู่ที่พังงา ถือว่าเป็นคนพังงาโดยแท้จริง นอกจากนี้ยังเป็นนักการเมืองที่ชาวพังงาเห็นว่ามีการศึกษาในระดับสูง คือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จากสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงของเมืองไทย

3.2 ทำหน้าที่หรือแสดงบทบาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำหน้าที่พรรคฝ่ายค้าน ตรวจสอบ ถ่วงดุล คัดค้าน ต่อต้าน

และเปิดโปงความไม่ชอบธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล ในรัฐสภาเป็นที่พอใจของประชาชน จะเห็นได้จากบทบาทของ นายจूरินทร์ในการตั้งกระทู้ถาม เสนอญัตติในสภา รวมถึง อภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลสามารถทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี โดยพูดจาฉะฉาน ใช้ถ้อยคำตัวสะกดและตัวควบกล้ำชัดเจน มีข้อมูลอย่างละเอียดครบถ้วน จนได้รับความไว้วางใจจาก พรรคให้ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการประสานงาน พรรคร่วมฝ่ายค้าน ถึง 2 สมัย คือ พ.ศ. 2544 ถึง 2548 และ พ.ศ. 2554 ถึงปัจจุบัน

จะเห็นได้จากเมื่อมีการอภิปรายไม่ไว้วางใจแต่ละ ครั้ง ชาวใต้จะให้ความสนใจติดตามรับชมหรือรับฟังข่าวสาร และการถ่ายทอดสดกันอย่างใจจดใจจ่อ รวมทั้งมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่มเพื่อนหรือวงสนทนา เนื่องจากการทำหน้าที่ฝ่ายค้านของ ส.ส. พรรคประชาธิปัตย์ แสดงถึงค่านิยมของคนใต้ ที่ต่อต้านอำนาจที่ไม่ชอบธรรมของ รัฐบาล คัดค้านการทุจริตพฤติกรรมที่เอารัดเอาเปรียบของ บรรดาข้าราชการ เปรียบเสมือนว่า ส.ส. ฝ่ายค้านได้มาทำหน้าที่แทนพวกตน จึงเป็นเหตุให้นายจूरินทร์เป็นที่ยอมรับของ ชาวพังงาอย่างต่อเนื่อง

3.3 บารมีของนายชวน หลีกภัย อดีตหัวหน้าพรรค และอดีตนายกรัฐมนตรีก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพรรค ประชาธิปัตย์และชาวใต้ ถึงแม้ปัจจุบันมิได้เป็นหัวหน้าพรรค แล้วก็ตาม ก็ยังสามารถเรียกคะแนนนิยมจากคนใต้ได้เป็นอย่างดี เพราะนอกจากนายชวนจะมีพื้นเพเป็นคนใต้แล้ว มีบุคลิก

ยึดมั่นในประชาธิปไตย ให้ความสำคัญแก่หลักการเป็นอันดับแรก เป็นนักการเมืองที่มีความซื่อสัตย์ สุจริต อ่อนน้อม ถ่อมตน ดำรงชีวิตอย่างสมณะ เรียบง่าย กล่าวต่อผู้กับอำนาจเผด็จการของทหาร แต่เมื่อทำหน้าที่ในรัฐสภา เช่น ตอบข้อซักถามของฝ่ายค้านเมื่อดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี อภิปรายไม่ไว้วางใจฝ่ายรัฐบาลเมื่อเป็นฝ่ายค้าน รวมถึงปราศรัยหาเสียงก็มีลีลาการพูดจับใจผู้ฟัง ด้วยถ้อยคำที่ซ้ำแต่ชัดเจน มีความหมายลึกซึ้ง เป็นที่ถูกใจผู้นิยมในพรรคประชาธิปัตย์อย่างยิ่ง

นายชวนมีความผูกพันกับนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา คือ เป็นผู้สนับสนุนนายจรินทร์ ให้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นครั้งที่สอง หลังจากพ่ายแพ้ นายบรมในการชิงชัยครั้งแรก เนื่องจากมองเห็นถึงความสามารถของนายจรินทร์ ถึงแม้เลขาธิการพรรคในสมัยนั้นจะไม่เห็นด้วยก็ตาม และในการลงสมัคร ส.ส. ครั้งแรกของนายจรินทร์ นายชวนก็ไปช่วยปราศรัยหาเสียงเช่นกัน เช่นเดียวกับนางกัณฑวรรณ นายชวนก็เป็นผู้สนับสนุนให้ลงสมัครรับเลือกตั้งในพรรคประชาธิปัตย์ และเดินทางมาช่วยนางกัณฑวรรณหาเสียงเช่นกัน เมื่อนายชวนลงพื้นที่จังหวัดพังงา ชาวบ้านก็จะดีใจ โดยเฝ้ากอด จับมือขอถ่ายรูป แสดงถึงความชื่นชมผู้นำในดวงใจของประชาชน โดยเฉพาะชาวใต้ หากใครมาพูดถึงนายชวนในทางที่ไม่ดี คนได้ส่วนใหญ่มักจะไม่พอใจ

นอกจากนี้ในภาพหาเสียงขนาดใหญ่ของผู้สมัครรับเลือกตั้งในภาคใต้หลายจังหวัดยังมีรูปของนายชวนคู่กับผู้สมัคร

หรือแม้มิใช่ช่วงหาเสียงเลือกตั้งไปสเตอร์อวยพรวันปีใหม่ ให้พรวันสงกรานต์ของ ส.ส. ในพังงา ก็ยังมีรูปของนายชวนคู่กับนางกันตวรรณ แสดงให้เห็นถึงความนิยมที่ชาวพังงาและชาวใต้มีต่อนายชวนอย่างไม่เสื่อมคลาย

นายชวนยังเป็นตัวอย่างการทำงานทางการเมืองและการดำเนินวิถีชีวิตแก่นายจรินทร์อีกด้วย เช่น ดำรงชีวิตที่สมถะเรียบง่าย

3.4 พรรคประชาธิปไตยสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองโดยวิธีการต่อไปนี้

1) ใช้ความเป็นท้องถิ่นหรือภูมิภาค หาเสียงโดยอาศัยความผูกพันขั้นพื้นฐาน คือ ความเป็นคนพวกเดียวกัน คนใต้เหมือนกัน ซึ่งชัยอนันต์ สมุทวานิช (2539, น. 25) เห็นว่าพรรคการเมืองไทยยังไม่สามารถขายอุดมการณ์ประชาธิปไตยได้ จึงใช้ความเป็นพวกเดียวกันหาคะแนนเสียง จึงนำไปสู่พรรคภูมิภาค อ่างความผูกพันในเรื่องภูมิภาคหรือท้องถิ่นนิยม เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของคนในท้องถิ่น พรรคประชาธิปไตยชูความเป็นพรรคของคนใต้ในการหาเสียง เช่น ในสมัยหนึ่งปลุกเร้าความรู้สึกให้ชาวใต้เลือกพรรคที่จะทำให้อันคนใต้คือนายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี สร้างความเป็นพวกเดียวกัน คิดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน และแสดงให้เห็นความแตกต่างจากคนภาคอื่นว่ามีความ กระตือรือร้นทางการเมือง เป็นนักการเมืองที่มีคุณธรรม และต่อต้านอำนาจรัฐที่ทุจริตคอร์รัปชัน ขณะเดียวกันก็เสนอตัวว่าประชาธิปไตยเป็นพรรคการเมืองที่มีหัวหน้าพรรคที่ซื่อสัตย์และต่อต้านอำนาจรัฐ

ที่อยู่ดีธรรม ซึ่งสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะของคนใต้ที่เป็นคน มีใจกว้างนักเลง กล้าได้กล้าเสีย รักพวกพ้อง เชื่อมมั่นในตนเอง และรักความเป็นอิสระไม่ไว้ใจและไม่หวังพึ่งพารัฐ จนถึงขั้นต่อต้านเจ้าหน้าที่รัฐหรือข้าราชการอยู่เสมอ คนใต้จึงเลือกพรรคประชาธิปัตย์เพราะความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน รวมทั้งคอยทำหน้าที่ตรวจสอบและทัตทานรัฐแทนพวกเขา

ขณะเดียวกันคนใต้ส่วนใหญ่ก็ไม่เลือกพรรคการเมืองอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคคู่แข่งชั้นของประชาธิปัตย์ เห็นได้จากในการเลือกตั้ง ปี 2548 ที่นายเกษ ศรีฟ้า จากพรรคไทยรักไทยสามารถเอาชนะนายจุฤทธิ์ จากพรรคประชาธิปัตย์ได้ และในช่วงเวลาใกล้เคียงกันมีรถเลฆทะเลเบียนพังงา ไปจอดที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ปรากฏว่าชาวนครศรีธรรมราชจะเผา รถคันนั้น ด้วยความโกรธแค้นที่ชาวพังงาไม่เลือกพรรคประชาธิปัตย์ จึงไม่ใช่พวกเดียวกับพวกตน

หรือจากการให้สัมภาษณ์ชาวพังงาผู้หนึ่ง เล่าว่า “ชาวพังงาบางคนถึงกับเลิกคบกับคนที่เลือกนายกฤษ” หรือ “ช่วงหลังสิ้นนามิ นายกฤษ นำของไปแจกผู้ประสบภัย ผู้ที่ชื่นชอบพรรคประชาธิปัตย์หลายคนไม่ยอมไปรับขอแจกหรือขอความช่วยเหลือจากนายกฤษ” “ที่เลือกเพราะเป็นพรรคประชาธิปัตย์พรรคของคนใต้เป็นสาเหตุแรก สาเหตุที่สองคือเลือกเพราะชื่นชอบนายชวน และเลือกเพราะตัวผู้สมัครเป็นสาเหตุที่สาม”

2) รูปแบบการปราศรัยหาเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ มุ่งเน้นเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมของผู้รับสาร

ให้ลงคะแนนแก่พรรค ด้วยวิธีการชักจูง (Persuasion) พรรค ประชาธิปัตย์จะคัดเลือกผู้สมัครที่มีความสามารถในการปราศรัยในที่สาธารณะหรือฝึกปากกล้า ให้สอดคล้องกับ วัฒนธรรมทางการเมืองของคนใต้ที่นิยมฟังการปราศรัยทางการเมืองอย่างยิ่ง ผู้สมัครของพรรคที่มีทักษะในการปราศรัย เช่น นายชวน หลีกภัย นายสุเทพ เทือกสุบรรณ นายไตรรงค์ สุวรรณคีรี นายจรินทร์ นายชำนาญ ศักดิเศรษฐ์ นายอาคม เอ่งฉ้วน นายเทพไท เสนพงศ์ เป็นต้น ทำให้ประชาชนติดตามที่จะไปฟัง การปราศรัยของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งนักการเมืองเหล่านี้ เมื่อไปปราศรัยในพื้นที่ภาคใต้ สามารถดึงดูดประชาชนให้ไปฟัง การปราศรัยได้จำนวนมาก บางครั้งฝนตกหรือเป็นเวลาตีมาก ชาวใต้ก็ยังแห่แหนไปรอฟังการปราศรัยของนักการเมืองที่ตนชื่นชอบด้วยความเต็มใจ เพราะเนื้อหาของการปราศรัยเป็นที่ถูกอก ถูกใจผู้ฟัง โดยสำนวนโวหาร กระตบกระเทียบ กระตุ้น ปลุกเร้า อารมณ์ผู้ชมให้มีความสนุกสนานมิใช่มีเนื้อหาทางการเมือง เพียงอย่างเดียว เปรียบเสมือนชมการแสดงหนังตะลุง รวมทั้ง สร้างอารมณ์ร่วม ให้ประชาชนเห็นด้วยคล้อยตาม เพราะการ เลือกใช้ถ้อยคำ เช่น พรรคประชาธิปัตย์ของเรา การใช้ถ้อยคำ ดังกล่าวสามารถเปลี่ยนความเชื่อหรือให้ภาพทางบวกหรือทาง ลบแก่ผู้ฟังได้

การปราศรัยของนักการเมืองพรรคประชาธิปัตย์ มีการนำเสนอเนื้อหาเป็นลำดับขั้นตอน ใช้อุปมาอุปมัย เปรียบเทียบ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายและเห็นภาพชัดเจน ใช้คำที่ แสดงถึงความเป็นคนใต้ด้วยกันและใช้ภาษาถิ่นภาคใต้ เพื่อ ผู้ฟังรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน เช่น ผู้สมัครของพรรคประชาธิปัตย์

เป็นคนดี ชื่อสัตย์สุจริต ลงพื้นที่อยู่เสมอ ทำงานเพื่อรับใช้พ่อแม่ พี่น้องและประชาชน และโจมตีพรรคคู่แข่งชั้น ว่าทุจริต คอร์รัปชัน ชื่อเสียง ทำเพื่อประโยชน์ของพรรคพวกตน เพื่อให้ผู้ฟังไม่ไว้วางใจและไม่ลงคะแนนเสียงให้ ซึ่งการกล่าวหาว่า พรรคคู่แข่งชื่อเสียง ทุจริตคอร์รัปชัน นั้น เป็นประโยชน์ที่นักการเมือง ประชาธิปัตย์ ตอกย้ำหรือพุดซ้ำ ๆ อยู่เสมอ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายและจดจำได้

นอกจากนี้ยังทำให้เชื่อว่าคนได้ส่วนมากก็เลือกพรรค ประชาธิปัตย์ โดยทำให้ชาวใต้เชื่อว่าพรรคประชาธิปัตย์เป็น พรรคของคนใต้ เพื่อจูงใจให้คนใต้สนับสนุน ดังคำที่กล่าวกัน อยู่เสมอว่า “เป็นคนใต้ก็ต้องเลือกประชาธิปัตย์” เมื่อผู้ใด ไม่เลือกจะรู้สึกแปลกแยก แตกต่าง เนื่องจากสังคมไทย มีลักษณะของกลุ่มชนนิยม จำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมตาม สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

ขณะที่พรรคการเมืองอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรคเพื่อไทยไม่สามารถเอาชนะพรรคประชาธิปัตย์ได้นั้น เนื่องจากพรรคประชาธิปัตย์ผูกขาดการปราศรัย คือ สามารถ ปราศรัยเป็นที่สนุกสนานถูกใจชาวใต้มากกว่าพรรคอื่น ๆ ขณะเดียวกันพรรคประชาธิปัตย์ก็ปราศรัยบนรากฐานความเชื่อ และค่านิยมของชาวใต้คือการต่อต้านอำนาจรัฐที่ไม่เป็นธรรม ขณะที่พรรคเพื่อไทยซึ่งส่วนใหญ่มักได้เป็นพรรครัฐบาลนำเสนอ สิ่งที่แตกต่างกันจากความเชื่อและค่านิยมเดิมของตนก็จะไม่ได้รับ การสนับสนุน เพราะไม่ไว้ใจ

นักวิชาการที่สนใจศึกษาการเมืองภาคใต้ เช่น Askew ชี้ให้เห็นว่าพรรคประชาธิปัตย์ใช้อัตลักษณ์ทำให้คนได้รู้สึกรู้ว่าประชาธิปัตย์เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของชาวใต้ ซึ่ง โรลิ่งด์ บาร์ตส์ นักวิชาการชาวฝรั่งเศส เรียกว่ามายาคติ (Mythologies) คือ การทำให้คนได้เชื่อว่า สิ่งที่พวกตนเชื่อ สิ่งที่พวกตนปฏิบัตินั้นเป็นความจริงเป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม โดยการสร้างวาทกรรมทางการเมือง เช่น เป็นพรรคของคนใต้ มีอุดมการณ์ ต่อต้านเผด็จการปราบคนโกง ทุจริต คอร์ปชั่น เป็นต้น จากการพูดคุยสอบถามชาวพังงาหลายคนก็พบว่า ส่วนใหญ่ก็เลือกพรรคประชาธิปัตย์ทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง โดยไม่สามารถให้เหตุผลได้อย่างชัดเจน ถือว่าเป็นการคล้อยตาม (Conformity) หรือมีพฤติกรรมเข้ากับความเชื่อที่ยอมรับกันทั่วไปของกลุ่ม เช่น ต้องช่วยคนใต้ด้วยกัน หรือเป็นคนใต้ต้องเลือกพรรคของคนใต้

ขณะเดียวกันพรรคการเมืองอื่น ๆ โดยเฉพาะพรรคเพื่อไทยตระหนักดีว่าหากส่งผู้สมัครลงแข่งขันกับพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ มีโอกาสประสบความสำเร็จน้อยมาก จึงให้ความสำคัญแก่พื้นที่ภาคใต้น้อยกว่าภาคอื่น ๆ โดยมุ่งหาเสียงในพื้นที่ที่คาดว่าพรรคของตนจะได้รับชัยชนะมากกว่า เช่น ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นต้น เช่น จากการให้สัมภาษณ์ของนายพร้อมพงษ์ แก่มติชนออนไลน์หลังจากแพ้การเลือกตั้งในพังงา เมื่อ ปี 2550 ว่า “ผมรู้อยู่แล้วว่าต้องแพ้ประชาธิปัตย์ ตอนแรกคนในพลังประชาชน เขาก็ถามว่าเอาจริงหรือ ผมตั้งใจตรงนี้อยู่แล้ว ผมเชื่อแล้วว่าการหาเสียงตอนที่เรายังในแอมมันยากมาก รองเท้าพังไป 8 คู่ ในระยะเวลา 2 เดือน

นอนตี 2 ตื่นตี 5 เข้าตลาดสด เย็นตลาดนัด” หรือเมื่อสอบถามถึงบทบาทในฟังก์ชันของนายพร้อมพงศ์ในปัจจุบัน ก็ได้รับคำตอบว่า “ถึงผมเป็น ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อก็สามารถพัฒนาฟังก์ชันได้เช่นกัน ไม่จำเป็นต้องเป็น ส.ส. เขต เพราะว่าฐานเสียงของประชาธิปไตยเขาแน่น คงต่อสู้ได้ยาก”

5) พรรคประชาธิปัตย์จัดตั้งสาขาพรรคในพื้นที่ภาคใต้ เพื่อขยายความนิยม ปลุกฝังแนวนโยบายและสร้างความใกล้ชิดกับประชาชนชาวใต้ ซึ่งจังหวัดพังงา มีสาขาพรรคการเมือง จำนวน 1 สาขา ตั้งอยู่ที่อำเภอท้ายเหมือง ในขณะที่พรรคการเมืองอื่นไม่มีสาขาพรรคในจังหวัดนี้ ซึ่งสาขาพรรคประชาธิปัตย์ จัดกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง เช่น จัดสัมมนา สาขาพรรคประชาธิปัตย์อันดามัน ประกอบด้วย จังหวัด ภูเก็ต พังงา และกระบี่ เมื่อวันที่ 4 - 5 ธันวาคม 2555 ณ โรงแรมเดอะบริชาบีช รีสอร์ท เขาหลัก จังหวัดพังงา โดยมี นักการเมืองระดับชาติและนักการเมืองท้องถิ่นใน 3 จังหวัดดังกล่าวไปร่วมงาน จำนวนมาก เช่น นายสุเทพ เทือกสุบรรณ นายอาคม เองฉ้วน นางอัญชลี วานิช เทพบุตร นายเรวูฒิ อารีรอบ และนายนายฉกาจ พัฒนกิจวิบูลย์ นายกองค้การ บริหารส่วนจังหวัดพังงา เป็นต้น แสดงถึงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองที่เป็น ส.ส. ในส่วนกลางกับนักการเมืองท้องถิ่น

อย่างไรก็ตาม มีชาวพังงาจำนวนไม่น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนวัยหนุ่มสาวมีวัฒนธรรมทางการเมืองแตกต่างจากชาวพังงารุ่นเก่า เนื่องจากเป็นคนรุ่นเอ็กซ์ (Generation X)

มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ต้องการอิสระทางความคิดและได้รับการศึกษาที่ดีกว่าคนยุคก่อนและ และเป็นคนรุ่นใหม่ (Generation Y) มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ไม่ชอบอยู่ในกฎระเบียบ ข้อบังคับ ทัศนสัย ก้าวทันเทคโนโลยี สามารถใช้อุปกรณ์และเครื่องมือสมัยใหม่ได้อย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว ก้าวตามสมัยนิยมแต่เบื่อง่าย ไม่อดทนหรือชอบการรอคอย ชอบแสดงความคิดเห็นแต่ไม่ชอบความขัดแย้ง

บุคคลทั้ง 2 รุ่นนี้ ต้องการการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว จึงต้องการพรรคการเมืองที่บริหารงานอย่างเป็นรูปธรรม ให้ประโยชน์แก่ตนเองอย่างชัดเจน จึงไม่ค่อยพอใจนักการเมืองจากพรรคประชาธิปัตย์ เพราะเห็นว่าไม่ค่อยมีผลงานเป็นรูปธรรมเหมือนพรรคเพื่อไทย นักการเมืองพรรคประชาธิปัตย์ชอบพูดมากกว่าลงมือปฏิบัติให้เป็นจริง หรือใช้วิธีการทำงานแบบเดิม เห็นได้จากประสบการณ์ของนายพร้อมพงศ์และนายก่อแก้ว ที่เคยขึ้นชอบพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน นายพร้อมพงศ์ถึงกับเคยสมัครเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน แต่เมื่อเสนอนโยบายแล้วกลับไม่ได้รับการตอบรับจากพรรคประชาธิปัตย์ เพราะไม่สอดคล้องกับนโยบายของพรรค และพรรคมีการทำงานเป็นลำดับชั้นแบบระบบราชการ การกำหนดนโยบายมาจากผู้บริหารพรรคเป็นส่วนใหญ่ จึงหันไปสังกัดพรรคการเมืองฝ่ายตรงกันข้าม คือ พรรคไทยรักไทย สมัยนั้น เมื่อนายพร้อมพองศ์นำเสนอเรื่องใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาภาคใต้ กลับได้รับการยอมรับจากพรรคไทยรักไทย เพราะโครงสร้างของพรรคมีความยืดหยุ่นมากกว่าพรรคประชาธิปัตย์ ทำให้นายพร้อมพองศ์รู้สึกว่าคุณสมบัติของตนสามารถจะ

พัฒนาภาคใต้โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดพังงาได้ ดังคำให้สัมภาษณ์ว่า “ผมเสนออะไรไป ทางพรรคเขารับฟัง เห็นด้วย และสนับสนุนอย่างเต็มที่” จึงสังกัดพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้าม พรรคประชาธิปัตย์เรื่อยมา เพราะได้รับการสนับสนุนจากพรรคนี้ให้มีบทบาทสำคัญในพรรคและภาคใต้

เช่นเดียวกับนายก่อแก้ว แม้มิได้เป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ แต่ก็ติดตามการทำงานของนักการเมืองพรรคประชาธิปัตย์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายชวนและนายจรินทร์ แต่ผิดหวังกับการบริหารประเทศของนายชวน เมื่อสมัยเป็นนายกรัฐมนตรีสมัยที่สอง ที่บริหารงานล่าช้าและขาดความรู้ความเข้าใจทางเศรษฐกิจและธุรกิจ นายก่อแก้วเห็นว่าผู้บริหารประเทศต้องมีวิสัยทัศน์มากกว่าทำงานตามกฎระเบียบ เมื่อเปรียบเทียบการทำงานของรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณที่ทำงานรวดเร็วและมีผลงานที่ชัดเจน ดังคำให้สัมภาษณ์ที่ว่า “คุณชวนทำงานช้าๆ แต่คุณทักษิณทำงานฉับๆ” นายก่อแก้วจึงหันมาชื่นชอบ สนับสนุน รวมทั้งเป็นสมาชิกพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามพรรคประชาธิปัตย์เช่นกัน ประกอบกับหลังเหตุการณ์รัฐประหาร 19 กันยายน 2549 นายก่อแก้วรับรู้ข้อมูลว่าพรรคประชาธิปัตย์เข้ามามีบทบาททางการเมืองอย่างไม่ชอบธรรมตามระบอบประชาธิปไตยนัก จึงเข้ามามีบทบาทต่อต้านรัฐบาลของนายอภิสิทธิ์เรื่อยมา เพื่อเรียกร้องให้เกิดความยุติธรรมในสังคม

หรือจากการแสดงความคิดเห็นกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงานชาวพังงาในสื่อออนไลน์ ที่แสดงถึงการไม่สนับสนุน

พรรคประชาธิปัตย์ ดังเช่นคนรุ่นก่อน ๆ หรือจากการให้ข้อมูลของชาวพังงารุ่นหนุ่มสาวที่ว่า “เราดูที่ตัวบุคคลมากกว่า ถ้าพรรคไหนส่งคนที่ดี มีผลงานหรือเป็นที่ยอมรับ ชาวพังงาก็พร้อมจะเลือก ไม่ได้ยึดติดกับพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่งอย่างเหนียวแน่นเหมือนคนจังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ อย่าง นครศรีธรรมราช พัทลุงหรือสงขลา” สอดคล้องกับความคิดของ Andersen and Taylor (2006) ที่ว่าวัฒนธรรมของคนในสังคมสามารถเปลี่ยนแปลงแล้วส่งผลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของของคนในสังคมนั้นๆ ด้วย ทั้งการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจ และสังคม ลักษณะทางประชากร การแพร่กระจายของวัฒนธรรมอื่น รวมทั้งการค้นพบความรู้ใหม่ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีนำไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรม จึงเป็นเหตุให้คนหนุ่มสาวชาวพังงา มีความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติทางการเมืองเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

ควรศึกษาเชิงเปรียบเทียบภาพรวมของนักการเมืองถิ่นในแต่ละภาคเพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ เพื่อได้รู้ ภูมิหลังบุคลิกลักษณะ ค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรม ตลอดจนแรงจูงใจ รูปแบบกลยุทธ์วิธีการหาเสียง ความสัมพันธ์ในพรรคการเมือง เป็นต้น เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในภาคนั้น ๆ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเมืองต่อไป

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ วรรณวงศ์. (2550). **บทบาทนอกการเลือกตั้งของสาขาพรรค ประชาธิปัตย์ในจังหวัดสงขลา**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหา บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะรัฐศาสตร์, สาขา การเมืองการปกครอง.
- กระทรวงอุตสาหกรรม. (2553). **รายงานสภาวะอุตสาหกรรม ปี 2553 (มกราคม – ธันวาคม 2553) ของจังหวัดพังงา**. สืบค้น เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2555, จาก [http://www.industry.go.th/ops/pio/ phangnga/Lists/annuity/Attachments/](http://www.industry.go.th/ops/pio/phangnga/Lists/annuity/Attachments/)
- คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ กระทรวง ศึกษาธิการ. (2542) **วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดพังงา**. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 เมษายน 2555, จาก [http://webhost.m-culture.go.th/province/ phangnga/default.html](http://webhost.m-culture.go.th/province/phangnga/default.html)
- จรรยา หยูทอง. (2544). **วัฒนธรรมทางการเมืองของชาวลุ่มแม่น้ำ ทะเลสาบสงขลา**. โครงการวิจัยสถาบัน ทักษิณคดีศึกษา, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จุมพล นิมพานิช. (2542). **สถาบันการเมืองในแง่สังคม** (เอกสารการ สอนชุดวิชาสังคมไทย หน่วยที่ 1- 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

_____ . **กลุ่มผลประโยชน์กับการเมืองไทย: แนวเก่า แนวใหม่ และกรณีศึกษา.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยอนันต์ สมุทวานิช. (2539). **ท้องถิ่นนิยมและภูมิภาคนิยมในสังคมไทย.** (เอกสารการสัมมนาเรื่อง “ท้องถิ่นนิยมและภูมิภาคนิยมกับสังคมและการเมืองไทย”). กรุงเทพฯ: บริษัท สุซุมและบุตร จำกัด.

ชงคชาญ สุวรรณมณี และ อริยวัช แก้วเกาะสะบ้า. (2548). **เอกสารวงงานรัฐสภา “รายชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2475 – 2548”** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

ณรงค์ บุญสวยขวัญ. (2549). **นักการเมืองถิ่นจังหวัดนครศรีธรรมราช.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ สิ้นสวัสดิ์. (2539). **จิตวิทยาการเมือง.** กรุงเทพฯ: วชิรินทร์การพิมพ์.

ณัชชาภัทร อุ่นตรงจิตร. (2553). **รัฐศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8).** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐชยา ชัยวิเศษ. (5 ธันวาคม 2550). **รายงานพิเศษ : สนามเลือกตั้งพังงาคึกหนุ่ม-สาวสมัครเพียงบ.** สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.ryt9.com/s/bmnd/695448>

ณัฐวิ ประยุกต์ศิลป์. (3 มิถุนายน 2554). “ไซเซี่ยลมีเดีย” บนสมรภูมิเลือกตั้ง “สื่อใหม่” ในการเมืองเก่า. **เนชั่นสุดสัปดาห์** ปีที่ 19, ฉบับที่ 992, หน้า 8 - 9.

ถวิลวดี บุรีกุล. (2555). **หวัคะแนน.** สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.kpi.ac.th/wiki/index.php/2555>

ทศพรพรช พชร. (2553). **นามสกุลพระราชทานในพังงา.** สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2555, จาก http://www.takola.com/History/kamon_saetae/surname.htm

- ไทยววรรษ สีสันดรสมุท. (2552). **เจาะฐานการเมืองท้องถิ่นผ่านชื่อ นายก อบจ.ภาคใต้**. สืบค้นเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2556 <http://writer.dek-d.com/spiral/story/viewlongc.php?id=573289&chapter=6>
- ธีรยุทธ บุญมี. (2533). **ระบบอุปถัมภ์ในสังคมไทย** (เอกสารการสอนชุดวิชา สังคมและวัฒนธรรมไทย หน่วยที่ 1- 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2554). **พรรคการเมืองกับการรณรงค์ทางการเมือง**. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.kpi.ac.th/wiki/index.php/2554> 51
- นรนิติ เศรษฐบุตร. (2530). **พรรคประชาธิปไตย ความสำเร็จหรือความล้มเหลว**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บัญชา พงษ์พานิช. (2539). **ท้องถิ่นนิยมและภูมิภาคนิยมในสังคมไทย**. (เอกสารการสัมมนาเรื่อง “ท้องถิ่นนิยมและภูมิภาคนิยมกับสังคมและการเมืองไทย”). กรุงเทพฯ: บริษัท สุขุมและบุตร จำกัด.
- บัญญัติ ชูเลิศ. (2550) **เจาะสนามเลือกตั้งภาคใต้ สไตลค์คนท้องถิ่นตัวจริง**. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=162440>
- ปัญญา ศรีนาค. (2546). **กลาง ภูเก็ต และบ้านเมืองฝั่งทะเลตะวันตก**. กรุงเทพฯ: มติชน.
- พงษ์นรินทร์ ใสผ่อง และ เจริญผล สุวรรณโชติ. (2548). **ท้องถิ่นในภาคใต้ เล่ม 2 (ภาคใต้ตอนล่าง)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สนามหลวง.
- พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. (2550). **วัฒนธรรมการเมืองกับการเลือกตั้ง** (เอกสารการประชุมวิชาการสถาบันพระปกเกล้าครั้งที่ 9 ประจำปี 2550 เรื่อง “วัฒนธรรมการเมือง จริยธรรมและการปกครอง”). กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

- ภิญโญ ดันพิทยคุปต์. (2549). **สำรวจเพื่อประมวลข้อมูลนักการเมืองถิ่น: จังหวัดสงขลา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศาลาแดง.
- ภูเมฆ สัตยพิพัฒน์. (2550). **พรรคประชาธิปัตย์กับการสร้างฐานความนิยมในภาคใต้**. ภาคนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, สาขาการเมืองการปกครอง.
- มานิตย์ เพชรกาฬ. (2550). **นักการเมืองถิ่นจังหวัดพัทลุง**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.
- มูลนิธิสกุล ณ นคร และ สายสัมพันธ์. (2553). **ประวัติพระยาบริรักษ์ภูธร (ขำ)**. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2555, จาก <http://www.nanagara.com/history-24.html>
- _____ (2553). **ประวัติพระยาบริรักษ์ภูธร บวรสวามิภักดีศักดิ์เสนา มาตยาธิบดีพิริยพาหะ (แสง)**. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2555, จาก <http://www.nanagara.com/history-22.html>
- _____ (2553). **ประวัติพระยาเสนานุชิต (นุช)**. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2555, จาก <http://www.nanagara.com/history-23.html>
- มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. (2542). **สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 8**. กรุงเทพฯ: บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- _____ (2542). **สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม 17**. กรุงเทพฯ: บริษัท สยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- รุ่งเกียรติ เอี้ยวสุขสันต์. (2550). **การสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคการเมือง: ศึกษาเฉพาะกรณีพรรคประชาธิปัตย์ในจังหวัดสมุทรสงคราม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, คณะศิลปศาสตร์, สาขารัฐศาสตร์.

- รุจน์จาลักษณรายน่า คณานุกรษ์. (2553). **นักการเมืองถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานี**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- วไลพร ดิษฐไชยวงศ์, พรรณวิสา สุขมาก และสุदारัตน์ บั้นปลูก. (2552). **หวัคคะแนนกับนโยบายประชานิยมศึกษาชัยชนะพรรคการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งในปี 2550**. สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร, หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขานโยบายสาธารณะ.
- วรรณพิมล อังคศิริสรพ. (2547). **มายาคติ: สารนิพนธ์จาก Mythologies ของ Roland Barthes**. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- วัดคมนิยเขต(วัดคึกคัก). (2552). **ข้อมูลจังหวัดพังงา**. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2555, จาก <http://www.watkhukkhak.com/data/images/takaupa.jpg>
- สกล จริงจิตร. (2535). **บทบาทและพฤติกรรมของหวัคคะแนนในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอเมือง จังหวัดสตูล**. สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, สาขาการเมืองการปกครอง.
- สนิท สม่ครการ. (2542). **สถาบันครอบครัว เครือญาติ และระบบอุปถัมภ์ (เอกสารการสอนชุดวิชาสังคมไทย หน่วยที่ 1- 7)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. (2529). **สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 6**. สงขลา : สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันพิพิธภัณฑการเรียนรู้แห่งชาติ. (2549). **ผู้แทนเมืองไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์ดี.

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา. (5 มกราคม 2481). **รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 4**. สภาผู้แทนราษฎร. (หน้าที่ 121 - 122). ร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง พ.ศ. 2481. กรุงเทพมหานคร.

_____. (2 ธันวาคม 2483). **รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 7**. สภาผู้แทนราษฎร. (หน้าที่ 575). ร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมยาง ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2483. กรุงเทพมหานคร.

_____. (5 ธันวาคม 2483). **รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 9 (วิสามัญ)**. สภาผู้แทนราษฎร. (หน้าที่ 681-682). ร่างพระราชบัญญัติ การทำเหมืองแร่ ฉบับที่ 6. กรุงเทพมหานคร.

_____. (6 ธันวาคม 2483). **รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 10 (วิสามัญ)**. สภาผู้แทนราษฎร. (หน้าที่ 321-322). ร่างพระราชบัญญัติกรรมกร. กรุงเทพมหานคร.

_____. (29 พฤศจิกายน 2522). **รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 10 ถึง ครั้งที่ 12 (สมัยวิสามัญ) เล่มที่ 4**. สภาผู้แทนราษฎร. (หน้าที่ 57 - 138). เสนอญัตติด่วน ขอให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเกี่ยวกับความเดือดร้อนเร่งด่วนของราษฎรที่ประกอบอาชีพทำแร่ในทะเล. กรุงเทพฯ.

สมบัติ อังรังษ์วงศ์. (2553). **การเมือง: แนวความคิดและการพัฒนา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2546). **จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและการประยุกต์**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

สุธานี. (2554). **จรินทร์ ชีวิตเหมือนปลุกต้นไม้ (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แสงดาว.

สุภาวงศ์ จันวานิช. (2552). **ทฤษฎีสังคมวิทยา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุวัฒน์ จันทรสุข. (2539). **วิวัฒนาการความผูกพันของพรรค
ประชาธิปัตย์กับภาคใต้**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
มหาวิทาลัยเชียงใหม่, คณะรัฐศาสตร์, สาขาการเมือง
การปกครอง.
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง. (2554). **ที่มาของ ส.ส.** สืบค้นเมื่อ
วันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก [http://www2.ect.go.th/
about.php?Province=mp54&SiteMenuID=7623](http://www2.ect.go.th/about.php?Province=mp54&SiteMenuID=7623)
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพังงา. (2550). **ข้อมูล
การปกครอง**. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2555, จาก [http://
www2.ect.go.th/about.php?Province=phangnga&
SiteMenuID=2030](http://www2.ect.go.th/about.php?Province=phangnga&SiteMenuID=2030)
- สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2554).
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.
สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก [http://library2.
parliament.go.th/giventake/con2550-2.html](http://library2.parliament.go.th/giventake/con2550-2.html)
- เสถียร เขยประทับ. (2551). **การสื่อสาร การเมือง และประชาธิปไตย
ในสังคมพัฒนาแล้ว**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสนาะ ตีเยาว์. (2544). **หลักการบริหาร**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2548). **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ
ทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ:
สามลดา.
- ไอฟาร์ ถิ่นบางเตียว และ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2554). **ระบบ
หัวคะแนน**. สืบค้นเมื่อ วันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก [http://
www.kpi.ac.th/wiki/index.php/2554](http://www.kpi.ac.th/wiki/index.php/2554)

ฐานข้อมูลออนไลน์

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2555). **ก่อแก้ว พิถุลทอง**. สืบค้นเมื่อ วันที่ 3 มิถุนายน 2555, จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/>

กฤษฎี ศรีฟ้าประกาศศักดิ์ดา โคนปชป.ปักธง ทรท. เขต 2 พังงา. (7 กุมภาพันธ์ 2548). **ASTV ผู้จัดการออนไลน์**. สืบค้นเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก <http://www2.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=9480000018874>

กรม.ยิ่งลักษณ์-สัญญาญเกิด ขยายพันธุ์เสื้อแดงในดงประชาธิปไตย. (17 มีนาคม 2555). **ประชาชาติธุรกิจ**. สืบค้นเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1331960897&groupid=03&catid=04

จรินทร์สรูปศึกษักฟอก เหน็บปู้'ผีอี่แพง-เลดี้กุกู้' ย้ำ 5 จุดล้อมรบ.ล้มเอง! วิปรัฐชี่ยมมือ ปชช.โคน. Thaiinsider. (28 พฤศจิกายน 2555). สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556, จาก <http://thaiinsider.info/news2012b/the-news/politics/20666-5->

จุฑาทิษฐ์น้อมรับมติพรรคหากโยกเป็น ส.ส.สัดส่วน. (1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554). **มติชนออนไลน์**. สืบค้นเมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1296565505

ฉากละครชีวิต “พร้อมพงศ์” จากพระนางคู่กับจากรุณี สุขสวัสดิ์มาเป็น “เด็จพี” เพื่อไทย. (29 กรกฎาคม 2555). **มติชนออนไลน์**. สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2556, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1343544295&groupid=01&catid=01

ชวนนำทีม ปชป.ช่วยผู้สมัครส.ส. หาเสียงที่พังงา. (24 มิถุนายน 2554). **ไทยรัฐออนไลน์**. สืบค้นเมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก <http://m.thairath.co.th/content/pol/181512>

- บทสัมภาษณ์พิเศษ นายกฤษ ศรีฟ้า. (24 มกราคม 2556). **คมการเมือง.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2556, จาก <http://www.komkanmuang.com/news00118/%>
- พร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ สิ่งที่ทำไม่ได้สร้างภาพ. (5 กรกฎาคม 2553). **ข่าวสด.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 26 มิถุนายน 2555, จาก http://www.khaosod.co.th/view_news.php?newsid=TUROd2Iyd3dNVEExTURjMU13PT0
- พังงาผูดงานศิลปาชีพ ประเทปีไทย OTOP ก้าวไกลสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น (30 เมษายน 2555). **แนวหน้า.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 มิถุนายน 2555, จาก <http://www.naewna.com/local/5305>
- พังงา - ผลเลือกตั้งนายกฯ อบจ. ที่พรรคการเมืองใหญ่ลงชิงเก้าอี้ (30 มีนาคม 2552). **ครอบครัวข่าว 3.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556, จาก <http://www.krobkruakao.com>
- มรสุม ชาวใต้. (27 พฤศจิกายน 2554). **กระทู้: ชาวใต้เป็นยังงัยบ้างน้อ...หน้านี้หน้ำมรสุม.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก <http://webboard.news.sanook.com/forum/?topic=3523834>
- ร้องถนนสายพังงา - ทับปุดล่าช้า ตาย - เจ็บอื้อ. (22 พฤศจิกายน 2554). **เสียงใต้รายวัน.** สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 มิถุนายน 2555, จาก <http://siangtai.com/new/index6.php?name=hotnews&file=readnews&id=4508>
- รายการกระชับวงข่าว. (2554). รู้จัก “กันตวรรณ ตันเถียร กุลจรรยาวิวัฒน์” ส.ส.พังงา หนึ่งเดียวที่ได้คะแนนเลือกตั้งเกิน 1 แสน (วีดีทัศน์). กรุงเทพฯ: โพสต์ทูเดย์.
- เวทีปราศรัยหาเสียงปชป.โค้งสุดท้ายที่ภูเก็ตคึกคัก อ่อนขอคะแนนให้ “อภิสิทธิ์” บริหารประเทศต่อไป. (25 มิถุนายน 2554) ASTV ผู้จัดการออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556, จาก <http://www2.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewsID=9540000077599>

“สุเทพ” ชม “จรินทร์” คู่มเกมดี ชี้ถึงเวลาคลื่นลูกใหม่-ส่ง “บรรจบ”
แก้มือเลือกตั้งชลบุรี. (28 พฤศจิกายน 2555). ASTV ผู้จัดการ
ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556, จาก [http://
www.manager.co.th/Politics/ViewNews.aspx?NewsID=
9550000145191](http://www.manager.co.th/Politics/ViewNews.aspx?NewsID=9550000145191)

สำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2553). การ
เปลี่ยนแปลงการปกครองของไทย พ.ศ. 2475. สืบค้นเมื่อ
วันที่ 6 มิถุนายน 2555, จาก 2010 [http://www.idis.ru.ac.th/
report/index.php?topic=1183.0](http://www.idis.ru.ac.th/report/index.php?topic=1183.0)

@หมู่บ้านน้ำเค็ม จังหวัดพังงา. (7 กรกฎาคม 2553). เรื่องราวของ”หมู่บ้าน
น้ำเค็ม”. สืบค้นเมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2555, จาก
www.facebook.com/note.php?note_id=142377799109240 54

อนุสรณ์ อุณโณ. (2 เมษายน 2554). คนใต้ พรรคประชาธิปัตย์ และ
การเมืองสี่เสือ. สืบค้นเมื่อ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2556,
จาก <http://prachatai.com/journal/2011/04/33845>

เอกสารภาษาอังกฤษ

Anderson, M. L. and Taylor, H. F. (2006). **Sociology: Understanding
a Diverse Society**. Singapore: Thompson Learning.

Almond, Gabriel, A. (1956). Comparative Political Systems. **The Journal
of Politics**. Vol. 18, p. 391 – 409.

Askew, Marc, R. (2004). **Culture and Electoral Politics in
Southern Thailand: Election Campaigning, Group
formation and the Symbolic Construction of
Political allegiances in Songkhla Province**.
Nonthaburi: King Prajadhipok’s Institute.

Centeno, Minguel and Hargaitai, Eszter (2001). Defining A Global
Geography. **The American Behavioral Scientist**. Vol.
44(10), p. 1545 – 1560.

- La Palombara, Joseph and Weiner, Myron. (1966). **Political Parties and Political Development**. New Jersey: Princeton University Press.
- Longman. (2003). **Longman Dictionary of Contemporary English**. English: Pearson Education Limited.
- McCargo Duncan. (2004). **Southern Thai Politics: A Preliminary Overview**. POLIS Working Paper No. 3.
- Mizruchi, Mark, S. (1992). **The Structure of Corporate Political Action: Interfirm Relations and Their Consequences**. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Nussbaum, Bruce. (2010). **Only 9% of Gen Y voters voted in November**. Why? Retrieved November 6, 2012, from <http://www.fastcodesign.com/1662880/nussbaum-our-politics-are-at-odds-with-gen-y-values>
- Pettigrew, Thomas. (1992). **The Ultimate Attribution Error: Extending Allport's Cognitive Analysis of Prejudice**. P. 401 – 419 in Readings About the Social Animal, edit by Elliott Aronson. New York: Freeman.
- Roets, Arne. and Van Hiel, Alain. (2009). **The Ideal Politician: Impact of Voters' Ideology**. Personality and Individual Differences. Vol. 46, p. 60 – 65.
- Rojas, Jonathan. (2004). **Understanding Baby Boomers' Value System**. Retrieved November 6, 2012, from <http://www.articlesbase.com/home-and-family-articles/understanding-baby-boomers-value-system-1332125.html>
- Rosenbaum, David, A. (1975). Perception and Extrapolation of Velocity and Acceleration. **Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance**. Vol. 4, p. 395–403.

- Skinner, B.F. (1953). **Science and Human Behavior**. New York: Macmillian.
- Sapir, Edward. (1921). **Language: An Introduction to the Study of Speech**. New York: Harcourt Brace.
- Taylor et al., (1997) **Social Psychology**. 9 th ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Printice Hall.
- Thomas, W.I. (1931). **The Unadjusted Girl**. Boston, MA: Little Brown.
- Whorf, Benjamin. (1956). **Language, Thought, and Reality: Selected Writings**. Cambridge, MA: MIT Press.
- Worchel et al., (2000). **Social Psychology**. Belmont, California: Wadsworth/Thomson Learning.

ภาค
ผนวก

ภาคผนวก ก.

บุคคลที่ให้สัมภาษณ์

1. นายกฤษ ศรีฟ้า. อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย. สัมภาษณ์ วันที่ 22 พฤษภาคม 2556.
2. นายก่อแก้ว พิถุลทอง. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย. สัมภาษณ์ วันที่ 21 พฤษภาคม 2556.
3. นายกิตติ วงศ์รัตนาวุธ. เจ้าของ - บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ปักษ์ใต้ ทุเดย์. สัมภาษณ์ วันที่ 17 พฤษภาคม 2555.
4. นายต่อศักดิ์ วาณะกรรม. สมาชิกสภาเทศบาลเมืองพังงา. สัมภาษณ์ วันที่ 11 มิถุนายน 2556
5. นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคเพื่อไทย. สัมภาษณ์ วันที่ 22 พฤษภาคม 2556.

6. นายประดิษฐ์ ตันติวิทยา. ที่ปรึกษาชมรมผู้สูงอายุ อำเภอดงตาล. สัมภาษณ์ วันที่ 16 พฤษภาคม 2555.
7. นายรงค์ บุญสุขขวัญ. อาจารย์ประจำสาขา รัฐศาสตร์ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์. สัมภาษณ์ วันที่ 22 พฤษภาคม 2556.
8. นางสาวรัตติยา ทองเครือ. สมาชิกอาสาสมัคร สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน(อสม.) จังหวัดพังงา สัมภาษณ์ วันที่ 19 กรกฎาคม 2556.
9. นายไวยวุฒิ รัชนิพนธ์. ที่ปรึกษาประจำกรมการ กิจการตามองค์การรัฐธรรมนูญ รัฐวิสาหกิจ องค์การ มหาชนและกองทุน. สัมภาษณ์ วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2556.
10. นายอุดม จงไกรจักร. ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านทุ่ง ต่อเรือ อำเภอบ้านทับปุด จังหวัดพังงา. สัมภาษณ์ วันที่ 18 สิงหาคม 2556.
11. นายอัครเดช ผลแก้ว. เลขานุการวิปฝ่ายค้าน หรือคณะกรรมการพรรคร่วมฝ่ายค้าน. สัมภาษณ์ วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2556.
12. เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภอ. ตะกั่วป่า จำนวน 1 นาย. สัมภาษณ์ วันที่ 16 พฤษภาคม 2555.
13. เจ้าหน้าที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่เขาหลัก อำเภอดงตาล. จำนวน 1 คน. สัมภาษณ์ วันที่ 16 พฤษภาคม 2555.

14. ผู้ขายของในตลาดใหม่ อำเภอตะกั่วป่า จำนวน 3 คน. สัมภาษณ์ วันที่ 16 พฤษภาคม 2555.
15. ผู้ขายของที่ระลึก หมู่บ้านน้ำเค็ม จำนวน 1 คน. สัมภาษณ์ วันที่ 16 พฤษภาคม 2555.
16. ชาวอำเภอท้ายเหมือง จำนวน 4 คน. สัมภาษณ์ วันที่ 17 พฤษภาคม 2555.
17. เจ้าหน้าที่ศูนย์ประสานงาน ส.ส. กันตวรรณ จังหวัดพังงา. สัมภาษณ์ วันที่ 27 กรกฎาคม 2556.

(บุคคลใน ข้อ 12 -17 ไม่ประสงค์ให้ออกนามผู้ให้สัมภาษณ์)

ภาคผนวก ข.

**รายชื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพังงา
ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 - 2554**

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	ชื่อ - สกุล	เขต	พรรค
1	15 พฤศจิกายน 2576	หลวงพัฒนาคดี (วัน พงษ์ชะศรี) ถึงแก่กรรม 15 เมษายน 2480 นายไมรา ณ ถลาง เลือกตั้งแทน 24 มิถุนายน 2480		
2	7 พฤศจิกายน 2480	นายไมรา ณ ถลาง		
3	12 พฤศจิกายน 2481	นายไมรา ณ ถลาง		
4	6 มกราคม 2489	นายจรูญ อันติมานนท์		
5	29 มกราคม 2491	นายสาคร กลิ่นผา		
6	26 กุมภาพันธ์ 2495	นายไมรา ณ ถลาง		
7	26 กุมภาพันธ์ 2500	นายปรี๊ เป็เลียนสายสืบ		พรรคประชาธิปไตย
8	15 ธันวาคม 2500	นายสาคร กลิ่นผา		ไม่สังกัดพรรค
9	10 กุมภาพันธ์ 2512	นายสัมพันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง		พรรคประชาธิปไตย
10	26 มกราคม 2518	นายบรม ตันเถียร		กิจสังคม
11	4 เมษายน 2519	นายบรม ตันเถียร		กิจสังคม

ภาคผนวก

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	ชื่อ - สกุล	เขต	พรรค
12	22 เมษายน 2522	นายบรม ต้นเถียร		กิจสังคม
13	18 เมษายน 2526	นายบรม ต้นเถียร		กิจสังคม
14	27 กรกฎาคม 2529	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
15	24 กรกฎาคม 2531	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
16	22 มีนาคม 2535	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
17	13 กันยายน 2535	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
18	2 กรกฎาคม 2538	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
19	17 พฤศจิกายน 2539	นายจรินทร์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์
20	6 มกราคม 2544	นางกันตวรรณ ต้นเถียร กุศลจรรยาวิวัฒน์ นายจุฤทธิ์ ลักษณวิศิษฏ์		พรรคประชาธิปัตย์ พรรคประชาธิปัตย์
21	6 มกราคม 2548	นางกันตวรรณ ต้นเถียร กุศลจรรยาวิวัฒน์ นายเกษ ศรีฟ้า	1 2	พรรคประชาธิปัตย์ ไทยรักไทย
22	23 ธันวาคม 2550	นางกันตวรรณ ต้นเถียร กุศลจรรยาวิวัฒน์ นายจุฤทธิ์ ลักษณวิศิษฏ์	1 2	พรรคประชาธิปัตย์ พรรคประชาธิปัตย์
23	3 กรกฎาคม 2554	นางกันตวรรณ ต้นเถียร กุศลจรรยาวิวัฒน์		พรรคประชาธิปัตย์

ภาคผนวก ค
ภาพนักการเมืองถิ่นจังหวัดพังงา

ภาพที่ 1 ผู้วิจัยกับนายก่อแก้ว พิกุลทอง

ภาพที่ 2 ผู้วิจัยกับนายกฤษฎี ศรีฟ้า

ภาพที่ 3 ผู้วิจัยกับนายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์

สถาบันพระปกเกล้า

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษาฯ
อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น 5 (โซนทิศใต้)
เลขที่ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 02-141-9607 โทรสาร 02-143-8177
เว็บไซต์ www.kpi.ac.th

น้กการเมืองถิ่น จ้งหวัดห่งงา

ISBN : 978-974-449-XXX-X

9 789744 497949

ราคา XXX บาท